

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

RACHEL
VAN DYKEN

THE
MATCHMAKER'S
PLAYBOOK

≡ A WINGMEN INC. NOVEL ≡

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RACHEL VAN'A ÖVGÜ DYKEN

"*Coltton'ı Sevmenin Sonucu*, komik olduğu kadar tutkulu ve seksi de olan, mutlaka okunması gereken bir arkadaştan aşığı hikayesi!"

-Mellissa Foster, *New York Times* çoksatan yazarı

"Tam da Van Dyken'ın daha iyi olamayacağını düşündüğünüz anda, *Coltton'ı Sevmenin Sonuçları*'nı sunuyor. Özlem dolu ve nefes kesen anlar, işte romantizm budur."

-Lauren Layne, *USA Today* çoksatan yazarı

"Milo ve Colton arasındaki gerilim bu hikâyeyi elden bırakmayı imkânsız kılıyor. Hızlı, seksi, esprili... Rachel Van Dyken'ın en sevdiğim kitaplarından biri."

-R. S. Grey, *Sevmenin Sonuçları* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

Colton

"Ateşli, komik ve sizi ölümsüzlerden biri tarafından işaretlenmeyi dilemek zorunda bırakacak!"

-Molly McAdams, *New York Times* çok satan yazarı, *The Dark Ones*

"Gülmekten kırıp geçiren bir eğlence! Rachel Van Dyken otomatik satın alma listemde."

-Jill Shalvis, *New York Times* çoksatan yazarı, *The Wager* üzerine

"*Cesaret*, elimden bırakamadığım, kahkahalarla okuduğum bir kitap. Muhteşem. Sadece muhteşem."

-Cathryn Fox, *New York Times* çok satan yazarı

THE MATCHMAKER'S PLAYBOOK

≡ A WINGMEN INC. NOVEL ≡

**ALSOBY#1NEWYORKTIMES
BESTSELLINGAUTHORRACHEL
VANDYKEN:**

SONUÇ SERİSİ

Colton'ı Sevmenin Sonucu İntikamın

Sonucu Baştan Çıkarmanın

Sonucu Reddedilmenin Sonucu

KANAT ADAMLARI A.Ş. SERİSİ

Çöpçatanın Yerine Geçen

BET SERİSİ

Bahis

Bahis

Cesaret

HARABE SERİSİ

Yıkım

Toksik

Korkusu

z Utanç

ELİT SERİSİ

Elit

Elect
Entice
Elicit
Bang Bang
Enforce
Ember
Elude
Empire

DENİZ KENARI SERİSİ

Gözyaşı
Çekme
Paramp
arça
Sonsuza
Düşme
Sonsuz
Dizili
Yakalam
a

RENWICK EVİ SERİSİ

Çirkin Ördek Yavrusu Debutante
Sebastian St. James'in Baştan
Çıkarılması
Lord Rawlings'in Kefareti
Beklenmedik Bir İttifak
Şeytan Dük Gelin Alıyor

LONDRA PERİ MASALLARI SERİSİ

Bir Gece Yarısı Rüyasında
Fısıldanan Müzik
Kül Düşerken
Kurdun Peşinde

PALEO MEVSİMLERİ

VahŖi Kış Yabani
Bahar

WALLFLOWER SERİSİ (LEAH SANDERS İLE)

Saksı Çiçeği ile Vals
Baştan Çıkarıcı
Bridget Taming
Wilde

KARANLIK OLANLAR DESTANI

Karanlık Olanlar
Dokunulmaz Karanlık

STAND-ALONLAR

Hurt: A Collection (Kristin Vayden ve Elyse Faber ile birlikte)

RIP

Uzlaşmacı Kessen Her Kız

Bunu Yapar

Ayrılık Hediyesi (Leah Sanders ile birlikte)

İlahi Ayaklanma

THE MATCHMAKER'S PLAYBOOK

== A ¥1FGN£FIHC.NOVEL ==

RACHEL
VAN DYKEN

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı © 2016 Rachel Van Dyken'a
aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Skyscape tarafından yayınlanmıştır, New York
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Skyscape, Amazon.[com](http://www.amazon.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781503934481
ISBN-10: 1503934489

Kapak tasarımı: Shasti O'Leary Soudant

Jilly'ye. Bu kitapta beni zorladığın ve daha ateşli hale getirmem gerektiğini bildiğim tüm sahnelerde çıldırmamı dinlediğin için teşekkür ederim. Beni gülümsetiyorsun.

İÇİNDEKİLER

<u>BİRİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>YEDİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>SEKİZİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>DOKUZUNCU BÖLÜM</u>	
<u>ONUNCU BÖLÜM</u>	
<u>ON BİRİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>ON DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM ON BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM ON ALTINCI</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ON YEDİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ON SEKİZİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM ON</u>	
<u>DOKUZUNCU BÖLÜM</u>	
<u>YİRMİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YİRMİ BİR</u>	
<u>BÖLÜM YİRMİ İKİ BÖLÜM</u>	
<u>YİRMİ ÜÇ BÖLÜM YİRMİ</u>	
<u>DÖRT BÖLÜM YİRMİ BEŞ</u>	
<u>BÖLÜM YİRMİ ALTI</u>	
<u>BÖLÜM YİRMİ YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM YİRMİ SEKİZ</u>	

YIRMI DOKUZUNCU
BÖLÜM OTUZUNCU
BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ BÖLÜM OTUZ
ÜÇ BÖLÜM OTUZ DÖRT
BÖLÜM OTUZ BEŞ BÖLÜM
OTUZ ALTI BÖLÜM OTUZ
YEDİ BÖLÜM OTUZ SEKİZ
SONSÖZ TEŞEKKÜR
YAZAR HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

Çay mı? Tarçınlı.

Kahve dükkanı mı? Gözlerden uzak.

Karanlık. Davetkar. Kız mı? Geç.

Sadece modaya uygun bir şekilde geç kalmamıştı, öyle bir geç kalmıştı ki gelmeyeceğini düşünmüştüm, ki bu ilk toplantılar için yaygın bir durumdu. Müşterilerimizin en az yüzde 15'i gelmiyordu. Sinir bozucuydu. Ve sistemimizin onlar için işe yaramayacağından ve eskisinden daha kötü durumda olacaklarından korkuyorlardı.

Arkama yaslanıp küçük dükkânı incelerken ahşap sandalye gıcırdadı. Bir yıl önce insanlar benden imza isterdi. Yine bir yıl önce Seattle Seahawks tarafından yeni draft edilmiştim.

Sızlayan ağrı geri döndüğünde dizimi bilinçsizce ovuşturdum ve göğsümü yakan bir kızgınlığa neden oldum.

Saatimi tekrar kontrol ettim ve kızgınlıkla yanağımı ısırdım. Yirmi üç dakika gecikmişim.

İç çekerek son bir kez çayıma uzandım, fincanın üzerinden bakarken yudumu uzattım. İki dakika sonra gidiyordum.

Cam kapı hızla açıldı, zil yakındaki bir sandalyeye çarparak neredeyse yere düşecekti. Düz kahverengi saçlı, ufak tefek bir kız tökezleyerek içeri girdi; solgun teni yanaklarına dokunduğunda kıpkırmızı oldu ve endişeyle odaya göz gezdirdi.

Çoğu kişi ona şöyle bir bakıp geçerci.

Ama ben çoğu değildim.

Gözleri

mi

diktim.

Sert.

Kıpır kıpır gözleri sonunda bana takıldığında daha da kızardı.
İtici değildi, sadece çok açıklayıcıydı.

Sandalyemi geriye ittim ve ayağa
kalktım. İçimde kaçmak istediğine
dair bir his vardı.

Her zaman gergindiler. Bu beklenen bir şeydi. Ayrıca, neye benzediğimi biliyordum. Kendimi beğenmişlik yapmıyordum, sadece kaç kez seviştiğimi, kaç kez iç çamaşırı modeli olup olmadığının sorulduğunu topladıktan sonra mantıklı bir matematiksel sonuç çıkarıyordum.

Yontulmuş mu? Kontrol et.

Her nasılsa her zaman dalgalı ve kalın görünmeyi başaran karamel-sarı saçlar mı? Kontrol et.

Yanağımın sağ tarafında bir gamze mi var?

Tamam. Seksi çarpık gülümseme? Evet.

Çenemin yanındaki sert, belalı görünümlü yara izi mi? Tamamdır. İçten içe yanan ela gözler? Evet.

Penis boyu konusuna hiç girmeyeyim bile. Gerçekten, gözleriniz ne kadar güneye giderse o kadar iyi olur, bana güvenin.

Geriye doğru hatalı bir adım attı ve dergi rafına çarptı.

Seattle Weekly'nin birkaç nüshası yere uçtu.

Bir telaşla eğildi. Kot pantolonu dizlerinden yırtıldı.

Evet, onu kurtarmak zorunda kalacaktım. Zaten kendisi için tehlikeliydi.

Sabırlı bir iç çekişle yavaşça yerimden kalktım ve ona yaklaştım. Onun seviyesine inerek gazetelere baktım, her birini sakince topladım ve ayağa kalktım.

Donup kalmıştı.

Bu oldu. Sık sık. Ve ne yazık ki, büyük bir zaman kaybıydı.

Çünkü işim mi? Gelişiyordu ve zaman benim para birimimdi.

Geç kalmıştı.

Yani sadece zamanımı değil, paramı da boşa harcıyordu. Normalde müşterilerimle başka bir yerde buluşurdum ama zamanım kısıtlıydı ve onu iş başında görmek istiyordum. Kâğıt peçetelerden birini alıp burnunu sildikten sonra peçeteyi ön cebine sokarken ciddi tereddütler yaşıyordum.

"Ayağa kalk," diye talimat verdim, kaşlarımı çatmamaya çalışarak.

Birkaç saniye içinde teni pembeden beyaza dönerken ağzı açık bir şekilde bana baktı, gözleri büyüdü.

"Ya da," diye fısıldadım, bakışlarımla onu bir böcek gibi kıştırarak, "oturabilirsin. Ama kapıdan girdiğinden beri kontrol etmemeye çalıştığın o baristanın gözüne girmenin yolunun bu olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ama ben-"

"Yaptın." Başımı salladım ve ona cesaretlendirici bir bakış attım. "Ve eğer hemen şimdi ayağa kalkmazsan, onunla olan şansını kaybedeceksin. Çoğu uzman kıskançlığın erkeklerin aşık olmadan önce hissettikleri en önemli duygu olduğuna inanır." Elimi uzattım.

Ona baktı.

"Isırmam." Sırıttım, sonra eğildim ve kulağına fısıldadım, "Henüz."

Nefesi kesildi.

"Al bunu." Başımı salladım. "Bunun için buradayım, unuttun mu?"

İsteksizce elini benimkinin içine koydu ve titrek bacaklarının üzerinde durdu. Yeni müşterimin oturmasına yardım ederken baristaya alaycı bir kızgınlıkla baktım.

"Bu nedir?" Sandalyesinin önündeki kırmızı bardağı işaret etti.

"Çay." Esnedim. "Ama seninki muhtemelen soğuktur."

"Çaydan nefret ederim."

"Hayır." Başımı salladım ve öne doğru eğildim, ellerimi fincanın tam önüne koyarak fincanı ona yaklaştırdım. "Çayı seviyorsun."

Kaşlarını çattı.

"Gülümse."

"Ne?"

"Sadece

yap."

Gülümsemeye zorladı, bu da aslında yüzünü oldukça güzel bir şekilde değiştirdi. Biraz fazla diş ve sahte coşku, ama coşkuyla çalışabilirdim. Kayıtsızlık, umutsuzluk, çaresizlik ... o kadar kolay değil.

"Hey... bir şeye ihtiyacınız var mı?" Kıskanç Barista masamıza doğru ilerlerken sordu. Birazcık beyni olan her ahmak, bir şey istediğimizde tezgâha gidip soracağımızı bilirdi.

"Hayır." Ona ikinci bir bakış bile atmadım.

"Oh." Gitmedi. Salak. "Ben sadece-"

"Bir şeye ihtiyacım olursa kız arkadaşımı gönderirim, nasıl?" Bu sefer bakışlarına karşılık verdim. Bazen bu çok kolay oluyordu. Gerçekten. Gözleri

içim yandı, burun deliklerim açıldı, yumruklarım sıkıldı. Herif, üzerinde "Benim" yazan ve okla Fare Saçlı'yı işaret eden bir tabela da takıyor olabilirdi.

"Yine de teşekkürler," diye ciyakladı müşterim, o düz saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak muhtemelen şerefsizin sevimli bulacağı bir hareket yaptı.

Bu gıcırtı üzerinde çalışmamız gerekecekti. Yürüyemeyen şişman bir köpek yavrusu gibi sevimliydi.

Ama baristanın dikkatini çekmek için? Şişko bir köpek yavrusundan tazıya daha çok benzeyen bir şeye geçmesi gerekiyordu - zarif, güzel, eşsiz.

Kıskanç Barista çekip gitti.

"Benden nefret ediyor." Kambur duruyordu.

Elini u z a t ı p kavradığımda sinirli bir şekilde iç çektim.

Nemli parmaklar. *Kişisel favorim*, hiç kimse söylemedi.

"Kıpırdanmayı bırak ve dik otur." Elini sıktım.

Göğsü maraton koşar gibi inip kalkıyordu. Kahretsin, bir baygınlık daha geçirseydim, yürüyecektim.

"Özür dilerim," diye homurdandı eğilirken. "Aslında benimle sadece birkaç kez konuştu, o da sadece kahveme şeker isteyip istemediğimi sormak için."

"Kahveden nefret eder," diye fısıldadım. "Ne zaman biri kahve sipariş etse dudak büküyor. Bakmazsanız anlaması zor. Ama burnu kalkıyor, gözleri kısılıyor ve sanki kahve çöplüğün arkasında kafayı bulmakla eşdeğermiş gibi dudak büküyor."

"Ama ..." Alt dudağını ısırды. Dolgundu. Sulu.

Nihayet! Çalışabileceğim bir şey. "Bir kahve dükkanında çalışıyor."

Sabırsızlık içime işledi. "Ve her gün öğleden sonra üçte beş nokta altı mil koşuyorsun, yine de koşmaktan nefret ediyorsun. Hepimiz istediğimizi elde etmek için yapmamız gerekeni yaparız. Güzel bir vücut mu istiyorsun? Bunun için çalışırsın. Motosikletinin parçaları için para mı istiyor? Bunun için çalışıyor." Kahretsin, uykusuzken müşteri kabul etmeyi bırakmam gerekiyordu.

"Not almalı mıyım?" diye sordu usulca.

"Çayı seviyorsun. Kahveden nefret ediyorsun." Uzandım ve başparmağımı alt dudağında gezdirdim. "Muhtemelen ellerini erkeğinden uzak tutamayan bir kızla birlikte olmayı dilediği için herkesin önünde sevgi gösterilerinden nefret ediyor."

Başını bana doğru salladı, gözleri ağırlaşmıştı, yanağını elime bastırdı. Bingo!

"Dokun bana," diye talimat verdim. "Ama-"

"Şimdi yap."

Yutkunarak masanın diğer tarafına uzandı ve elini omzuma koydu.

Açık. Benim.

Omzumda. "Daha

aşağı."

"Ama ..." Gözleri tezgâha kaydı.

"Bakmayı kes yoksa işimiz biter."

Elini aşağı indirdi ve elini göğsümde gezdirdi, işaret parmağı meme ucumu sıyırdı. Muhtemelen kazara, ama baristanın tepkisi de aynı olacaktı.

"Şimdi gül."

"Gülmek mi?" Sinirli bir şekilde kıkırdadı.

"Bu da işe yarar." Kendimi beğenmiş bir şekilde sııttım. Bu her zaman en sevdiğim kısımdı, beni sertifikalı bir dahi olarak sağlamlaştıran kısım. Hem de zengin bir dahi. Erkeğin, haftalardır, yıllardır, her neyse, dikkatini çekmek için yarıştığı kızla arasında bir şeyler olduğunu aniden fark ettiği an.

Kıskanç Barista vals yaparak geri döndü. "Shell, çay dışında bir şeye ihtiyacın olursa haberim olsun." Kollarını kavuştururken göğsü kabarmıştı. Gözlerimi devirip o dangalağa parmağımı gösterme isteğimle savaştım.

"Hayır." Shell bakışlarımı yavaş yavaş zafere dönüşen bir isteksizlikle karşıladı. "Sanırım çayım la iyiyim."

"Çaydan nefret edersin," diye

işaret etti. "Hayır," dedim. "O

çayı sever."

"Pislik herif," diye homurdandı uzaklaşmadan önce. "Adımı

biliyor." Özlem dolu bir iç geçirdi.

Yine gözlerimi devirme dürtüsü o kadar güçlüydü ki yanaklarım

seğirdi. Omuz silktim ve arkama yaslandım.

"Kimsin sen?" dedi.

"Ian Hunter." Başımı salladım. "Usta eküri ve senin cehennemdeki tek şansın" - dudaklarımın arasından bir iç çekiş çıkarken kaşlarım kalktı

-"O."

Kıskanç Barista dudaklarını sert bir çizgiye bastırarak bize baktı. "Ne zaman başlıyoruz?" Sözleri o kadar hızlı döküldü ki neredeyse Birbirimize.

Sııttım. "Üç dakika önce."

İKİNCİ BÖLÜM

Shell bir monolog okuyordu. Şansına, müşterilerimin gergin bir şekilde saçmalamalarına, başımın ağrımaya başladığını hissedene kadar kelimelerinin birbiri üzerine devrilmesine alışkındım. Bu yüzden sıcak çayım buza dönüşürken, konuşmasına izin verdim, her lanet şeyi göğsünden çıkarmasına izin verdim.

"Sonra kedim hastalanmaya başladı ve biz de sorunun ne olduğunu anlayamadık."

Nazikçe başımı salla.

"Anneme çok kızgıyım! Bana hiç güzel olduğumu söylemedi!"

Eline vur.

"Sence ben güzel miyim?"

Aw-shucks bakışı ve ardından bir göz kırpma.

"Bu beni çok kızdırıyor. Erkeklerin beni bir tür inekmişim gibi görmezden gelmeleri. Eğer ruj sürmeyi bilseydim, ruj sürerdim! Sadece, bir kez olsun, seksi bir erkeğin *beni* fark etmesini istiyorum."

"Tamamen anlıyorum." Yaklaşık on dakika içinde kuru temizlemeciden kuru temizlememi almam gerekiyordu ve o da tahmin ettiğimden daha uzun sürecekti.

"Biliyorum." Shell çaresizce iç geçirdi, duruşu tüm vücudumu onu sandalyeye bağlamak ve kafasına bir kitap koymak için kaşındırdı. "Keşke ..."

Ne isterdim biliyor musun? Zamanda geri gidebilseydik ve onu ekürim Lex'in müşterisi olarak yeniden ayarlayabilseydim. Kahretsin, çok konuşuyor.

"Aptalca, ha?"

Kahretsin. Topu düşürdüm. Ne diledi? "Söylediğin hiçbir şeyin aptalca olduğunu düşünmüyorum." Açık bir ifade.

Sırıttı.

Tam isabet.

"Teşekkürler." Tekrar sıırttı. "Biliyor musun, çok iyi bir dinleyicisin."
Bana dinlemem için para verdiklerini hep unutuyorlar. Her zaman.
Shell'in gözleri ağzıma odaklandı. İşte başlıyoruz. İtiraf etmeliyim ki, oyun kitabımın aşamalarını beklediğimden çok daha hızlı geçiyordu.

"Gerçekten çok ateşlisin."

"Biliyorum," dedim sıkılmış bir ses tonuyla. "Ama unutma, sen benim müşterimsin. Kendine yardım edebilmen için sana yardım ediyorum."

Shell kaşlarını çatı. "Yani müşterilerinizle hiç çıkmıyor musunuz?"

Hayır, çünkü tüm müşterilerim başka birine aşık ve benim kahramanı oynayacak vaktim yoktu. Neredeyse her zaman aşık oldukları kişinin onları kurtarması gereken bir felaket yaratır, bu ilişkiyi sağlamlaştırır ve onları bana duydukları kahraman hayranlığından koparırdım. Gerçekten düşünürseniz mantıklı geliyordu. Muhatap olduğum kadınlar erkeklerin ilgisine o kadar açlardı ki rol yapmamla gerçek duygularım arasındaki farkı anlamakta zorlanıyorlardı. Bu yüzden kurallarımı her zaman çok net koydum.

"Asla," dedim sesimi net tutarak. "Shell, tatlım. Önümüzdeki haftanın programını sana e-posta ile göndereceğim. Herhangi bir sorunun olursa bana haber ver ama telefon etmek yok, anladın mı?"

Yavaşça başını salladı.

"Sadece mesajlar ve e-postalar. Telefonda konuşmuyoruz. Ve beni kampüste görürseniz, beni tanıımıyorsunuz demektir. İş anlaşmamız dışında birbirimize yabancıyız. Ve eğer birisi Wingmen Inc. hakkında soru sorarsa "

İç çekti. "Biliyorum, biliyorum. Onlara önünde Süpermen logosu ve arkasında dev *W* harfi olan kırmızı kartı verin."

Göz kırptım. Kartlarımız dahiceydi. Sadece aptal Süpermen kartları gibi görünüyorlardı, oysa aslında mesaj arkadaydı. Mesaj her zaman insanların nadiren dikkat ettiğı ayrıntılardaydı. "Harika." Ayağı kalkıp elimi uzattım. "Tek ihtiyacım olan yedi gün."

Hâlâ bize doğru pervasızca hançer fırlatmakta olan baristaya baktı. "Umarım haklısındır."

Göz devirerek onu dudaklarından hızlı bir öpücük için kendime çektim ve "Ben asla yanılmam" diye fısıldadım.

"Baharatlı kokuyorsun."

Ne kadar şirin, iltifat. Belki de sadece altı güne ihtiyacım vardır. Ne de olsa, günlerden biri tamamen bir erkeğin penisini nasıl okşayacağımı öğrenmeye ayrılmıştı.

ego. Bakın benim küçük çekirgem ne kadar hızlı öğreniyordu!

"Teşekkürler." Elimi sırtının küçük kısmına koydum ve onu kafeden dışarı çıkardım.

"Güle güle, Ian." Kırmızı bir Honda'ya doğru yürüdü ve içine atladı. Kahretsin, onu yeşil Jetta tipi bir kız olarak düşünmüştüm. Hepsini kazanamazsın.

Range Rover'ıma atladığım anda telefonum çaldı.

"O nasıldı?" Lex telefonun diğer ucundan esnedi. Yılbaşından iki hafta sonra olduğu için muhtemelen e-postalara gömülmüş olduğunu hayal ettim, yani nabızı atan herkes hayatlarını değiştirmek için yeni yıl kararları almıştı. "Çünkü bekleme listeniz çok uzun ve eğer uygun değilse, onu en tepeye taşımak için bana cinsel iyiliklerde bulunmayı teklif eden başka bir kızım var."

"Üstünü çiz," diye bağırđım. "Nasıl iyilik yapılacağını biliyorsa, kendi lanet adamını nasıl elde edeceğini de biliyordur."

"Not edildi." Lex karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Sırf kendini tatmin etmek için sahte sözler vermek yerine onu gerçekten listeden çıkardığından emin olmak için aklıma bir not aldım.

"Oh," dedi Lex, "ve Gabi eğer bu akşam yemeğe gelmezsen elini penisine yapıştıracağını söyledi. Gerçi o çok daha açık konuştu."

"Her zaman öyledir." Sırıttım. "Ona mesaj at ve yolda olduğumu haber ver." "Tamamdır." Telefonu kapattı.

Bu hayatı ben seçmedim. Bir sabah uyanıp *"Vay canına, ezik kadınlara erkeği elde etmeleri için yardım etmek çok havalı olmaz mıydı?"* demedim. Öfkeyle kalkıp gitmeden önce gerçeklere bir bakın. Kadınların neredeyse yüzde 60'ı aşağıdan evleniyor, yani çoğu kadın baba vücutlu bir erkeği tercih ediyor. Büyük olasılıkla kendilerinden daha az kazanan, hiç spor yapmayan, kahvaltıda, öğle ve akşam yemeklerinde sosisli sandviç yiyen ve kabul edelim ki kırk yaşına geldiğinde Viagra'ya ihtiyaç duyan bir adam.

Gerçekleri öğrenmek için tek yapmanız gereken basit bir internet araması.

Kadınlar doğaları gereği güvensiz yaratıklardır ve otuz beş yaşına geldiklerinde henüz bir yuva kurmamışlarsa, büyük olasılıkla talihsiz bir kelliği ve altın gibi bir kalbi olan bir adamla evleneceklerdir.

Ve bunda kesinlikle yanlış bir şey yok.

Bu, barınağa gidip gözleri tembel olan köpeği seçmeye benziyor çünkü onun için üzülyörsünüz ve o piçin asla başıboş dolaşmayacağından eminsiniz.

Peki yerleşmek ve yerleşmek arasındaki fark nedir?

İlk yerleşme türü sevimlidir. Tembel gözlü köpek ya da bu durumda erkek, kız için gerçekten en iyisidir. Cennette yapılmış bir eşleşme. Bunlar, kızın yasal olarak kör olup olmadığını merak ederken el ele tutuşurken gördüğünüz çiftlerdir. Uzun boylu seksi anne ve kısa boylu baba. Kız öğrenci yurdu kızı ve bira göbeği olan adam. Amigo kız ve bilim ineği.

Bazı nedenlerden dolayı, evren bunu kabul ediyor. Bunu kabul ediyorum. Neyi kabul etmiyorum? Doğası gereği çaresiz, güvensiz bir yerleşme türü. Kabul ediyorum, bu daha nadir.

Ama giderek daha da yaygınlaşıyor.

Bir kızın kendi potansiyeline asla ulaşamaması, dolayısıyla değerinden daha azına razı olmasıdır. Nasıl makyaj yapılacağı asla öğretilmeyen sessiz kızdır. Duygularını yiyen ama komik bir kişiliğe sahip olan tombul kız, kesinlikle oyun kurucu ile eşleştirilmelidir.

Birbirini asla bulamayan eşler. Bu benim kız kardeşim.

Sessiz, utangaç, biraz umutsuz ama muhteşem. Eskiden takımımından bir adama çok aşıkı. Sert derken, bir keresinde onu 4 Temmuz'da misafir ettiğimde arabasını posta kutusuna çarpmıştı.

İşin çılgın kısmı? Adam tamamen ondan hoşlanıyordu, ama güvensizliği ve beceriksizliği yüzünden onu hiç takip etmedi. Bir sonraki adımı atmaktan ve onunla yarı yolda buluşmaktan çok korkuyordu.

Umursamayacak kadar bencildim ve bana müdahale etmemem için yemin ettirdi.

Aradan bir yıl geçti. Adam beklemekten, kadın da "reddedilmekten" bıktı. Ve laboratuvar ortağı Jerry'ye razı oldu.

Şimdi video oyunlarının olimpik bir spor olduğunu ve bira bittiğinde sihirli bir bira perisinin gece uyurken buzdolabını doldurduğunu düşünen bir ezikle evli. Salak herhalde bufaloların da soyunun tükendiğini sanıyor.

Diğer yandan arkadaşım mı? Steelers tarafından seçildi ve geçenlerde Nike reklamında oynadı.

Dokuz ay önce doğum günü partisinde kız kardeşimin kanepesinde otururken hayatım bir anda değişti. Dizim fena halde ağrıyordu ama bu, Jerry Xbox oynamaya devam edebilmek için bebeği alması için bağırırken ulusal televizyonda arkadaşımı izlerken yüzündeki yıkılmışlık ifadesinin yanında hiçbir şeydi.

Kız kardeşim daha iyisini hak ediyordu. Daha iyisini *hak* ediyor. Üzerinde durmak istemediğim talihsiz bir olay yüzünden dizime buz koyarken bir aydınlanma yaşadım.

Keşke daha güvenli olsaydı, işaretleri nasıl okuyacağını bilseydi, gerçekten hak ettiği erkeği nasıl elde edeceğini bilseydi, daha mutlu olurdu. Bir gram özgüven hayatını değiştirirdi ve erkekleri nasıl okuyacağını, bir durumu nasıl okuyacağını bilmek? Oyun kitabımdaki *tek bir* kuralı öğrenmek bile hayatını değiştirebilirdi.

Washington'ın Palm Springs'i olarak bilinen ama bana sorarsanız Los Angeles'tan bile daha kötü bir uyuşturucu ve çete merkezi olan Yakima, Washington'da sıkışıp kalmazdı.

Etrafı inekler, uyuşturucular, traktörler ve Applebee'de haftalık randevu geceleriyle çevrili Seattle'lı bir kız.

Daha da kötüsü, kocası ailenin traktör işini devralmışken ve tüm sülalesi kırk yılı aşkın bir süredir orada yaşarken Seattle'a geri dönebilecek gibi değildi. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ara sıra aramak ya da mesaj atmak dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yani durumlarında bir değişiklik olana kadar cehennemde sıkışıp kalmıştı. Ama görünüşe göre? Bu gerçekleşmeden önce dünya barışı sağlanmış olacaktı.

O benim için tamamen
kayıp. Geriye kalan tek
ailem.

Gabi dışında, ama onu saymıyorum, çünkü kan bağı yok ve ona kız kardeşim diye hitap edersem muhtemelen beni en yakın sivri cisimle kazığa oturtur. Bağlantımızı öğrendiklerinde tüm uygun erkeklerin kaçmasını istememekle ilgili bir şey. Bir keresinde. Bir keresinde lisedeyken bir adamı tehdit etmiştim ve şimdi bana seks hayatı ya da seks hayatının olmaması hakkında herhangi bir bilgi vermeyi reddediyor.

Ürperdim. Ne zaman kısa bir etek giyse, aklıma gelen tek duygu şiddetli bir koruyuculuk ve boyuna kumaş ekleyebilmek için aniden dikiş dikme ihtiyacı oluyor.

Evet, bu benim hikayem.

Wingmen A.Ş. böyle başladı.

Randevuları bir futbol maçı gibi düşünün. Koçların, bir oyuncunun günlerce, haftalarca, hatta yıllarca ezberleyeceği oyun kitapları vardır ve bunlar işe yarar. Oyunu nasıl oynayacağınızı bilmeniz yeterli değildir; oyunları nasıl okuyacağınızı, rakibinizi nasıl okuyacağınızı da bilmeniz gerekir.

İşte Wingmen A.Ş. bunun için var. Ya flört etmek için bir oyun kitabı üzerinde çalışabilseydiniz? Her tür ilişki senaryosu için kurallarımız var ve sürecimiz işliyor. Temel olarak, *Azınlık Raporu'nun* flört versiyonunu yarattık. "Flört felaketini" gerçekleşmeden önce görüyor ve buna göre değişiklikler yapıyoruz.

Bu konuda endişeli değilim. Ailem ben küçükken beni görmezden geldiği için terapiye ihtiyaç duyan üzgün, yalnız bir piç değilim - gerçi görmezden geldiler ve ben yedi yaşındayken garip bir uçak kazasında ölmeselerdi muhtemelen hala öyle olacaktı.

Kalbim, sonunda beni fark eden ve sonra en iyi arkadaşım için beni terk eden komşu kızı tarafından kırılmadı. Lütfen. Beni gördün mü?

Ve hayır, küçük paketlerle bir şeyleri telafi etmeye çalışmıyorum. Sanırım mekanik bölümünde her şeyin yolunda olduğu çoktan anlaşıldı.

Ben zenginim.

Çok zekiyimdir, profesörlerime sorun.

Benim iştahıma sahip bir adamın bile yetişemeyeceği kadar çok kış yiyorum.

Ben modern zamanların Süpermen'iyim, kadınları kendilerinden kurtarıyorum ve en iyi arkadaşım Lex de yardımcım rolünde.

Siz sormadan söyleyeyim, evet. Berbat bir durum. NFL'de oynayamadığım için kızgınım. Ama insan oynayamayınca öğretmenlik yapıyor.

Ve ben bir futbolcudan daha fazlasıydım.

Ben oyuncuydum.

Spordan.

Ve . . . kadınlar.

Hepsinin en iyisi.

Öyleyse kadınlara nasıl oyuna gelmeyeceklerini gerçek bir oyuncudan daha iyi kim öğretebilir?

Aynen öyle.

Yeni bir sayfa açmış değilim; sadece iki tarafımı da kullanmayı öğrendim. Zekice mi? Kesinlikle.

"Kahretsin." Gabi'nin zil sesi hoparlörlerimde çınlarken neredeyse önümdeki küçük Corolla'ya çarpıyordum.

"Evet mi?" Cevap verdim. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Ben senin müşterin değilim, Ian," diye bağırdı Gabi. "Kes şu tatlı dilli aşk koçu sesini. Söz vermiştin!"

"Söz verdim." Ne sözü vermiştim ki? Film gecesi mi? Ben de öyle söz verdiğimi sanıyordum. Işık yeşile döndü. Düşüncelerim hâlâ boştu. Arkamdan bir korna çaldı ve yola çıktım.

"Unuttun, değil mi?"

"Bu geceki randevumuz hakkında mı?" Güldüm.

"Tabii ki hayır." "Bazen neden arkadaş olduğumuzu merak ediyorum."

"Uyurken bana bakmayı sevdiğin için mi?"

"Bir kere, Ian!" Yüksek sesle küfretti. "Bağışlayıcı olduğum için şanslısın. İki yeni oda arkadaşım için hoş geldin partisi veriyorum ve senin cips ve sos getirmen gerekiyordu. Ve parti yarım saat önce başladı."

Kuru temizlemem için çok fazla.

"Bu parti benim takvimimde var mıydı?"

"Sen ve kahrolası takvimin!" diye bağırdı. "Bana zaman ayırabilmen için Gmail'e girip takvime ekleyecek vaktim olmadığı için üzgünüm."

"Bunu yaparsan Lex için çok daha kolay olur."

"Lex'in bugünlerde arkadaşından çok kaltağın olduğunu biliyor musun?" "Çok sert," diye öksürdüm. "Dua et de bunu ona söylemeyeyim."

Sessiz kaldı. Çünkü Lex hakkında konuştuğumuzda yaptığı şey buydu. Onun yatağını içindeyken ateşe vermeyi planlamıyormuş gibi davranıyordu ve ben de kavga ettiklerinde bile ne kadar olumsuz olursa olsun Lex'in ilgisini çekmeye çalıştığını fark etmemiş gibi davranıyordum.

Ama ikimiz de filin odada durduğunu ve yüzünün her tarafa sıvanmış olduğunu biliyorduk.

İçimi çektim. "Üzgünüm, Gabs. Yaklaşık on beş dakika içinde orada olacağım, tamam mı?" "Olsan iyi olur," diye homurdandı. Sonra hat kesildi.

Hızla en yakın marketin otoparkına girip söz verdiğim atıştırma malzemelerini almak için deli gibi koşarken müziğim yeniden başladı. Ne kadar meşgul olursam hafızam o kadar kötüleşiyordu, bu yüzden bir takvimim ve asistan olduğum için sınıfta olmadığım durumlarda profesörlerimin bile nasıl erişeceklerini bildikleri çevrimiçi bir programım vardı. Ben A öğrencisiydim; onları programımı iyi takip etmeleri için eğitmişim ve onlar daha önemli şeyler yaparken derslerine girebilmem ek bir avantajdı.

Bol miktarda boş kalori vaat eden bulabildiğim tüm cips ve sosları aldım, sonra sadece bir kasanın açık olduğunu ve önümdeki adamın on kuponu olduğunu fark ettiğimde inledim.

Eğer adam gitmeme izin verseydi, yiyeceklerinin parasını ödemeye hazırdım.

Biri

ncisi "Size şurada yardımcı olabilirim, efendim," dedi neşeli bir ses sağımdan.

. Döndüğümde yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı. "Vay canına, teşekkür ederim." Kız kızardı ve kasasındaki küçük ışığı yaktı. "Hmm, partiye mi gidiyorsun?" Her bir ürünü kontrol ederken tarayıcı bip sesi çıkardı.

aracılığıyla.

"Kız kardeşim için. Aslında o benim kız kardeşim. Ben de atıştırılacak getirmeyi unutan bir aletim."

"Bana bir alet gibi görünmüyorsun." Kaşlarını kaldırırken sesi gırtlaktan geliyordu.

"Belki de bunu ona siz söylemelisiniz, böylece beni yalvarmak zorunda kalmaktan kurtarmış olursunuz..."

Gözleri parladı. "On dakika sonra çıkıyorum." "Ah, sadece beş dakikamı alır.

En fazla."

"Ne?"

"Üstünüz." Düz beyaz gömleğini işaret ettim. "Cilt tonunla muhteşem görünüyor."

Gözleri benden hemen önce büyüdü.

Bazen bu çok kolaydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Sonunda," diye bağırdı Gabi kapıyı açıp elimdeki yiyecekleri bir hamlede çekip alırken. "On beş dakika dediğini sanıyordum."

"On beş mi dedim? Yirmi dediğime yemin edebilirim." Ve yardımına ihtiyacı olan bir kontrolör vardı, yani . . .

Gabi'nin gözleri kısıldı. "Ucuz parfüm gibi kokuyorsun."

"İğrenç, değil mi? Artık kim Vanilla Fields giyiyor ki? Sanırım büyükannen hâlâ o boktan şeyleri alıyor ama seksen yaşında. Alışkanlıklarının esiri olmaya hakkı var."

"Yine yaptın, değil mi?"

"Ne yaptın?" Alışveriş poşetlerini açarken masum rolü oynadım. Gabi Washington Üniversitesi kampüsünden birkaç blok ötede yaşıyordu, ben de ondan birkaç mil ötede yaşıyordum. İkimiz için de uygun bir yerdi.

Hiçbir aptalın varlığıyla onu rahatsız etmediğinden emin oldum. O da benim için yemek yaptı.

Bazen bana gülen suratlı küçük çocuk öğle yemekleri bile hazırlardı.

O olmasa muhtemelen açlıktan ölürdüm. Her gün vurgulamaktan hoşlandığı bir nokta.

Gabi yeşil gözlerini devirdi ve uzun kumral saçlarını hızla dağınık bir topuz haline getirdi. "Bazen seni öldürmek istiyorum." Nefes verdi. "Vay canına, bunu içimden attığım için kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Ben de bunun için buradayım." Göz kırptım. "Kendi kişisel terapin."

Burnunu kıvırdı. "Ciddiyim. Kötü kokuyorsun, dostum."

Gömleğimi kaldırdım ve yüzümü buruşturdum. "Nasıl oldu da Shopgirl ile geçirdiğim beş dakika beni yürüten bir parfüm reklamı haline getirdi?"

Gabi içini çekti, sonra üst katı işaret etti. "Git. Duş al. Ben yemeği hazırlayayım. Fazladan giysilerin hâlâ benim odamda. Sadece" -hapşırdı ve burnunu kırıstırdı- "şu kevaşeden kurtul."

"Onun bir adı var," diye takıldım. Aslında hatırladığımdan değil. Ama kendimi savunmam gerekirse, dudakları bana sarılmışken, başı isim etiketinin görünmesini engelliyordu. Gördün mü? Benim hatam değildi.

"Bir gün." Gabi başını salladı. "Dayak yiyeceksin." Kaşlarını çattı. "Yoksa vurulacak mıyım?"

"Oooo." Titredim ve eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. "Kulağa müstehcen geliyor. Sabırsızlanıyorum."

Sert bir hamleyle beni üzerinden itti ve kışıma bir tokat attı. "Üst kata. Daha fazlasını çekmeye başlamadan git."

"Dikkat?"

"Geleceği olmayan kızlar." Gabi ciddiyetle başını salladı. "Bilirsin işte, çabuk vermeyi sevdiğin tip-"

"Lex!" En iyi arkadaşım mutfağa girdiğinde onun sözünü bilerek kestim. Boyu 1.80'di ve saf kaslı bir erkek fahişeydi.

Benden daha kötü.

Bu da muhtemelen bir çeşit madalyayı hak ettiği anlamına geliyordu. Ya da rozeti.

Ya da en azından üzerinde "fahişe" anlamına gelen *W* harfi olan bir yama. Kendi kirli kırmızı harfi.

Yanımdaki Gabi gerildi.

"Ben gidip duş alacağım," dedim ve onları yalnız bıraktım. Onlar söz konusu olduğunda yollarından çekilmenin en iyisi olduğunu çok iyi biliyordum. Kavgaları ayırmaktan nefret ederdim. Geçen sefer barışı korumaya çalışırken mor bir göz ve taşaklara bir tekme yemiştım.

Dönemin geri kalanı için biriktirdiğim tüm müşterilerle birlikte, ihtiyacım olan son şey bir toplantıya iki gözüm de şişmiş bir şekilde gitmekti.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, içeri girmeden önce banyonun kapısını çalmayı ihmal etmedim, sonra hızla kıyafetlerimi çıkardım ve duşa girdim.

Tüm gerekli eşyalarım bıraktığım yerde, köşede sakladığım küçük kutunun içindeydi.

Ve benden şüphelenmeye başlamadan önce, Gabi'nin benim için bir kız kardeş gibi olduğunu unutmayın - onu öpmeyi düşündüğüm tek zaman

Sekizinci sınıf paten gecesindeydi ve eminim ki bunun nedeni birinin Mountain Dew'uma ilaç katmış olmasıydı.

Her şeye rağmen öpüştük ve berbattı. Gerçekten kustu. Ama buna benim kötü öpüşme becerilerimin değil, mide gribinin neden olduğundan yüzde 99 eminim.

Ondan birkaç gün sonra el sıkıştık.

Birbirimize gizlilik yemini ettik.

Ve o zamandan beri herhangi bir sorun yaşamadım.

Yani, hayır, Lex'e olan hayranlığımı kıskanmıyorum, gerçi Lex onu takip etseydi, muhtemelen onu bir telefon direğine asar ve hayalarını ateşe verirdim. Takıntısı çok hoştu ve hiçbir yere varmayacağını biliyordum. Çünkü o bir bakireydi.

O değildi.

Ve Lex gibi adamlar Gabi gibi kızların ne kadar değerli olduğunu bilirler. Kirli ruhunu satsa bile ona parası yetmezdi.

Molton Brown vücut yıkayıcımın tanıdık kokusu havada süzülüyor, burun deliklerimi yakıyor ama aynı zamanda beni rahatlatıyordu.

Molton'ı sadece Gabi'de tuttum.

Jean Paul Gaultier benim evim içindi.

Ve eğer bir gece kalacaksam ve ertesi gün bir müşteriyle buluşmam gerekiyorsa, o zaman yanımda Old Spice getirirdim. Bu da başka bir sayı meselesiydi. Üniversitedeki erkeklerin en az yüzde 30'u Old Spice kullanıyordu, yani kız benim kokumu diğer erkeklerin kokusuyla ilişkilendirmeye başlayacak, sınırlarını zorlayacak ve onu rahatlatıyordu. Çünkü her flört uzmanının bildiği gibi koku, rahatlığın yanı sıra hafıza oluşturma da en kolay yoldur.

Bu saçmalığı uyduramazsın.

Lex'in şirket için çok değerli olmasının bir başka nedeni de bu: grafiklerini, verilerini ve eğlenceli gerçekleri seviyor.

Gürültülü bir vuruş kapıyı salladı. "Duş tanrılarına yemin ederim ki eğer acele etmezsen kapıyı kırıp sifonu çekeceğim."

"Beş dakika, Gabs."

"Sen ve senin sahte zaman sınırların!"

Hızlıca duşu kapattım, belime bir havlu sardım ve koridordan onun odasına doğru ilerledim.

İç çekerek kapıyı arkamdan kapattım, havluyu bıraktım ve ışığı açtım.

Yeni bir şifonyer mi aldı?

Onunki

kahverengiydi.

Bu siyahtı.

Üstündeki parfüm de yeniydi.

Kaşlarımı çatarak Prada şişesini elime aldım ve kokladım, tam o sırada odanın kapısı açıldı.

"Kutsal Garfield ve lazanya!" dedi uzun boylu, uzun dalgalı saçlı bir esmer. Elleriyle yüzünü kapattı ve geriye doğru tökezledi. Kapı çoktan arkasından yarıya kadar kapanmıştı, bu yüzden kapı tokmağı poposuna güzel bir beşlik çaktı. Yüzünü buruşturarak öne doğru tökezledi ve benim durduğum yerin yanındaki çamaşır sepetine uzandı.

Plastikti.

Çelik değil.

Doğal olarak, üzerine ağırlık koyduğu anda kırıldı. Çamaşırlar yere saçıldı ve dizlerinin üzerine düştü, çirkin siyah basketbol şortu kaslı kalçalarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktı.

Sırıtarak eğildim, hâlâ çıplaktım ve pembe bir tangayı işaret ettim. "Seni erkek şortlu bir kız olarak düşünmüştüm."

Kızın kahverengi saçları *Addams Ailesi*'ndeki Kuzen Itt gibi yüzünü kaplıyordu. Yavaşça saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

"Odamda ne yapıyorsun?" Sesi suçlayıcı, alçak ve biraz da seksiydi -eğer gözlerimi kapatıp farklı bir bedene ait olduğunu düşünürsem.

"Gabi'nin odasını mı kastediyorsun?"

"Hayır." Burun delikleri alevlendi. "*Benim* odam."

"Ve sen?" Elimi uzattım, çünkü önce bir centilmen, sonra da tam bir erkek fahişeydim ve büyükannem ne zaman kendimi sıkı bir tokalaşma olmadan tanıtsam kıcıma tekme basardı.

Çıplak bedenime bakarken gözleri büyüdü.

"İyi," dedim yarım bir omuz silkmeye. "Ama Gabi kıcıma tekme basmadan önce sadece üç dakikam var. Zaten orada olduğuna göre yatağı mı yoksa yeri mi istersin?"

Gabi de yeterince hayırsever olmadığını mı söyledi? Kahretsin, bana bak, bedavaya orgazm dağıtmaya hazırım.

"Ne?" Yeni kızın gezinen geniş gözleri nihayet benimkilerle buluşmak için kalktı. Bazı insanlar bu tür bakışlar için para alıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tamam, şimdi yaklaşık iki buçuk dakikamız kaldı. Zor olmayacağını söylemeyeceğim ama muhtemelen en azından biraz nefes aldırarak bir şeyler yapabilirim. Belki bir ya da iki çığlık."

"Çığlık mı?" dedi kaşları birbirine çarparak. "Sen neden bahsediyorsun? Ve neden çıplaksın?"

"Sen içeri dalmadan önce kıyafet arıyordum." "Odamda."

"Bak." Saati baktım. "Şimdi gerçekten tehlikeli bir bölgeye giriyoruz. Bana yatakta Süpermen lakabı takıldı ama rekorlar kitabına bir örnek daha eklemek istesem de 2014'ün tekrarını yapabileceğimden emin değilim. Bu yüzden eğer bunu yapacaksak, acele etmeli ve en azından tişörtünü çıkarmalısın."

"Sen" -yanakları kızardı- "parti için striptizci misin?"

Hmm. Fikir haklıydı. Ücretsiz bir gösteri yapabilirdim ki bu da her müşteriden aldığım ücret düşünüldüğünde beni bir aziz yapardı.

"Hayır." Elimi uzattım. Elimi tutmayınca, onu yerden kaldırıp ayağa kaldırmayı kendime görev edindim.

Tekmeledi. Beni ısırma bile çalıştı. "İşte böyle. Küçük bir coşku!"

"Beni yere bırak!" Benden uzaklaştı.

Onu kendimden uzaklaştırdım ve kollarımı kavuşturdum. "Üzgünüm, zaman doldu. On saniyeniz kaldı ve ben bile böyle bir mucize gerçekleştiremem" - bol gömleğini, bol şortunu işaret ettim ve lanet olsun, çorap mı giyyordu?

-"Kalibre." Yutkundum. "Sadece bir tahmin, ama evde mi eğitim gördün?"

Yüzü ya utançtan ya da öfkeden kızarmıştı. "Hayır! Ve ben burada yaşıyorum. Burası benim odam!"

"Ama burası Gabi'nin odası."

"Bu sabah değiştik!" Ayağını yere vurdu. Kız eski model Adidas parmak arası terlik giyyordu.

Hala bunları yapıyorlar mı? Hah. Gerçek bir T. rex görmek gibiydi. "Neden ayaklarıma bakıyorsun?"

"Şimdiye kadar çok para etmiş olmalılar." Çeneme vurdu ve çirkin lastik parmak arası terliklere bakmaya devam ettim. "Etkileyici. Gerçekten etkileyici."

"Beni dinliyor musun sen?" diye bağırdı. "Üzerine bir şeyler giy ve odamdan çık. Ya da giysi giyme ve odamdan çık. Hangisi olursa."

"Aynen öyle." Ciddi bir şekilde başımı salladım. "Sen içeri daldığında ben de tam bunu yapmak üzereydim. Şimdi," dedim yavaşça, "odaları değiştirdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Başımı salladı.

"Bu da Gabi'nin odasını yapar. ?"

Koridorun aşağısını işaret etti. Kısa bir an Gabi'nin iki yeni oda arkadaşı paylaşacakları için daha küçük bir odaya geçmekle ilgili bir şeyler söylediğini hatırladım.

"Ah, sen Serena olmalısın."

"Blake," diye homurdandı. "Serena sarışın."

Onun da seksi olduğuna bahse girerdim. Serena seksi bir kız ismiydi. Blake mi? Erkek olacağını düşündüğünüz ve bu nedenle tüm erkeklik hayallerinizi ona yansıttığınız bir kıza verdiğiniz isimdi. On dolarına bahse girerim ki babası ona kitaptaki her sporu yaptırmıştı ve o da ya boşanmanın ya da tek ebeveynliğin ürünüydü.

"Neden hala burada duruyorsun? . çıplak?" Bu kez elleriyle yüzünü kapatarak başka tarafa baktı.

"Çıplak olmanın nesi yanlış? Bu şekilde doğduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Sadece" -tekrar bakmadı, ama kapıyı işaret etti- "git." "Sen kaybedersin." Güldüm. "Dünyanı sarsabilirdi." "Benim dünyamın sallanmaya ihtiyacı yok."

Kapının ortasında durakladım ve geri döndüm, yaklaştım, fısıldarken nefesimin boynuna üfleyeceğinden emin oldum, "İşte burada yanıyorsun, Blake. Her kızın en azından bir kez dünyasının sarsılmasına izin vermesi gerekir. Ya da bu sallanma benden geliyorsa? İki kez."

Duruşu sertti ve duyguları hakkında sahip olduğum tek ipucu nabızıyla birlikte nefes alış verişinin de hızlanmasıydı. Öne doğru eğildim ve boynunda benimle alay eden bir noktayı yaladım. Sonra geri adım attım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kapı arkamdan çarptı, neredeyse kıcımlı tokatlayarak veda ediyordu.

Hepsini kazanamazsın. Adidas'la bir şey kazanmak isteyeceğimden değil. Kızım. Zaten başımda çok fazla iş vardı. İhtiyacım olan son şey, rahat olduğu için eşofman giyen, cinsel olarak bastırılmış bir erkek fatmaydı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Giyindikten ve merdivenlerden inip küçük oturma odasına girdikten sonra hâlâ başımı sallıyordum. Yani, Adidas parmak arası terlik mi?

Lex, Serena olduğunu tahmin ettiğim sarı saçlı, iri geyik gözlü ve muhtemelen birkaç saat içinde tembel kışının altında kalacak şirin bir vücudu olan hatunla sohbet etmekle meşguldü. Ya da daha iyisi, piç kurusu kollarını başının arkasına koyup esneyerek, "*Biraz sağa*" derken, Serena üstte bütün işi yapıyor olacaktı.

Yatakta ve yatak dışında otoriterdi; muhtemelen kızlarına onu yapma onurunu elde etmeden önce ezberlemeleri gereken el kitapçıklarını veriyordu.

Blake henüz aşağıda değildi.

Ve televizyonda *Game of Thrones* oynuyordu. Üçüncü sezon, tam da Gabi ve benim bıraktığımız yerde. Herkesin yatması ve benim de kesintisiz izleyebilmem için bir sonraki bölümde hastalık numarası yapmaktan çekinmedim. Ben böyle verici biriyim.

"Ian," diye homurdandı Gabi. "On dakika oldu. Bana yapmadığını söyle." "Yapmadım." Lex'e göz kırptım ve tezgahın bir bira aldım, sonra

tabağımı cipsle doldurmaya başladım.

Gabi beni yanımdan çimdikledi ve büktü.

"Kahretsin!" Cipsler neredeyse tabağımdan düşüyordu. "Bu ne içindi? Duş aldım, artık bebek fahişe gibi kokmuyorum, rica ederim!"

Gabi tenimi serbest bıraktı ve beni göğsümden itti. "Blake nerede?"

"Basketbol takımında mı?"

"Hayır." Gabi gözlerini devirdi, sonra bana tanıdık ve şüpheli bir bakış attı. "Nerede o?"

"Futbol mu?"

"Hayır."

"Tenis mi?"

"Ian, eğer ona dokunursan, yemin ederim altın saçlarını beyninden teker teker koparırım."

Bir Cool Ranch Dorito yedim. "Golf mü?"

Blake yanıma gelerek, "Voleybol," diye ekledi. "Aslında."

Parmaklarımı şıklattım. "Bu kıyafetleri açıklıyor."

Gabi aramızda bir ileri bir geri baktı. "Kıyafetler mi?"

"Kıyafetlerimin nesi var?" Blake yere baktı. Güldüm.

Yapmadılar.

Boğazımı temizleyerek bir cips daha yedim, gülümsedim ve "Kesinlikle hiçbir şey" dedim.

"O sana mı ait?" Blake sanki konuşmanın bir parçası değilmişim gibi beni işaret ediyordu.

"Maalesef." Gabi içini çekti. "Ailenin sana hep sokak hayvanlarını beslememeni söylediğini biliyor musun?" Gözleri benimkilerle buluştu. "Başta çok sevimliydi, tüm yavru köpekler gibi. Sonra bütün arkadaşlarımı ısırmaya başladı."

"Ben de seni seviyorum, boo." Onu alnından öptüm ve kışına bir tokat attım. "Ve onlar aşk ısırıkları."

Blake değiş tokuşu geniş gözlerle izledi.

"Ian," diye bağırdı Lex. "Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız? Sabah bir sınavım var."

Onun açısı buydu.

Ve bu işte o kadar iyiydi ki, ben bile eğilip kışını sıvazlamak zorunda kaldım.

O bir bilgisayar dehasıydı.

Ateşli bir bilim ineği.

Bill Gates bir Yunan tanrısı olarak yeniden doğsa ne olurdu diye düşündüm. Bir gün Lex dünyayı ele geçirecekti. Tabii yanlış kızlara, yani profesörlerinin en sevdiği öğrencilere çakmayı bırakırsa.

Kızlar ona hayrandı çünkü bir beyni vardı. Güçlerini kötülük için kullanması çok kötüydü. Bir bakıma, benim kahramanımın kötü adamıydı.

Kızları aletlerle, eziklerle ve okul arkadaşlarıyla yetinmekten kurtardım; yani onları Lex gibi adamlardan kurtardım. Lex de yasadışı bilgisayar programları ve araştırmalarıyla müşterilerimizin yasal olduğundan emin oldu.

O kötü olanları aldı.

Ben iyi olanlara yardım ettim.

Sanırım birbirimizin güçlerinden beslendik. İyi ve kötü arasındaki mükemmel denge.

Serena Lex'in söylediği bir şeye kıkırdadı. Eğer Lex "astronot" kelimesini doğru heceleseydi muhtemelen kıkırdardı.

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Beni yanlış anlamayın, böyle kızlarla iki haftada bir stres atmak için birlikte oluyordum ama tek işe yaradıkları buydu; topluma tek katkıları, Lex ve benim gibi adamların altılı paketleri olması ve kıkırdayarak her kasımıza dokunmalarına izin vermemiz dışında hiçbir şeyi umursamamalarıydı.

"Evet." Kaslı vücudumu kanepeye attım ve uzandım. "Son bölüm. İzlemekten çekinmeyin kızlar, ama konuşan olursa ağzını bantlarım."

"Henüz değil!" Gabi koştu ve televizyonun önünde durdu. "Oda arkadaşlarım için bir hoş geldin partisi. Önce sosyalleşmeliyiz."

"Oh." Başımı salladım.

"Doğru." Oda sessizdi.

"Bu zoraki bir tanışma randevusu gibi değil mi?" dedim kendi kendime.

Sayılır. Hey, burası küçük bir oturma odasıydı.

"Sen bilirsin." Gabi'nin gözleri kısıldı. Ben de donup kaldım. Çünkü hemfikir olduğumuz bir şey varsa o da Wingmen Inc. hakkında asla konuşmayacağımızdı. Dövüş Kulübü gibiydi, sadece daha iyisi, çünkü üzgün kızların danga-laklarla seks yapmasını engellemek etrafında dönüyordu.

Kafanı sallamayın bırak. Boş zamanlarımda, mesai saatleri dışında yaptığım şey tamamen farklıydı. Üzgün kızları değil, aptal kızları becerdim. Aradaki farka dikkat edin.

"Hadi, Gabs." Lex, Serena'yı kendisinden uzaklaştırdı. "Bırak şunu. Oda arkadaşlarıyla tanıştık, Ian yemek getirdi ve sen hâlâ bekârsın." Elini koyu renk küt saçlarında gezdirerek ona doğru alaycı bir tavırla baktı. "Dünyada her şey yolunda."

Gabi ona doğru hamle yaptı.

Aralarına atladım ve derin deri koltuğa gömülürken vücudunu hızla kendime çektim. Gabi ufak tefek olabilirdi ama mücadeleciydi.

"Şşşt," diye fısıldadım kulağına. "Biliyorsun, bu hafta biriyle yatmadığı için hıyarlık yapıyor."

Lex küfretti ve Serena'ya kanepede yeniden katıldı. Gabi ile aynı odada olmadığı sürece oldukça sakın bir adamdı. O zaman kendini kaybediyordu.

Orange Is the New Black'teki Crazy Eyes'a benziyordu.

"Sadece son bölümü izleyelim," diye önerdim. "Sonra da tatlı yeriz."

"Tatlı" derken Serena'ya baktım. Lex

de öyle.

Gabi beni tehlikeli bir şekilde kasıklarına doğru dirsekledi.

"Zaten üzerine işedi," diye kulağına fısıldadım. "Merak etme."

"Beni iğrendiriyorsun." "Oynat" tuşuna bastı ve bana yaslandı.

Sırıtarak kulağına fısıldadım. "Beni seviyorsun, küçük kardeşim."

"Bazen nedenini merak ediyorum."

"Grup ortalamasını en az iki puan yükseltiyorum, kabul et."

"Sadece saçların güzel olduğu için," diye homurdandı.

"İşte benim kızım."

Gülümseyerek onu rahatça yanıma oturttum ama izlendiğimi hissediyordum. Tam zamanında döndüğümde Blake'in yüzünü yine o kocaman saç yumağıyla kapattığını ve çirkin parmak arası terliklerine baktığını gördüm.

Hah. Hikayesinin ne olduğunu merak ettim, ama sadece *GoT*'un tanıdık müziğini duyana ve benimkini çocuk oyuncağı gibi gösteren bir fantezi dünyasına geri çekilene kadar.

On dakika sonra tekrar bakıldığımı hissettim.

Kendimi kanepeye bıraktım ve döndüm.

Blake bakmıyordu ama mesajlaşıyordu.

GoT sırasında.

Bu da bir Marvel filmi sırasında uyuyakalmakla eşdeğerti. Boğazımı temizledim.

Hâlâ başını kaldırmayınca kanepedeki yerimden kalktım, küçük bar taburesine doğru yürüdüm ve onu tabureden kaldırdım.

Onu kanepeye bırakıp ellerimi kot pantolonuma silerken çığlık attı. "İşte, şimdi hepimiz rahat ve birlikteyiz. Telefonlar masanın üzerinde." Elindekine baktım. "Şimdi."

Gözlerini uğursuz bir bakışla bana dikerek telefonunu bizimkilerle birlikte masaya fırlattı ve kollarını kavuşturdu.

"İlk ikramı ona vermemeliydim," diye fısıldadı Gabi'ye.

Gabi onun elini okşadı ve fısıltıyla karşılık verdi. "Gece gündüz aklımdan çıkmıyor Blake, gece gündüz."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sabahları. Sabahların tadını çıkarırdım. Elimde Starbucks, daha çok Frosh Göleti olarak bilinen Drumheller Çeşmesi'nin yanındaki her zamanki yerime oturdum. Zamanında pek çok birinci sınıf öğrencisini smaçlamıştım, ancak son sınıf öğrencisi olarak olgunluk seviyem açıkça sıçramalar ve sınırlar geliştirmişti.

Sabah sisi serindi -her zaman serindi- ama başka bir yer seçmeyi reddettim.

The Big Bang Theory'deki Sheldon gibiydim.

Gölet benim deri kanepemdi. Bagley Hall'un hemen önündeki boşluk, benim kişisel kanepemdi.

"Lanet olsun." Lex bana doğru yürürken yüksek sesle esnedi, kendi kahvesinin işe yaramadığı belliydi. "Saat daha erken."

"Saat yedi." Pike Place Roast'ımdan bir yudum daha aldım. "Eğer bütün gece ... ile uyanık kaldıysan erken sayılır. ?"

Lex sırtıttı. "Serena. Wildcat yatakta. Adımı iki kez unuttu. Tek boynuzlu atlara inanıp inanmadığımı sordu. Comic-Con'a üç kez katıldı, her seferinde *X-Men*'den farklı bir karakter olarak. En güçlü yanı ABC'yi tersten söyleyebilmesi ve numarasını istediğimde ağladı."

"Kahretsin." Alçak sesle ıslık çaldım. "Dün gece çok iyi oynamış olmalısın."

Lex gözlerini devirdi. "Ben asla oyundan çıkmam."

"Doğru," dedim patronluk taslayarak. "Yani Gabi'ye asıldığın o tek sefer şans eseri miydi?"

"Sarhoştum," dedi savunmaya geçerek. "Sabahın bu saatinde Gabi hakkında konuşmasak olmaz mı? Bütün günümü mahvediyor."

"Elbette, fahişe. Şimdi programa bir bakayım."

Banklardan birine geçtik ve oturduk. Wingmen A.Ş. ile ilgili bir şeydi bu. Evde asla iş toplantısı yapmazdık, eve asla müşteri getirmezdik. Bu yazılı olmayan bir kuraldı. İşle zevki karıştırmak yasaktı. Oldukça katı temel kurallara ihtiyacımız olduğunu düşündük, özellikle de istediğimiz son şey herkesin şirketin arkasında kimin olduğunu gerçekten bilmesi olduğu için.

Tüm işlerimizi kesinlikle kampüste yapardık.

Kızlar bizden biriyle tanıştıklarında anlıyorlardı.

Ama gizlilik yemini etmişlerdi. Wingmen A.Ş. hakkında tek kelime ederlerse onları dava edeceğimizi söyleyen bir sözleşme imzaladılar.

Eminim kampüsteki diğer insanların bunu nasıl fark etmediğini merak ediyorsunuzdur.

Çok kolay.

İşle eğlenceyi karıştırmamamız gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Tekrar edeceğim. İş zevkle karıştırmayız. Yani dışarıdan bakınca her şey zevk.

Önceden de oyuncuyduk, şimdi de oyuncuyuz.

İnsanlar gökkuşağının her rengiyle çıktığımızı varsayıyor; her beden, her şekil-ayrımcılık yapmıyoruz. Bu yüzden kampüsteki her kadın için çok cana yakınız. Bir gün bir mankenle çıkıyordum; ertesi gün kör bir kızın ilk kez bisiklete binmeyi öğrenmesine yardımcı oluyordum.

Ne demek istediğimi anladınız.

Bizim dünyamızda mı? Her kadın güzeldir. Her kadının bir amacı vardır. Her kadının peşinde olduğu bir erkek vardır, erkek sanatının ulaşılmaz bir parçası.

Sadece ikimizi aracı olarak düşün. Bir şey değil, dünya.

"Yani ..." Lex telefonunu çıkardı ve benimkinin yanına koydu. Hemen ekranımda bir Excel tablosu belirdi. "Haftanın geri kalanı için Shell'in var ve sonra önümüzdeki iki ay boyunca dolu olmadan önce bir açılış var. Üç hafta sonra başlamak üzere haftada iki kız. Bununla başa çıkabilir misin, yoksa birini benim almamı ister misin?"

Shell'in ardından isimleri gözden geçirdim. "Onun hikayesi nedir?"

"Avery Adams." Lex karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Oh, eğlenceli biri."

"Eğlenceli derken, gerçekten eğleneceğim mi, yoksa onunla bir hafta geçirdikten sonra hayatıma son vermek isteyebileceğim mi?"

"Sanırım ikincisi." Lex başını salladı, öfkeyle telefonuna dokundu, sonra yaşı, boyu, branşı, en sevdiği yiyecekler, hobileri, hayalleri, elbise bedeni ve sevdiği kahve içeceklerini içeren tam bir profil çıkardı. Giriş formumuzun kapsamlı olduğunu söyleyelim. Genellikle her müşterinin doldurması birkaç saatini alırdı. "Çalışma arkadaşına aşık."

"Hepsi öyle değil mi?"

"Kimya bölümünde okuyor, ondan bir yaş küçük."

Kaşlarımla ilgiyle havaya kalktı. Genelde tam tersi olurdu, adam daha yaşlıydı. Genç olması eğlenceli bir değişiklikti.

"Daha çok siklopropan ve siklobütan halkaları ile ilgileniyor ki şu anda ona tam da bu konuda yardım ediyor. Anlamamış gibi davranmaya devam ediyor."

"Anlıyormuş gibi *yapmak* zorundayım. Yüzük suşu da neyin nesi?"

"İşletme mezunları," diye
homurdandı Lex. "Bilim
inekleri," diye karşı çıktım.

"Yani kız üç kez başarısız oldu, adam kızın aptal olduğunu düşünmeye başladı, ki öyle değil ve bu durum kızın onunla yuva kurma şansını açıkça etkiliyor."

"Yerleşmek." Bu iki kelimenin kafamda biraz dönmesine izin verdim.
"Yani bu Bangtown'a hızlı bir gezi değil. O istiyor-"

"Bebekler." Ben yüzümü tiksintiyle buruştururken Lex ürperdi.

"Harika." Onun için. "Geçmişinde bağlılığa ne kadar açık olduğuna dair bize bir fikir veren bir şey var mı?"

"Anne ve babası yirmi beş yıldır evli. Gördüğüm kadarıyla utangaç ve beceriksiz biri. Kız da gözlüklerini çıkarırsan sevimli sayılır. Tahminimce gözünü korkutmuşlar. Her ikisinin de bilgilerini programıma koydum ve mükemmel bir eşleşme oldu." Sayfanın altına doğru ilerledi. "Eğer ilk randevuyu başarıyla atlatabilirlerse, verilerime göre birlikte kalma şansları yüzde doksan sekiz ve"-bir sonraki kelimeyi homurdanarak söyledi-"kararlılar."

"Nasıl öpüşüleceğini biliyor mu?" Kahveden yavaşça bir yudum aldım ve boğazımı yaktı. Hayatta bir kıza nasıl öpüşüleceğini öğretmekten daha kötü bir şey yoktu. Garip, zaman alıcı ve - ürperdim - çoğu zaman ağzımı bir uzaylı tarafından rehin alınmış gibi hissettiren o garip dil şeyini yapıyorlardı.

"Bu testi başarıyla geçti, ancak öpücük derinleştğinde dilinin ne yapması gerektiği konusunda kafası karışmış gibi görünüyor. Ona A verdim."

aba için C-artı, uygulama için C-artı."

Sanırım bununla alışabilirdim. "Vücut mu?" "Bütün kadınların vücudu güzeldir."

Ve insanlar bize ahmak diyordu.

En azından, paketin şekli ne kadar tuhaf olursa olsun, tüm kadınların sunacak bir şeyleri olduğunu biliyorduk. Her zaman bir şeyler vardı. Her zaman.

"Ve?" Daha da ileri gittim.

"Biraz kısa boylu. Romeo da öyle." "Cinsel deneyim?"

"İki partneri oldu ve ikisini de kötü olarak işaretledi." "Ne yaptığını bilmiyorsa bu bir sorun olabilir."

"Ona her zaman birkaç ipucu verebiliriz ya da günlük kahvesini içerken bir kadını nasıl memnun edebileceğı hakkında rahatça sohbet edebiliriz. Eğer ne yaptığını bilmiyorsa, kalıp dinleyecektir. Eğer biliyorsa, sırtarak yürüyüp gidecektir."

İkimiz de başımızı salladık.

Güneş bulutların arasından çıkmaya başladığında gözlerimi kıstım. "O zaman kolay olacak."

"Evet." Lex bir sonraki müşteriye göz gezdirdi. "Bu aslında bu sabah sitede belirdi, ama programın biraz dolu olduğu için başvurmasına izin vermemi isteyip istemediğinden emin olamadım."

"Yap şunu." Ekrana bakmadım bile. "Biraz zamanım var."

"Ama-"

"Gitmem gerek." Ayağı kalktım, kollarımı ve kahvemi başımın üzerinde gerdim. "Shell'in Douchepants ile erken bir dersi var ve kitaplarını taşıırken ona eşlik etmem, sonra da onu alnından öpmem gerekiyor."

"Zaman kadar eski bir masal, dostum." Lex gönülsüz bir kahkaha attı. "Erkeğın fark etmesini sağılayan şey dille öpüşmek değildir."

"Hayır." Ona yumruk attım ve yürümeye başladım. "Bu nazik bir öpücük."

Lex arkamdan, "Her zaman nazik bir öpücüktür," diye bağırdı.

Mezun olduğumuzda ve bu iş yayıldığında Facebook'un bizi bir milyar dolara satın almaya çalışacağına dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

ALTINCI BÖLÜM

UW kampüsü heyecanla dolup taşıyordu. Sabahın ıslak sisi havada asılı dururken öğrenciler birbirlerinin yanından geçiyordu. Seattle'ı sevmemin bir başka nedeni de havanın berrak ve vaatlerle dolu olmasıydı.

İş hanlarından birinin önünde durduğumuzda Shell ellerimden birini tuttu. Yanından geçerken boştaki elimle Gabi'ye el salladım. Gözleri benimkilere kilitlendi. Böyle zamanlarda sadece bakarak kadınların düşüncelerini okuyabildiğime ikna oluyordum ve bunu yapabilen tek şanslı piç kurusu bendim.

Gördün mü? Süper
kahraman. Bakışı
bunu söylüyordu.

*Göt herif, bir tane daha mı? Şimdiden mi? Daha geçen hafta dünya
barışını gerçekten istediğini ama gergin gülüşü yüzünden kimsenin onu
ciddiye almadığını anlatan acıklı hikayesiyle o hatuna yardım etmeyi
bitirmedin mi?*

Stella kolay biriydi. Dört gün sürdü. Dude ona neyin çarptığını bile bilmiyordu. Bir an sadece arkadaştlar. Sonra, arabasını bütün gece Stella'nın evinin önünde park halinde gördüm.

"İğrenç," demişti Gabi. "Onların seks maceraları sırasında keşif mi yapıyordun?"

"Ben buna araştırma demek istiyorum,"
dedim. "Babasının cenazesinde gülmemiş
miydi?"

"Doğru. Bu gergin bir gülüş ve gerçek bir şey." Bir
göz devirme daha. "Sonra yemek yiyelim mi?"

"Elbette."

"Dünyayı kurtarıırken iyi eğlenceler, her seferinde
bir kız." "Her zaman öyle değil miyim?"

Tamam, belki de "Dünyayı kurtarıırken iyi eğlenceler." dememiştir. O kısmı kendi çıkarım için abartmış olabilirim.

"Gerginim," dedi Shell elimi sıkarak. "Ya beni tekrar fark etmezse? Ya da daha kötüsü, ya bu işe yaramazsa ve-?"

"İstatistiklerimizi okudun. Ne zaman işe yaramadı ki?" Derin bir nefes aldım. "Bu yüzden size başarı oranlarımızı SSS sayfalarıyla birlikte veriyoruz, böylece yaptığımız şeyin işe yaradığını şüphesiz biliyorsunuz. Ama kurallara uymak zorundasınız, anladınız mı?"

Shell başını salladı. Yeni saç kesimi yüzünde harikalar yarattı ve kakülleri, Bay Barista'nın onu ilk etapta tanısa kesinlikle beğeneceği sevimli ve modaya uygun bir yanını ortaya çıkardı. Ona ne giymesi gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunmayı ihmal etmedim ama kızlara her zaman -ve gerçekten her zaman- bir şey söyledim: Bir kız asla bir erkek için kendini değiştirmemeli. Asla. Ya değiştirirse? O zaman birbirleri için yaratılmamışlar demektir. Sahip oldukları şeyleri geliştirmelerine yardımcı olduk ama onları asla değiştirmedik.

Yine de Lex sayesinde, genellikle kötü bir maç olup olmayacağını daha gerçekleşmeden biliyorduk ve bu kızları çok stratejik bir şekilde daha başarılı maçlara yönlendiriyorduk.

Hepsi bir günlük iş.

Kıskanç Barista köşeyi döndü ve tam bize doğru bakıyordu. "İşte orada."

Durdum ve Shell'i kendime doğru çektim. "Gülümse."

"Deniyorum."

"Gergin görünüyorsun."

"Gerginim." Alt dudağı hafifçe titredi.

"Hey, hey." Yüzünü avuçladım. Gergin olduklarında flört etmek her zaman daha gerçekçiydi, çünkü gerginlik aynı zamanda şefkat, güven ve sevgi gibi görünebilirdi. "İyi olacaksın."

Zaten iyi gidiyordu. Vücudu benimkine yaslandı, gözleri korkuyla irileşmişti ama bu açıdan bakınca tahminimce Bay Barista onun bariz hayranlığı karşısında çeneme yumruk atmaya hazırdı.

Yanağını öptüm, kulağına fısıldamadan önce benimkini hafifçe onunkine sürttüm, "Eğer buraya bakarsa, suçluymuşsun gibi bakışlarını kaçır."

"Ama-"

"Yap, Shell. Benim de dersim var." Ve onun binasının aksine, Paccar Hall kampüsün diğer ucuna yirmi dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi, yani kıcıımı yırtmam gerekiyordu.

Başını öne eğdi.

"Şimdi parmak uçlarınla sırtımı kavra, ellerin neredeyse derime girecekmiş gibi. Çaresiz görünsün."

O yaptı.

"Ouch."

"Özür dilerim," diye inledi.

"Güzel." Geri çekildim ve alnından öptüm, bakışlarım Bay'la buluştu. Barista küfrederken başını gösteriden kaldırdı. "Fark etti mi?"

Sesi heyecanla yükseldi.

"Oh, fark etti." Sırıttım, sonra parmağımla çenesine dokundum. "Şimdi, ders sırasında büyük olasılıkla senin yanına oturacak. Ona izin ver ama onunla konuşmamaya çalış. İlgilenirse kibar ol ama aşırı heyecanlanma. Sana onunla konuşma dediğimi düşünecek, bu da onu daha çok zorlayacak. Sen üzgün ve gergin görüldüğün için kendini deli edecek, ilişkimizde bir sorun olduğunu düşünecek ve sen ona tüm ayrıntıları anlatana kadar günün geri kalanında seni rahatsız edecek. Ona telefon numaranı ver ama ilk mesaja cevap verme. Üçüncüye cevap ver. Her zaman üçüncüye."

Kural bir, iki, üç ve dördün üstesinden geldim. Birinci

kural: Onları meraklandır, biraz da kışkandır.

İkinci kural: Çok ilgili görünmeyin. Her zaman kibar olun.

Kural üç: Onlara bir iletişim yöntemi verin, ancak topu kendi sahanızda tutun.

Kural dört: İlk mesaja, aramaya, e-postaya vs. asla cevap vermeyin. Bazı nedenlerden dolayı, beyin üç rakamını çaresiz görünmeden önceki son deneme olarak algılar.

"Ya yapmazsa-?"

"Yapacak." Göz kırptım. "Şimdi, git bakalım."

"Üçüncü mesaj, kaçamak, kibar," diye mırıldandı kendi kendine, binaya doğru kararlı adımlarla ilerlerken.

"Küçük ördek yavrularının yumurtadan çıkıp sonunda suya ulaşmasını izlemek gibi bir şey," dedi derin bir ses yanımda.

Sırıttım. "Lex, seni kampüsün benim tarafına getiren nedir?"

"Programını kontrol ettin mi?" Sırtışı sabahın dokuzu için fazla büyüktü.

"Ne yaptın sen?"

"Ben değil." Ellerini havaya kaldırdı. "Eminim daha sonra senden haber alacağım."

Tam programımı açmak üzereydim ki saati fark ettim. "Kahretsin." Yine geç kalmayacağımı umarak Paccar binasına doğru deli gibi koştum. "Teyzem hastaydı ve konuşacak birine ihtiyacı vardı" bahanemin üçüncü kez işe yaramayacağından oldukça emindim ve bu özel profesör benden nefret ediyordu çünkü Lex kızını becermişti.

En iyi arkadaş olabiliriz, ama en azından yatmadan önce baktım, anlıyor musun? Lex iştahının kimi etkilediğini umursamazdı; eğer bir şey istiyorsa, onu alırdı. Wingmen Inc'e o kadar çok zaman ve enerji harcadığı düşünülürse garipti. Bu onun bebeğiymiş, aşk çocuğuydu. Yine de, en iyi arkadaş olsak da Lex özeldi. Bilgisayarıyla bir şeyler paylaşırdı ve bazen, eğer iyi bir günüyse, benimle kişisel bir şeyler paylaşırdı, ama bu nadiren olurdu.

Lex'in bu dünyada güvendiği iki şey vardı: teknoloji ve seks. İkisi de onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bundan otuz yıl sonra Lex malikânesinin verandasında oturmuş bilgisayarıyla/otomatik robotuyla limonatasını yudumluyor, kulağına tatlı sözler fısıldıyor olacaktı.

Koşmaya devam ederken neredeyse bir bankla çarpışıyordum. Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bir dakika kala, sınıfın kapısını sarsarak açtım ve kısa boylu bir çocukla karşılaştım.

"Üzgünüm, kardeşim." Kitaplarını toplamasına yardım etmek için eğildim. Pembe oje mi? Herkesin kendine göre sanırım.

"Sen," dedi çok kadınsı bir ses.

Dişi adamın kafasını bir başlık örtüyordu. Daha yakından baktım ve keşke bakmasaydım dedim.

Blake.

Ve kızgındı. Dar bir spor sütyeni, atlet ve uzun bir basketbol şortu giyseydim muhtemelen benim de kızlık organlarım kızardı. Ve lanet olsun, o parmak arası terlikler bir türlü bırakmıyordu.

"Neden hep ... her yerdesin?" diye tükürdü, yüzünde düpedüz bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı.

Ders henüz başlamamıştı ama ben kendimin çok farkında bir bireydim. Yani odadaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu biliyordum ve muhtemelen neden erkek kıyafetleri giyen hatunu etkilemediğimi merak ediyorlardı.

Aseksüelleri etkileyemezsiniz, millet.

Blake'e kitaplarını uzattım. Onları parmaklarımın ucundan çekip aldı ve nefes nefese kukuletasını saçından çekip çıkardı.

Çalışabileceğim bir şey.

Saçları oldukça altın sarısıydı, gür ve parlaktı, onda ilk fark ettiğiniz şeydi - parmak arası terliklerinden başka, dikkatinizi çekerim.

"İşletme bölümü mü?" Kitaplarını işaret ettim.

"Genel eğitim. Dersi almak zorunda olmasaydım neden burada olayım ki?" "Sapıklık." Göz kırptım. "İlk kez takip edilmiyorum.

Muhtemelen sonuncusu da olmayacak."

"Belli ki kendine çok fazla değer veriyorsun."

"Bazıları yeterince yüksek olmadığını söyleyebilir." Ön sıradaki birkaç kız iki kulağı olan herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldamaya başlayınca kısık bir kahkaha attım:

"Çok ateşli."

"Üç kez! Hayatının en güzel gecesi olduğunu söyledi."

Blake dişlerini sıktı ve gözleriyle zehirli oklar fırlattı. "Hayranlarınız mı?"

"Kulüpte bir açık var."

Blake beni iterek merdivenlerden yukarı, son birkaç boş koltuğa doğru ilerledi. Ben de hem meraktan hem de büyük olasılıkla tüm sınıf boyunca beni okşamaya çalışacak olan öndeki kızlardan kendimi uzak tutma ihtiyacıyla onu takip ettim.

Bu son olduğunda, bitirememiştim bile!

"Bitiremedim" derken, finans dersimi bitirmeyi kastediyorum.

"Geçen yıl poster yapmışlardı," dedim iç çekerek ve hemen yanındaki koltuğa oturdum.

Çenesi gevşeyerek iki yanımızdaki diğer koltukları işaret etti, en azından aramıza birkaç boş sıra koyacak koltukları.

"Masalar. Sandalyeler. Burası bir sınıf, bu da beklenen bir şey. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Bunun dışında herhangi bir sandalyeye otur."

"Şuradaki mi?" Bacaklarımın arasındaki koltuğumu sıvazladım ve yanakları kıpkırmızı yanarken utanmazca sıırttım. "Aklında bir şey mi var, düğün çiçeği?"

"Sadece ..." Elindeki kitabı yüksek sesle masaya bıraktı ve çantasını yere koydu. "Benimle konuşma."

"Tamam."

Bana göz kırptı, ağzının şekli küçük bir O harfi oluşturdu ve bana önümde diz çökmüş halinin mümkün olan en iyi hayalini verdi. Alt dudakımı emdim ve düşüncelerimin tehlikeli bölgelere kaymasına izin verdim. Yine de şu anda kızarıyordu, sık sık kızarıyordu ve muhtemelen herhangi bir oral faaliyet konusunda talimat alamayacak kadar gergindi. Yazık.

Gülümseyerek koltuğuma geri yaslandım. Sessizce çalışarak elimden geleni yaptım.

. . . Onu tanımak için onunla konuşmama gerek yoktu. İnsanlar hakkındaki önemli şeylerin çoğu sadece gözlemleyerek öğrenilir.

Ayrıca, ders başlıyordu.

Profesör, iş organizasyonu ve bir şirket içindeki farklı organizasyonel roller hakkında durmadan konuştu.

Onu dinlemedim, çünkü kendi şirketim vardı. Rollerin nasıl işlediğini biliyordum. Onur derecesiyle mezun olduktan sonra birinci sınıfa geri dönmek gibiydi. Ama koltuğuma yapışıp kaldım ve göz ucuyla Blake'i inceledim.

Yüzü fena değildi. Burnunun ve yanaklarının etrafında bir sürü çil vardı, sanki biri doğduğunda yüzüne efekt olsun diye birkaç tane düşürmüş gibiydi. Eğer saçları sürekli gözlerinin üzerine düşüp yüzünün şeklini ya da gözlerinin rengini görmemi imkânsız hale getirmeseydi sevimli olabilirdi.

Bir hışımla saçlarını geriye doğru at kuyruğu yaptı. Küçük bir nefes verdim.

Tamamen kazara.

"Başarabilecek misin?" diye fısıldadı sertçe.

Eğildim, elim sandalyesinin arkasını sıyırdı, parmak uçlarım boynunda dans etti. "Öyle misin?"

"İlgilenmiyorum."

"Erkeklerle mi?"

"Senin içinde," dedi işaret ederek. "Şimdi, her ne düşünüyorsan bırak ve dikkatini ver. Bu dönem Boise State'ten buraya yeni transfer oldum ve şimdiden geride kalmış gibi hissediyorum."

"Ohhh." Parmaklarımı

şıklattım. "Ne? Ne 'ohhh'u?"

Dünya birden anlam kazandı. "Idaho'lu musun? Bana doğduğun kasabayı söyle, çünkü Boise olmadığı kesin."

Koltuğunda kıpırdandı ve bana yan gözle bakarken benden uzaklaştı. "Riggins."

"Yüce Tanrım, beni tek bir bakkalı olan küçük kasabalardan kurtar."

"Dur," diye tısladı, "konuşmayı kes."

"Tamam." Ona hesaplı bir yarım gülümseme attım - sadece merak etmesine yetecek kadar. "Zaten ihtiyacım olan her şeyi aldım."

Bana neden bahsettiğimi sormak istediğini söyleyebilirdim ama etkileyici bir otokontrolü vardı. Hakkını vermeliyim.

Idaho'daki küçük bir kasabadanmış. Buraya nakledildi. . . ne amaçla? Tahminimce babasıydı. Hala tek ebeveyn olayına güveniyordum. Bir iş tayini var. Beynimi zorladım. Boeing mi? Muhtemelen Microsoft? Hatta belki Amazon. Seattle'da o kadar çok şirket merkezi vardı ki, karar vermek zordu.

Parmak arası terliklerine tekrar baktım.

Ben Microsoft'u seçecektim. Evden uydu aracılığıyla çalışan, moda anlayışı olmayan bilgisayar delisi bir baba. Bingo!

Derse dikkatimi vermeye çalıştım ama kalemime vuruş şekli dikkatimi dağıtmaya devam etti.

Bir de parfüm ve pembe oje sürdüğü gerçeği var. Onun gibi giyinen hangi kız pembe oje ve Prada parfümü sürer ki? Basketbol şortunun altına pembe tanga giymiş miydi? Zamanı geldiğinde onlarla kesinlikle çalışabilirdim. Bacakları havadayken bir ayak bileğinden sarkarken çok güzel görünürlerdi. Onun tüm farklı nüanslarını keşfetme olasılıklarını düşündükçe bir yanımda ilgiyle seğiriyordu.

Bir gizem.

Uzun zamandır böyle bir şey yememiştım.

Ya da bir meydan okuma. Hah, müşteri olmaması çok kötü. O bacaklarla çok şey yapabilirdim. Ne yazık ki, müşterilerle hiç ilgilenmediğim için bana sarılamazlardı. Denemedikleri için değil.

Ders bir saat sonra sona erdi.

İkimiz de ayağa kalktık. Yanımdan geçmesine izin verdim ve

"Mavi" diye fısıldadım. Dondu kaldı ama arkasını dönmedi.

"Ne?"

"Gözlerin." Onu sıktım ve kulağına fısıldadım, "Gerçekten çok güzel bir buz mavisi."

"Ruhum gibi." Gözleri kısıldı. "Şimdi, lütfen beni yalnız bırakır mısınız?"

"Bunu neden isteyesin ki?" Adımlarını uzatırken ben de o n u n yanına düştüm. "Ayrıca, Gabi'nin her arkadaşı benim de arkadaşımıdır."

"Bu benim için gerçekten talihsizlik."

"Demek beni çıplak gördün," dedim yanımdan geçen insanların duyabileceği kadar yüksek sesle. "Aman ne önemli."

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde eliyle ağzımı kapattı ve beni duvara yasladı. Avucuna karşı sııttım.

Eğildi. "Etkilenmedim," diye fısıldadı nane kokulu nefesinin bulutu arasında.

Elini ittim ve güldüm. "Sen boktan bir yalancısın. Belki de ilk kez çıplak bir erkek görüyordun ve bu yüzden beni, sonunda birlikte olacağın ruh emici, talihsiz kişiyle kıyaslamak için bekliyorsun. Bahse girerim gözlüklü olacaktır."

Kaşlarını çatı. "Gözlüklerin nesi var?"

"Ve kel bir nokta." Düşünceli bir şekilde başımı salladım, sonra şakağını işaret ettim. "Tam burayı."

Gözlerini devirerek geri çekildi ve kaçtı.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ona izin verdim.

Son bir kez arkasını dönmeden önce kapıdan belki beş adım dışarı çıkmıştı.

Her zaman yaptılar.

Her zaman

yaparlardı. El

salladım.

Beni tersledi.

Beni öpmüş de olabilirdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Genellikle yağmurlu ve gri olan Ocak ayında nadiren görülen güneş ışığı bulutların arasından sızıyordu. Fıskiye'nin sakinleştirici sesi, Süpermen zil sesim çaldığı anda kesildi. Görev çağırıyordu.

"İşe yaradı!" Shell telefona doğru çığlık attı. O çığlık atmaya devam ederken telefonu çekerek kulak zarımı zor kurtardım.

Sıkılmış bir ses tonuyla "Tabii ki öyle," dedim. Eğer ne yaptığımı bilmiyor olsaydım, işimde berbat olurum. Birkaç kız bankımın yanından geçip el salladı. Rüzgâr hızlandı ve çeşmeden akan suyun bir kısmı bana en yakın olan kızın üzerine serpildi. Açık beyaz gömleği kesinlikle ıslanıyordu. Suyu doğru eğilip baktığımdan emin olmak için döndükten sonra parmağını ağzına sokup emmesini de kaçırmadım. Sertçe.

Dikkatimi çekmek için gömleğini mahvetmek zorunda kalması ne kadar utanç vericiydi. Neredeyse ona acıyacaktım, ama sonra bana doğru döndü.

Ya da değil. Utanç verici değil. Tanrı
Amerika'yı korusun. Bana bir öpücük
verdi.

Cevap olarak göz kırptım.

Arkadaşları değiş tokuşumuza kıkırdadı.

Bu noktada ya yalnız bir kıkırdama ya da nefret dolu bir bakış beklerdim. Genellikle ikincisini ancak kızla daha önce birlikte olmuş ve adını unutmuşsam ya da en başta birlikte yattığımız gerçeğini unutmuşsam alırdım. İşte bu yüzden Lex vardı! Ve lanet takvimim. Böylece önemli bilgileri unutmuyordum.

"Shell, telefon görüşmeleri hakkında ne dediğimi unutma." Sakinleşmesi gerekiyordu. Penisi altından yapılmadığı ve tüm İntikamcılar tek başına alt edemediği sürece çığlık atmasına gerek yoktu. Gerekmeyordu.

bir parça. Tekrar söylüyorum, adam ayı severdi. Bu kadar yeter. "Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum."

Telefona doğru i geçirdi. "Biliyorum, biliyorum. Sadece heyecanlanmıştım. Bir daha olmayacak, Ian. Sen en iyisisin!"

Biliyorum. "Seni yalnız yakalamaya çalışacak. Hayır de."

"Ama-"

"Beş numaralı kural: Ona meşgul olduğunu söyle. şu andan itibaren, sen

Ben sana meşgul olmadığını söyleyene kadar *hep* meşgulsün. Anladın mı?"

"Ama Ian, işe yarıyor. Yani, bugün bana iki kez çıkma teklif etti."

"İki kere bir şey değil ve henüz kurallara uymadık." Eski usul ajandama uzandım ve ikinci günün yanına iki rakamını yazdım. ay içen bir hippie göre aşamaları hızlı geçiyordu. Erkekler genellikle kıskançlığın ilk aşamasına gelir ve bir süre orada takılır, üçüncü ya da dördüncü güne kadar nadiren bir hamle yapar ya da başka bir erkeğin bölgesine ayak basarlar. "Sormayı bitirdiği anda söylemeye geçecektir. İşte o zaman ona sahip olursunuz. Size ıkma teklif ettiğinde değil, zamanınızı talep ettiğinde ve bunu elde edene kadar yatakhanelerinizi dışında beklediğinde."

"Vay canına," diye nefes aldı Shell. "Bu çok romantik."

"Biliyorum ocuklar." Saatimi kontrol ettim. "Gitmem gerek.

Yeni müşteri." "Teşekkürler, Ian. Gle gle. Ve-"

Telefonu kapattım.

Müşterilerimle ilişki kuracak vaktim yoktu, özellikle de sözleşmemizin sonunda tüm iletişimi kesmelerini söylediğimde ağlayacak olanlarla. Küçük işlemimizin içimi mahvedebilecek romantik bir karışıklığa dönüşmesine izin vermektense tüm konuşmaları kısa ve öz tutmam daha iyiydi.

Rahat bir i çekişle bankta arkama yaslandım. Koyu renk D&G güneş gzlklerim gözlerimi gizliyordu, böylece yanımdan geçen insanları inceleyebiliyordum. Yeni müşterileri seçmek genellikle kolaydı. Neredeyse her zaman oturduğum banka kusacakmış gibi bakarak yaklaşırlardı. Bazıları arkasını dönüp diğer tarafa doğru yürümeye başlarken, bazıları da bana doğru yürüyüp gözyaşlarına boğulurdu.

Kaşlarımı çatarak telefonumdaki takvim uygulamasına baktım. Lex "ğlen" yazmıştı. Saat beşi geçiyordu. Soğuk ve yağışlı havada oturup bir hatunun bana yaklaşmasını beklemek yerine Gabi'yle Tayland yemeği yiyor olabilirdim.

Tabii, bankta kimin oturduğunu görene kadar işin arkasında benim olduğumu asla bilemediler. Bu da kartların güzelliğinin bir parçasıydı.

Lex ve ben işleri basit tutmaya karar verdik. Eğer kızlar, onları müşteri olarak kabul edene kadar kimliklerimizi bilmezlerse, onları reddettiğimizde olacaklar hakkında endişelenmemize gerek kalmayacaktı.

Ve pek çok başvuruyu reddettik, ancak bunların hepsi toplantı gerçekleşmeden önceydi.

Sinirli bir şekilde Lex'i arayıp müşteriyi bırakmasını söylemek için başparmağımı telefonumda gezdiriyordum ki yanımdaki boşluğa biri tökezleyerek girdi.

Merak ettim, yukarı baktım.

"Blake?" Neredeyse kahkahalarla gülecektim. Hayatta olmaz.

Yüzü solgun, bakışlarını kaçırdı ve "Gerçekten her yerdesin" diye mırıldandı.

"Tanrı gibi, sadece daha az güçlü."

"Yıldırım çarpmadan onun adını söyleyebilmene şaşırdım." "Her ihtimale karşı çok yakın oturmayın."

Abartılı bir göz devirmeyle bankın en uzak kısmına doğru ilerledi, kollarını kavuşturdu ve ayağını yere vurdu.

"Birini mi bekliyorsun?" Oh, bu çok iyiydi.

Blake beni duymamış gibi davrandı. Saçları hâlâ sıkı bir topuz yapılmıştı, bol Nike tişörtünün üzerinde boya vardı ve pembe Nike şortu gerçekten doğru beden olsaydı sevimli olurdu. Bir zamanlar fazla kiloluydu da sonra yeni kıyafetler almak için hiç alışverişe çıkmamış mıydı?

"Bak." Blake kollarını kavuşturdu ve bana doğru döndü. "Hemen gitmen için sana ödeme yapacağım."

"Neyin içinde?"

"Ha?" Başparmağının tırnağını çiğnemeye başladı. Bu gergin alışkanlığı bırakmak zorunda kalacaktı. Muhtemelen bir liste hazırlamaya başlamalıyım.

Daha yakına eğildim. "Bana ne kadar ödeyeceksin?" "Rupi." Ters ters baktı.

"Nakit, seni aptal."

"Yapamam." Kalçalarımız birbirine değecek şekilde yana kaydım ve telefonuma bakıyormuş gibi yaptım. Merak her zaman kazanırdı. Sadece beklemek zorundaydım.

"Peki, senden nasıl kurtulacağım?"

Bingo! "Sakin ol." Hâlâ ortasında *W* harfi olan bir Süpermen amblemi bulunan telefonumun kilitli ekranına bakıyordum. "Bana belirlediğim para birimiyle ödeme yapacaksın."

"Kendi paran falan mı var?"

"Ya da başka bir şey." Güneş gözlüklerimi çıkardım ve deri ceketimin ön cebine soktum. "Ya bana on dakikanı ayırırsın ya da bir öpücükle ödeme yaparsın. Görünüşe göre benimle bir saniye daha geçirmektense bok yemeyi tercih ediyorsun, ben olsam öpücüğü seçerdim. Daha çabuk biter ve büyük ihtimalle popülerliğini arttırır. Hatta şansın yaver gider ve Twitter'ımda fotoğrafını görebilirsin."

"Hayır." Bir kahkaha patlattı. "Olmaz." "İyi o zaman." Güneş gözlüklerimi geri taktım.

"Bak." Sesi çaresizleşti. "Biriyle buluşacağım ve bu çok önemli, seni burada istemiyorum. Aslında, tek başıma gelmediğim takdirde sözleşmenin ..." Ellerine baktı. "Sadece ... git. Şimdi."

"Bir öpücük," diye fısıldadım nefesimin altında. "O kadar çirkin miyim? Beni öpemeyecek kadar mı?"

Dişlerini sıkarak bir küfür mırıldandı, sonra yüzümü tuttu ve hayatımın en hızlı öpücüklerinden birini yanağıma kondurdu.

Açık. Benim. Yanak.

"Neydi o?" Öptüğü yere dokundum. "Ciddi misin? Ne oluyor be?"

"Bir öpücük!" Ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi git!"

Gülerek telefonumun ekranını kaydardım ve onun bilgilerinin olduğu dosyayı açtım. Müvekkilimin adını öğrenmek ve dosyasını okumak için her zaman ilk görüşmeden sonrasını beklerdim, çünkü birini sadece üüne dayanarak yargılamanın haksızlık olacağını düşünürdüm. Lex isimleri biliyordu ama ben onlar kürsüye oturana kadar asla öğrenmedim.

Bu benim sürecimin bir parçasıydı.

Idaho'luydu, bunu zaten biliyordum ama ailesiyle birlikte taşınmamıştı. Babası hâlâ Riggins'teydi. *Yine de tek ebeveynli tahmin için puan.* Hayır, bir erkek için birkaç eyalet öteye taşınmıştı. "İlginç."

"Ne?" Başparmağını daha sert çığnedi. "Boş ver. Ben gidiyorum. Bu aptalca bir fikirdi."

Konuşmadan önce üç adım yürümesine izin verdim. "Sence David bu tavrı onaylar mıydı? Burada iyimserliğe her şeyden çok değer verdiği yazıyor." Düşünüyormuş gibi yarım saniye durakladım. "Kahretsin, ne okuyor? Spiritüalizm mi?"

Blake dondu kaldı. Sonra yavaşça döndü, yüzü çarşaf gibi bembeyazdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"E-postalarını hackledim."

Ahh. Daha fazla solmasının mümkün olduğunu fark etmemiştim.

"Vay canına, biraz yeşil görünüyorsun." Ayağa kalktım, sonra kolundan tuttum ve onunla birlikte yürümeye başladım. "Ben de şaka yapıyordum." En yakın ağacın altına geldiğimizde, onu ağaca doğru ittim ve güneş gözlüklerimi tekrar çıkardım, bu sefer gözlerimin yüzünü tamamen incelemesine izin verdim. Güçlü çenesi, mavi gözleri, yine çilleri, dolgun dudakları. "Çok güzel."

"Bu da ne?"

"Wingmen A.Ş.," dedim ukala bir ses tonuyla. "Ama zaten ilk isim bazında olduğumuz için ..."

"Hayır." Blake başını salladı. "Bir hata olmalı."

"Özür dilerim." Biraz nefes alabilmesi için yeterince geri çekildim. "Hata yok. Lex ve ben Kuzeybatı Pasifik'teki en hızlı büyüyen ilişki servisinin arkasındaki beyinleriz."

Blake yavaşça nefes verdi. "Ama sen bir ..."

"Fahişe mi?"

Başını salladı.

"Kadınlardan hoşlanıyorum." Omuz silktim. "Ve kadınlara, her t ü r kadına, mükemmel eşlerini bulmalarında yardımcı oluyorum. Bu çok mu yanlış?"

"Ama-"

"Yapacak çok işimiz var." Başımı öne eğdim. "Victoria's Secret'ın ne olduğunu biliyor musun?"

"Sen bir pisliksin."

"Ben bir erkeğim. Ama aynı zamanda senin yeni aşk koçunum. Arkadaşın olmak için günde iki yüz dolar almıyorum." Başımı salladım ve vücudum bu meydan okumanın heyecanıyla uğuldadı - o da bir tane olacaktı, bu kesindi. "Bunu yapacağım. Tabii David'le hâlâ ilgileniyorsan."

Tereddütlü görünüyordu. Vücut dili tamamen kapalıydı, bu yüzden onu çözmenin zor olacağını biliyordum. Özellikle de benim en büyük hayranım olmadığımı söyleyebildiğim için. Ama yine de öyle olmasına gerek yoktu. Belki de bunu ona hatırlatmam gerekiyordu.

"Bak." Dudaklarımı yaladım ve elimi uzattım. Neyse ki elimi tuttu. "Yüzde doksan dokuz başarı oranımız var. Kurallara uyun, tavsiyelerime ve rehberliğime kulak verin ve kısa sürede küçük David'ler doğurmaya başlayın."

"Çocuklar mı?" diye boğuldu.

"Ya da her ne istiyorsan. Senin için alacağım. Sürecimizin işe yaramadığı tek zaman, benim kurallarına göre oynamayı reddettiğin zamandır." Dişlerini sıkarken çıkardığı sese kaşlarımı kaldırdım. "Ya da eşleşme senin ideal eşin olmadığında. Ama eğer buradaysan, bu çoktan kararlaştırılmış demektir ve beni dinlersen, erkeğine kavuşacaksın. Ama herhangi bir nedenle bu David gökkuşağı saçan, ruh kurtaran bir Rahibe Teresa azizi değilse ya da onunla ilgili fikrinizi değiştirirseniz, o zaman size daha uygun başka birini bulacağız. Bu mükemmel bir program. İnanın bana bunu Lex tasarladı ve o bir dahi."

Bu her zaman nefret ettiğim kısımdı. Müşterinin evet ya da hayır demesini beklediğim düşünme kısmı. Kadınlar her şeyi aşırı analiz ederdi ve yine benim buna ayıracak vaktim yoktu. Sabır beni titretirdi.

"Anonimlik çok önemli. Toplum içinde insanlar çıktığımızı, hatta belki de birlikte olduğumuzu düşünüyor. Özel olarak, sana koçluk yapıyorum, tüm o saçların ve parmak arası terliklerin altında sakladığın uyuyan cinselliği bulmana yardım ediyorum. Ve birkaç gün sonra, ya da" -kıyafetine bakıp yüzümü buruşturdum- "belki senin durumunda birkaç hafta" -baktım- "bir el sıkışmayla ya da tercihin buysa çak bir beşlikle yollarımızı ayırırız ve sen de biricik gerçek aşkınla gün batımına doğru süzülür gidersin."

"Bunu düşünebilir miyim?"

"Elbette." Başımı salladım. "İki dakikan var. Ayrıca, gün batımı dediğim kısmı kaçırdın mı? Gerçek aşk mı?"

"İki dakika mı?" Ağır ağır nefes almaya başladı.

"Zamanım çok değerli. Öpüşmenin yanında, sahip olduğum en değerli şey olan para birimlerimden bir diğeri. Boşa harcamayın."

"Bu bir dürtüydü! Takımımından bir kız, David'e görünmez olmaktan şikayet ettikten sonra bana kartınızı verdi ve-"

"Megan," dedim parmaklarımı şıklatarak. "İyi kız. Zavallı piç daha ondan hoşlandığını bile bilmeden düğün renklerini seçmesine yardım etti."

Blake'in ağzı açık kaldı. "Yani portakal çiçeği ve beyazı tercih etmemizi söyleyen sen miydin?"

"Birbirlerini çok iyi tamamlıyorlar. Ayrıca, o bir futbolcu ve yasal olarak iki gözü de renk körü. Adam bir bok göremiyor ve yardıma ihtiyacı vardı."

"Yani sadece bu okuldaki herkesi tanımakla kalmıyor, tüm sporcuları da mı tanıyorsun?"

"Çok fazla okul ruhuna sahibim. Dövüş şarkısını duymak ister misin?"

Blake gözlerini yere dikti. "Otuz saniye."

Başını yukarı kaldırdı. "Yirmi."

Gözleri benimle bir kaçış yolu arasında gidip gelirken paniğe kapılmaya başlamıştı.

"On."

"İyi," diye bağırdı. "Tamam." Bir sarsıntıyla saçını atkuyruğu tutucusundan çekti, sonra yeniden büktü. "Ne?"

Kaşlarımı çattım. "Bunların hepsi gerçek mi?" "Ne?"

"Saçın."

"Evet."

İzin istemeden saçlarını lastik banttan çıkardım ve ipeksi hissin tadını çıkararak parmaklarımın arasından geçirdim. "Bu mükemmel. Erkekler uzun saça bayılır. Sanırım bu, mağara adamlarının kadınları saçlarından yakalayıp onları küçük, hüznü saman yataklarına çektikleri ve onlarla tatlı tatlı seviştikleri ilk günlere dayanıyor."

"Bu"-Blake başını salladı-"muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en saldırgan şeylerden biri."

Omuz silktilim. "Buna alışın. Şu andan itibaren bir sürü saçmalık duyacaksınız. Çünkü hiçbir şeyin şekerle kaplanmasına inanmıyorum. Dürüstlük anahtardır ve bebeğim, burada gerçekten dürüst olmalıyım." Yüksek sesle içimi çektim. "Basketbol takımının kaptanının başını döndürmek istiyorsan, yapmamız gereken çok iş var."

Omuzları çöktü.

"Ama ben en iyisiyim." Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. "Bu gece başlıyoruz."

"Bu gece mi?"

"Lex'le konuştuktan sonra ikinci aşama için anketi ve programı size e-posta ile göndereceğim." Ondan uzaklaştım. "Bu arada, eğer David bu süreçte seni ararsa, önce benimle konuş. Eğer bugün sana mesaj atarsa, görmezden gel. Eğer seni ararsa, ona yeni çalışma arkadaşınla meşgul olduğunu söyle."

"Sen misin?"

"Ben sadece senin çalışma arkadaşın değilim, Blake. Şu andan itibaren mi? Ben senin her şeyimim."

"Harika," diye homurdandı.
"Oh, öyle." Göz kırptım. "İnan bana."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kampüsün birkaç mil uzağındaki ortak evimize girdiğim anda Lex, "Bunu görmek isteyeceksin," diye bağırdı. Varlıklı ailemin öldüklerinde bana bıraktıkları ev sayesinde Puget Sound'a karşı harika bir manzaramız vardı. Lex'e hizmetleri için para ödemek yerine, benimle bedava yaşamasına izin verdim. Buna gerçekten ihtiyacı olduğundan değil. Zaten Apple için çalışıyordu ve ek olarak yaptığı tüm bilgisayar korsanlığı faaliyetleri için fiyatını belirleyebiliyordu.

Bencilce, Microsoft'un kapımı çalmasını ve böylece yerelde kalmasını dileyip duruyordum. Çocukluğumuzdan beri birbirimizden ayrılmazdık ve en son istediğim şey en iyi arkadaşımı yeniden eğitmektir.

Ancak kendi sözleriyle, "Bill Gates için çalışmak düşman için çalışmak gibi olurdu" ve Windows kullanmayı Steve Jobs'un mezarına tükürmekle eşdeğer olarak görüyordu.

İki katlı evimiz ellili yıllardan kalma bir kalıntıydı, ancak geçen dönem taşınmadan önce tamamen elden geçirilmiş ve yeniden modellenmişti, bu nedenle dış cephesi hala ön sundurma ve beyaz çerçeveli pencerelerle tamamlanmış eski ev karakterine sahipken, içi bir HGTV rüya eviydi.

Her yatak odası, şöminesi ve balkonu olan kendi ana süitiydi. İki bin metre karelik ekstra bir açık hava yaşam alanımız vardı ve burada harika bir barbekü, ateş çukuru ve Union Gölü'ne bakan bir bar bulunuyordu.

İşle eğlenceyi birbirine karıştırmamamızın bir başka nedeni de şuydu: Herhangi bir kızın erkek mağaramızı görmesine izin verirsek asla oradan ayrılmayacaklarından emindik. Sonra da yanlış yerlerde ışıltılı dış fırçaları, tamponlar ve ev yapımı kurabiyeler bulurduk. Anahtarlarımı granit tezgâhın üzerine atıp Lex'in çalıştığı oturma odasına doğru ilerlerken bu düşünceyle ürperdim.

"Wingmen Inc. ile geçirdiğim onca zaman boyunca" -Lex bakışlarını ekrandan ayırmadı- "müşterilerden birinin sorulara bu şekilde cevap verdiğini hiç görmedim."

"Hangisi?"

Homurdandı. "Sence hangisi?"

"Hâlâ 1992'deymiş gibi Adidas parmak arası terlik giyen küçük atletimiz. Eminim ilk evcil hayvanının adını Slim Shady koymuştur."

Lex bir kahkaha patlattı. "Yaklaştın.

Eminem." "Lanet olsun."

"Bir müşterinin gerçek aşkın öpücüğüne kavuşmasının bir haftadan kısa sürmesiyle gurur duyduğunuzu biliyorum, ama lanet olsun, adamım, o tam bir iş parçası."

"Tara'dan daha kötü olamaz."

İkimiz de ürperdik.

Tara ilk müşterilerimizden biriydi. Hiç bir erkekle öpüşmemişti, tek kaşlıydı ve Lex ona ders vermeye çalıştığında öpücüğün ortasında ağlamaya başlamıştı çünkü Lex'in onu ısıracığından korkuyordu.

Ona neden böyle düşündüğünü sorduğunda, babasının ona tüm erkeklerin ısırdığını söylediğini söyledi.

Ergen hamileliğine karşı bir uyarı olması gereken şeyin, Lex'in yüzüne yumruk atmasına ve öpüşme dersini bitirmek zorunda kalmama neden olduğunu varsayıyorum.

Korkunçtu.

Sonunda öpüşmenin özel, kişisel ve romantik olabileceğini anladığında, bana ve Lex'e duygusal olarak yapıştı ve herhangi bir kurala uymasını sağlamamızı neredeyse imkansız hale getirdi.

Kurallarımızın olmasının ve asla istisna yapmamamızın nedeni oydu. İhtiyacımız olan son şey başka bir Tara'ydı.

Lex kıkırdadı. "Bu arada, programını yeniden düzenledim ve sana biraz zaman kazandırmak için iki müşterini aldım" - ekranı işaret etti

-"Bu."

"O kadar da kötü olamaz."

"Hayır," dedi Lex. "Aslında daha da kötü."

"Yani hiç bir erkekle öpüşmemiş, orgazm kelimesini heceleyemeyen, seks hakkında konuşulduğunda yüzü kızaran ve ilk görüşte aşka inanan küçük bir bakire mi?"

Lex sessiz kaldı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Anketin çıktısını aldın mı?"

Yüzüme bir yığın kâğıt tutuşturdu. "On beş numaraya bakın."

Gözlerim, ilişkilerle ilgili olan on beş ile yirmi arasındaki soruları bulana kadar sorular arasında gezindi: *İlk buluşmada ne giyersiniz?* Onun cevabı: *Rahat bir şeyler. Gergin olduğumda terlemeye meyilliyim, o yüzden belki bol bir sweatshirt? Ya da bir şapka. Şapkalar iyidir çünkü gizemli görünürler.* Birden Blake'i kocaman pembe bir kapüşonlu ve kulaklarını düzleştiren bir Yankees şapkasıyla hayal ettim.

"On altı numara benim favorim." Lex sırtarak ellerini başının arkasına koydu ve okumamı izledi.

İlk öpücüğüm . . . Onun cevabı: *Umarım harika olur!* Kalp emoji bir gülen yüz yazmıştı. Bu benim iş yüküm için iyiye işaret değildi. Yüksek sesle inlememek için kendimi zor tuttum.

İçimi çektim. "Yanağımdan öpmesine şaşmamalı."

"O ne?" Lex neredeyse sandalyesinden düşüyordu. "Seni öptü. Nereden?"

Sol yanağıma işaret ettim.

Lex hâlâ inanmakta zorlanıyormuş gibi sertçe baktı. "Bok yok mu?"

"Riggins adında uzak bir kasabada büyümüş."

"Dostum, büyükannemle büyükbabamın Montana'da yaklaşık elli bin büyükbaş hayvanı olan bir çiftliği olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Bunun için hiçbir mazeret yok."

"Bu gece onunla buluşacağım." Lex'in yanındaki kanepeye oturdum, gözlerim öfkeyle onun cevaplarını okuyordu. "Testin geri kalanını onunla mı yapmak istiyorsun, yoksa-?"

"Oh, hayır." Lex gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Hepsi senin yüzünden, kardeşim. Az önce iki müşterini aldım, yani benim programım da seninki kadar boktan olacak. Artık pis işleri yapacak vaktim olmayacak."

Kirli işler her zaman hızlı bir öpüşme testini ve ardından seksle ilgili birkaç çok kişisel soruyu içerirdi.

Lex bunu daha önce hiç umursamamıştı.

Ve Blake'in karşısına insan vücudunun lanet olası bir şemasıyla oturup ondan erojen bölgeleri işaret etmesini istemediğimden eminim.

"Hey." Lex sırtıma bir tokat attı. "Olumlu tarafından bak."

"Hangisine?"

"Marissa aradı." Ayağa kalktı. "Biraz bakım istiyor ve programınıza göre, taşaklarınıza kadar batmadan önce öldürmek için yaklaşık iki saatiniz var."

Seks Eğitimi 101'de."

"Bana Marissa'nın kim olduğunu hatırlatır mısın?"

"Kırmızı atlet. Geçen hafta Dante'nin yerinde sana sarkıntılık etmeye çalıştı. Müdahale ettim. Çok sarhoştı ve dikkatsizdi. Ona telefon numaranı verdim."

Başımı salladım. Onu cidden hatırlamıyordum. Lex iç çekti. "Büyük göğüsler mi?"

Kaşlarımı çattım.

"Kot pantolonu vücuduna boyanmıştı ve kahverengi kovboy çizimleri giyiyordu."

"Ohhh." Yavaşça başımı salladım. "Vay be. Botları hatırlıyorum, çünkü kışını kocaman gösteriyorlardı, çok davetkâr bir şekilde lütfen-benimle-kaliteli-zaman-geçir."

Lex güldü ve elime bir kâğıt tutuşturdu. "Cep telefonu numarası, e-posta ve her zamanki geçmiş kontrolü. Temiz biri ama dikkatli ol. Facebook profiline göre hayattaki tek amacı kurtları kurtarmak."

"Peki." Utanmazca sırttım. "Kurtarılmaya ihtiyacımız var."

"Evet, öyle." Ben hızla numarasını çevirirken o da kahkahalarımı katıldı.

"Alo?" İlk zil sesinde açtı. Acemi hatası. Hiçbir kız anlamadı mı? Üçüncü zil. *Her zaman* üçüncü zile kadar bekle. Eğer ilkinde cevap verdiysen, bu çaresiz olduğun anlamına gelir. İkincisi de temelde aynı şeyi söyler ve erkeğe oturup Instagram'ını takip ederek aramasını beklediğiniz fikrini verir.

"Marissa," diye mırıldandım. "Ben Ian."

"*Merhaba!*" Telefonu kulağımdan çektim. Bugün yeterince çılgılık atmıştım zaten. "Nasılsın?"

"Özgür. Sen mi?"

Gırtlaktan bir kahkaha attı. "Olmamı istediğin kadar özgürüm."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Neden senin evine gidemiyoruz?"

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Tadilat yapılıyor. Çılgınca ama aslında bir kurt hayvanat bahçesinden kaçtı ve bir şekilde evime girdi. Kendi uyuşturucu tabancamı kullanarak onu vurulmaktan kurtardım ama zemindeki hasar çoktan oluşmuştu. Çok keskin pençeleri var, biliyor musunuz?"

Tezgâhtan anahtarlarımı alıp yağmurlu havada dışarı çıkarken başını sallayarak onayladığını hissedebiliyordum.

"Kurtları seviyorum."

"En iyileri değiller mi?" Gözlerimi devirirken söyledim. "Şimdi, adresin ne demiştin tatlım?" Kahretsin, adını çoktan unutmuştum. Melissa mı? Manila mı?

Arabayla yirmi dakika uzaklıkta bir adres verdi, yani evine vardığımda Blake'le buluşmak için kampüse geri dönmem gerekmeden önce sadece bir saatim olacaktı. Kahretsin. Shell'i de kontrol etmem gerekiyordu.

"Ian? Orada mısın?"

"Hayır, ama yakında olacaksın," diye şaka yaptım ve telefonu kapattım.

Queen Anne Hill'deki evine vardığım anda gülümsedim. Eğer evi kız  ğrenci yurdu kızı diye bağırmasaydı . . .

Kapıyı  aldım.

Ben tekrar  alamadan kapıyı açtı. Hiçbir kadın    n gücünü anlamıyor muydu?

Bir irkilmeyi sakladım. Çok hevesliydim. Ama bu ziyaret için?  nemli değildi.

Unutma, ben aptal kızlarla yattım,  zg n olanlarla değil. Ve ona bakınca? Böyle bir duyguyu hissedemeyecek kadar beyinsizdi, tabii biri bir kurdu vurmadıysa. O zaman eminim her yerde ağlıyor olurdu.

" ok hızlıydı." İçeri girmem için kapıyı a tığında göğsü kabarmıştı.

Burnumu  ektim. "Kurabiye mi yaptın?"

Başını salladı, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Acık mıŐ olabileceğini düşündüm."

Gözlerimi ağzından ayırmadan, "Evet," dedim. "Ve eğer senin için de uygunsa, bir ısırık almak istiyorum."

"Elbette!" Uzaklaşmaya başladı, sanırım mutfağa doğru gidiyordu. Onu zaten muhtaç olan bedenime doğru geri çektim.

"Kurabiyelerden bahsetmiyordum."

Vücudu benimkine karşı yumuşadı. "Sen değil miydin?"

Boynunun yan tarafını ısırdım. "Tabii ki hayır. Sanırım daha tatlı bir şey buldum."

Vücudunu bana sürterek inledi.

"Yatak odası mı?" Nefes nefese kalmıştım, tişörtünü çıkarmaya baŐlamıŐtım bile. "Soldaki son oda"-sutyenini çıkardım-"sol."

"Güzel." Gömleğimi yere attım, sonra onu geriye, odasına doğru götürdüm. "  nk  sadece bir saatim var ve ben gerçekten, gerçekten

zamanımıza değmesini istiyorum."

"Eminim yaparsınız."

"İnan bana." Geri çekildim ve kahverengi gözlerinin içine baktım. "Ben her zaman yap."

Ağzım çılgınca bir öpücükle onunla buluştuğunda inledi. "Mmm," dedim

dudaklarına karşı mırıldandı. Sonra fısıldadım, "O kurabiyeler çikolata parçacıklı mıydı?"

"Evet." Tozluklarını hızla çekiştirip kıyafetlerimin geri kalanıyla birlikte atarken daha fazla nefessiz inleme.

"Zaman kaybetmiyorsun." Dudakları sert öpücüklerimden kabarmıştı. Kırpılmış sarı saçları, ağır makyajlı yüzünden uzakta duruyordu.

"Zaman her şeydir." Eğildim ve onu daha sert öptüm, sonra kalçalarından tutup kaldırdım ve bacaklarını etrafıma sardım.

"Oh." Altımda kıpırdandı. "Oh wow."

İşin çoğunu parmaklarımın yapmasına izin verirken boynunu yaladım ve tadına baktım - ne zamanım ne de enerjim vardı. Beş dakika sonra kollarımda parçalandı.

On dakika sonra, yatak başlığı neredeyse duvarı yıkarken benim adımları haykırıyordu.

On beş dakika sonra terli bedenim onunla üzerine yığılırken "Kurtları gerçekten sevdiğimi söylemiş miydin?" diye fısıldadım.

"Shell." Sesim sakindi ama başım çatlayacak gibiydi. Açlıktan ölüyordum ve yapmak istediğim son şey bir müşteriyle neden benim haklı onun haksız olduğunu tartışmaktı. "Odanın dışında sana Drake ile serenat yapması umurunda değil. İçeri girmesine izin verme."

"Ama"-sesi m ı z m ı z d ı ; neden hep mızımız oluyorlardı k i ?

-"Çok tatlı davranıyor!"

"Erkekler bir parça kış istediklerinde hep tatlı olurlar," diye homurdandım, sonra havayı kokladım. Kahretsin, Kurt Kız ne tür bir parfüm kullanıyordu? Az önce kozmetik reyonunda kafası karışmış bir tezgâhtarla karşılaşmışım da bana beş farklı marka "Ben kolayım" kokusu sıkılmış gibi kokuyordum. Bana başarılı olmana yardım etmem için para ödüyorsun. Onunla başarılı olamazsın.

kuralları çiğnemeye çalışıyorsunuz. Kurallar size fayda sağlamak için konulmuştur, zarar vermek için değil."

"Biliyorum." Shell'in sesi titriyordu. "Ben sadece ... bu çok zor."

"Buna değecek" -kampüste bulabildiğim en yakın park yerine girdim, bu da Blake'le zamanında buluşabilmek için üç mil koşmam gerekeceği anlamına geliyordu- "Söz veriyorum."

Sessiz kaldı, sonra aramayı sonlandırmadan önce bir teşekkür fısıldadı.

Shell'le telefon görüşmesi yapma kuralını bozmuştum çünkü bana gönderdiği mesaj, bedenini pencereden Kıskanç Barista'nın bekleyen kollarına atmasına iki saniye kaldığını düşündürmüştü.

İşler yolunda gittiğinde müşteriler hep tartışırdı. İşler kötü gittiğinde mi? Beyaz atlı prensin bir ahmak olduğunu anladıklarında? Ağladılar. Bir sürü gözyaşı. O zamanlarda onlara kampüsteki birkaç danışmanın numarasını verdim ve üzgün olmama rağmen onların kız arkadaşı olmadığımı anlamalarını sağladım. Neden tüm erkeklerin Şeytan'ın yumurtası olduğu konusunda ağıt yakmaya başladıklarında seslendirme tahtası olmayı reddettim.

Arabayı kapattım ve kampüs boyunca koştum. Blake'le Husky Union Binası'nda buluşacaktım. Açlıktan ölüyordum, bu yüzden kendi kurallarımdan birini resmen çiğneyecektim - onunla yemeğimi paylaşacaktım.

Belki de kurabiyelerden biraz almalıydım - adı neydi onun? Zihnim birkaç saat önce onu duvara yapıştırdığım, onun adımı haykırdığı ve benim bağırdığım anı hızlıca geri sararken gözlerimi kapattım. "Marissa."

Başımı salladım. Hatırlaması çok zor bir isim. Çıkarken bana yine kurabiye ikram etmişti, ama kızlar bunu sadece sizi tekrar içeri çekmek için yapardı. Bir erkeğe seksten sonra kurabiye ikram etmek, bir çocuğa uzun bir yolculuk için arabaya bindirmeden önce çişini yapmasını söylemek gibidir. Birdenbire "*Evet, gerçekten tuvalete gitmem gerek.*" derler. Düşünceyi yerleştirirsin.

Dolayısıyla, Marissa'nın kurabiyesini almış olsaydım, onun kurabiyelerinden daha fazla istediğim düşüncesini yerleştirmiş olacaktım. Ve ihtiyacım olan son şey, onun ya da herhangi bir kızın, sırf tatlıya düşkün olduğum için kendimi ona adadığımı düşünmesine izin vermektir.

Bunu düşünmek bile vücudumu uyarıyordu. Ama Blake ile yemek yemek farklıydı. Bu bir seks görüşmesi değildi. Ve kesinlikle bir randevu da değildi.

Müşterilerle hiç yemek yemedim. Bir kahveyi paylaştım, bir bira içtim ama asla yemek yemedim. Yemek başka bir şeyin, daha derin bir şeyin olduğu anlamına geliyordu. Sanki

Yemek masaya getirildiği anda kızın tüm tavrı değişti, sanki ona biftek ısmarlamış olmam, onu pantolonumun içinde tutabileceğim ve bir geceden fazla onunkine girmek istediğim anlamına geliyordu.

Bu kuralı zor yoldan öğrenmiştim.

Lex, üzgün piç, bir yıl önceki son randevusu yüzünden hâlâ travma yaşıyordu. Hâlâ bir müşteriyle bir happy hour bile yapmayı reddediyordu. Ya kahve ya da su içiyordu. Müşterileri kabul ettiğimizde onunla benim neredeyse her zaman aynı sonuçları almamız şaşırtıcıydı. Lex'in aksine benim yöntemlerim daha nazikti. Şöyle diyelim, çok iyi bir hastaya yaklaşımı vardı.

Deri ceketimi çıkarıp kolumun üzerine atarken ve HUB'ın kapısını açarken ensemde ter birikmişti. Bu Blake'ti, diye kendime hatırlattım. Yemek paylaşımına dayalı yüksek beklentileri olması gibi bir endişe kesinlikle söz konusu olamazdı. Benimle aynı odada bulunmaya bile zor tahammül ederdi. Kızılderilimin onun Pilgrim'ini sevmediğini söylemek yanlış olmaz.

Bir iç çektim ve işte oradaydı, telefonunu kontrol ediyordu, omuzları kamburdu, parmak arası terlikleri görünüyordu - bu sefer kızın aslında pembe bir saç tokası vardı.

O şeyleri hâlâ satıyorlar mı? Yoksa cidden kafamı karıştırmak için eBay'den bir şeyler mi alıyordu?

"Blake?" Parmağımı ona doğru uzatarak onu çağırdım. Bana doğru nasıl yürüdüğünü, erkeklere nasıl yaklaştığını görmek istiyordum. Omuz silkerek telefonunu basketbol şortunun derin, bol ceplerine soktu ve sert adımlarla yanıma geldi. Kışında bir sopa varmış gibi yürüyordu.

Saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde sıkıca toplanmıştı, bu da yüzünün gülümsemekten acı çekecekmiş gibi görünmesine neden oluyordu.

Karşımda olduğunu fark etmeden küfrettim ve saçlarını çektim.

"Hey!" Çekiştirmemin şiddetiyle başı geriye doğru sarsıldı. "Ah!"

"Hayır." Tokayı aramızda tuttum. "Sadece ... hayır."

"Ama-"

"Asla," dedim yavaşça, parmağımdan lastik bant tarzında çöp kutusuna doğru fırlatırken. Birkaç santimle ıskaladı. Yani zavallı bir ruh muhtemelen bu üzücü, çirkin küçük hazineyi keşfedecek ve onu iyi bir şekilde kullanacaktı. Umalım da öyle olmasın, herkesin iyiliği için, her yerdeki gözlerin iyiliği için. "Huzur içinde yatsın."

Kalabalık bir erkek grubu saçının üzerinde tepinirken Blake omuzlarını bükte. "Saçımı geride tutan tek şey bu."

"Seni *Napoleon Dynamite* filminde oynamış gibi göstermeyecek başka bir şey bulacağız, tamam mı?"

Gözleri kısıldı.

Birkaç adım geriye sendeledim. "Whoa." Omuzlarını kavrayarak ona doğru eğildim. "Bir gecede göz rengini mi değiştirdin?"

"Hayır." Gözleri büyüdü. "Neden?" Ellerini yüzüne bastırdı. "Dün gece pek uyuyamadım. Gözlerim muhtemelen kan çanağına dönmüştür."

Aslında, tam tersi. Gözleri muhteşemdi, sınıfta olduğundan daha berraktı. İrisleri belirginleştiren bir parça yeşil vardı. Büyüleyiciydi.

"İan?" Blake fısıldadı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Kendimi geri çektim ve gülmeye zorladım. "Sadece ... hadi gidelim. Şu anda bir inek sürüsünü bile yiyebilirim." Lex'ten gelen bir mesajı tıklayarak açtım ve kalabalık yemek alanlarını taradım.

Lex: Every night after practice he eats at Asian Fusion. Gross. You'll find General Tso' at his usual spot.

"Asya kulağa nasıl geliyor?" Blake'in cevap vermesini beklemeden onu sıraya doğru yönlendirdim ve kızarmış pilav ile tavuğa benzeyen ama gri bir tonu olan bir şey sipariş ettim. "Ne istiyorsunuz?"

"Hiçbir şey," dedi Blake çabucak.

Kaşlarımı çatıttım. "Yani hiç yemek istemiyor musun? Hiç mi?" "Ben, uh"-kızardı-"çantamı yanıma almadım."

Ağzım açık kaldı. "Vay anasını... Senin bir çantan mı var?" "Çok komik."

"Guess mi?" Sırıttım.

Ben tahmin yürütmeye devam ederken o koluma yumruk attı. "Tommy Hilfiger? Calvin Klein? Oh lanet olsun. Lütfen, lütfen bana bunun aslında çanta süsü verilmiş bir Caboodles çantası olduğunu söyle. Bu bütün haftamı güzelleştirirdi."

Blake'in yüzü kızarınca, yaklaştığımı anladım.

"Koç." İçimi çektim. "Sana bir Coach çantası alırsın." "Ama bu kıyafetlerime uymuyor."

Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm ve kırıcı bir şey söylememek için dudaklarımı zorla kapattım. Dürüst olmak gerekirse, kıyafetlerine neyin uyacağını çok merak ediyordum ve bir cevabı olması ihtimalinden de bir o kadar korkuyordum.

"Ne?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Yiyecek var mı yok mu?" Kasadaki adam, yemek yemeye hazır gibi görünüyordu.

Bıra

k. "Çantam yanımda değil dedim ya."

"Biliyoruz," dedi adam acı bir ses tonuyla. "Ama eminim babam Warbucks sana bir beşlik verebilir."

Gözlerimi devirdim. "Aç mısın?"

Başını salladı.

Elimi sihirli bir değnek gibi kasanın üzerinde salladım. "Yani yemek yiyorsun. Ben olsam sipariş verirdim," diye fısıldadım ağzımın kenarından, "o yemeğinize tükürmeden önce."

"Yumurta ruloları." Tekrar başını salladı. "Dört tane."

"Sonunda," diye mırıldandı, kasaya parayı tuşladı ve yirmiliğimi aldı. Para el değiştirir değiştirmez o karıncalanmayı yeniden hissettim.

Orgazm sonrası hissedilen türden iyi bir karıncalanma değildi.

Kötü bir karıncalanmaydı, bir kız düşmanca bir tavırla taşaklarınıza uzandığında hissettiğiniz türden bir karıncalanmaydı.

Ağır bir yutkunmayla, kaşlarını çatarak çizgide ilerledim. Bu mümkün müydü? Bu yemek liseden beri bir kadın için aldığım ilk yemek miydi?

Fişime ölüm fermanımmış gibi baktım, sonra hızla cebime soktum. Gözden uzak, akıldan uzak. Bu bir randevu değildi. Blake'i ondan hoşlandığım için beslemiyordum. Onu sadece aç olduğum için besliyordum ve onun önünde yemek yediğim için kendimi suçlu hissediyordum.

"İyi misin?" Blake omzuma dokundu.

"Elbette." Soğukkanlılığımı koruyarak yemeğin gelmesini bekledim, sonra da tepsimizi arka masaya doğru taşıdım. Dağınık kalabalığın arasından ilerlerken fısıldaşmalar başladı. Bundan hiç bıkmadım.

Kızların vücuduma bakışlarından.

Biraz fazla yaklaştığımda, kolonyamın kokusunu almalarına izin verdiğimde ya da yerime ulaşmak için vücudumu onlarınkine sürttüğümde onlara "yanlışlıkla dokunduklarında" yaydıkları titreşim.

Oturduğumuzda Blake, "İğrençsin," dedi.

Yemekten buhar çıkıyordu. "İhtiyaç duyduğun açlık zamanında pezevenğine borcunu böyle mi ödüyorsun?"

"Pezevenğim değil." Kaşlarını çatı. "Peki bunu nasıl yapabiliyorsun? Kızları böyle yönlendirmeyi? Her biri hâlâ bakıyor, fısıldıyor, daha çok bakıyor. İçlerinden biri fotoğrafını çekti."

"İki, aslında," dedim omuz silkerek.

"Neden?" Blake tabağımı tepside itti. "Ünlü falan değilsin ya."

Ellerim dondu.

Aslında tüm vücudum tutuldu. Pişmanlık duymam gerekmiyordu. Ama görünüşe göre varlığından haberdar olmadığı hassas bir konuya değinmişti. Lanet olası hayalet ağrı geri döndü. Blake çözülmesi gereken bir bulmacaymışım gibi bana bakmaya devam ederken boğazımı temizleyerek şişe suyuma uzandım.

"Öyle misin?" diye sordu sonunda.

"Öyleydi." Soya sosu hangi cehennemdeydi? Blake bana bir tane uzattığında peçetelerin altında küçük paketi arıyordum. "Teşekkürler."

"Öylece bırakacak mısın? Yoksa açıklayacak mısın?" "Açıklayacak pek bir şey yok." Kahretsin, sanki bir randevudaymışım gibi hissettim. Hemen terlemeye başladım. İşte yine bu yüzden müşterilerimle yemek paylaşmıyordum! Aramızda gerçek, kişisel bir şeyler olduğunu düşünmelerini sağlıyordu. Lanet olsun! "İkinci yılımda NFL seçmelerine girmek için muafiyet aldım. Seahawks'ta oynadım ama" - birbirine çarpan metallerin sesi beni kendime getirdi

"yaralı . . . İşte buradayım."

Aval aval baktı. "Gerçekten okula geri mi döndün? Ondan sonra mı?"

"Ağzınız kapalı çiğneyin lütfen. Sindirime yardımcı olur. Neden olmasın?" Boş soya paketini tepsiye geri attım ve pilavımı yemeye başladım. "Diplomamı tamamlamak istedim."

"Ama-"

"Benim hakkımda konuşabiliriz ama sen bana senin hakkında konuşmam için para ödüyorsun. Ne olmuş yani?" Duruşu sertleşti.

Bu yaptığım tam bir ahmaklıktı, aslında ona arkadaşı değil, kiralık ekürisi olduğumu hatırlatıyordum. Yumurtalı ekmeklerinin parasını ödemiştım, hikayenin sonu. O bana hizmetlerim için para ödedi, hayat hikayem için değil. Belki benim de hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Kişisel şeyleri paylaşmazdım, son.

Blake aniden soldu ve yığıldı, sanki görünmez olmaya çalışıyormuş gibi içine kapandı, ancak bunu başaracak süper güce sahip değildi.

"Az önce ne oldu?"

"O burada." Dişlerinin arasından konuştu.

"Biliyorum." Arkamı dönmedim. DJ, kıdemli bir gardiyan ve takımdan birkaç kişiyle birlikte içeri girmişti. "Küçük bir keşif yapıyoruz. Profiline göre onu dört yaşından beri tanıyormuşsun ve birlikte banyo yapıyormuşsunuz. Neden birdenbire bu adamın yanında utangaç oldun? O malları gördü, kardeşim."

"O zamanlar hiç malım yoktu!"

"Artık malınız olmayabilir." Omuz silktilim. "O lanet gömleklerin ne kadar bol olduğunu düşünürsek, bunu söylemenin bir yolu yok. Sütyen bile giyiyor musun?"

"Evet!" Blake'in solgun yanakları kıpkırmızı oldu. "Bu bir spor sütyeni!"

"Hayır," dedim sahte bir inançsızlıkla. "Bana bilmediğim bir şey söyle. Bahse girerim beyazdır. Adidas olduğunu tahmin ediyorum."

Daha fazla kızarma. "O bizi görmeden gitmeliyiz."

"Ve bu kötü olur çünkü?"

"Onunla her birlikte olduğumda erkeklerden biri gibi davranıyorum. Artık beni böyle görmesini istemiyorum. Bazen bana hala 'dostum' demesi yeterince kötü. Artık daha fazlasının zamanı geldi. Daha fazlasını istiyorum." Masaya yığıldı ve başını ellerine yasladı. "Memelerim olduğunu bilmesini istiyorum."

"Bu konuda jürinin hâlâ karar vermediğini hatırlatmama gerek var mı?" "Ben hatırlatırım!"

"Göster bana."

"Hayır!"

"Yap şunu."

"Halkın içindeyiz."

"Peki." Masanın onun tarafına geçtim, sandalyemi yüksek sesle yere sürüyerek onunla uyluk uyruğa gelene kadar oturdum. Bir kolumu omzuna doladım ve onu kendime doğru çektim. "Sanırım sadece hissetmem gerekecek."

"Eğer polislik bir şey yaparsan ciddi ciddi parmaklarını keserim."

"Hayır, yapmayacaksın," diye kulağına fısıldadım. "Sadece David olduğunu hayal et." Daha da gerildi.

"Rahatla," diye fısıldadım. Saçları Hawaii gibi kokuyordu. Taze çiçekler ve güneş losyonu duyularımı istila etti. Ferahlatıcıydı. Biraz baş döndürücüydü, iyi anlamda. Birazını burnuma götürdüm ve içime çektim.

"Saçımı mı kokluyorsun?"

"David izliyor mu?"

"Hayır, yemek yiyor."

"O zaman piç herifin aklı ermiyor olmalı, çünkü seni gördüğüne şüphe yok. Burada sadece on beş kişi var. Tamam, ondan uzaklaş, bana doğru dön."

"Rahatsızım."

Onu kulağının hemen altından
öptüm. Dudaklarından bir hava
boşluğu çıktı.

"Güzel. Bana doğru rahatla." Sağ kolum onun etrafında kenetlenirken sol elim kalçasından gömleğine doğru ilerledi.

Gözlerini kocaman açarak, gömleğinin altına kayana kadar elimin hareketini izledi. Sonra bakışları benimkilerle buluştu, sanki bir korku filmiymiş de bakmaya korkuyormuş gibiydi.

Onun beni izlemesini izlemek heyecan vericiydi. Çoğu kız gözlerini kaçırır, çoğu kız gözlerini kapatır ve adımı haykırırdı.

Bana doğru baktı.

Gözler benimkilere dikilmişti. Çok kolay güvenen
gözler. "Nefes al," diye talimat verdim. "Al ve ver."

Blake'in gözleri birkaç saniyeliğine kapandı, sonra tekrar açtı ve yavaşça nefes verdi.

Parmaklarım kaburgalarında dans etti. Kaşlarımı çatma isteğimle savaştım. Neden vücudunu saklıyordu ki? Fitti, gerçekten fitti. Sonra tekrar, o bir atletti. Teni yumuşak ve kadifemsiydi. Elim spor sütyeninin kenarına uzandı. Altına girmedim; bu benim işim değildi. Aslında onu hissetmek de işimin bir parçası değildi ama ikili bir amacım vardı.

Elim sütyenine değdiği anda derin bir nefes aldı, göğsü kabardı ve vücudu gerildi.

Vay anasını. Tepkimi kilit altında tuttum. Göğüsleri mükemmeldi ve belli ki varlardı. Birkaç saniyeden fazlasını hissetmek için duyduğum kaşıntı vücudumun zonklamasına yetti. Bunun yerine, David masamıza yaklaşırken elimi yavaşça çektim.

"Blake?" David altı iki yaşlarındaydı ve Huskies takımının oyun kurucusuydu. Koyu kıvrıkcık saçları ve kızların çekici bulabileceğini tahmin ettiğim gamzeleri vardı. Biraz zayıftı ama duyduğuma göre iyi bir adamdı. Yine de oyununa çok düşkündü, kimseyle çıkmazdı, nadiren partilere giderdi ve uzun hafta sonlarında eve gitmeyi severdi. Yawn. "Seni görmedim." Bakışları bana kaydı. "Arkadaşın kim?"

Ayağa kalktım, boyumun onunkine mükemmel bir şekilde uyduğunu çok iyi biliyordum, ama ikimizin arasında onun kışını kolayca tekmeleyebilirdim. Bende bir futbolcunun

ve sakatlığımdan sonra bile böyle kalması için çok çalışmışım.

Elimi uzattığımda David'in gözleri kısıldı. "Adım Ian."

"Ian!" DJ yumruğunu kaldırdı. Ben de yumruğuna vurdum. Nişanlısı da Lex'in mutlu müşterilerinden biriydi ama o bilmiyordu. "Nasıl gidiyor dostum?"

"Oh, hey, siz birbirinizi tanıyor musunuz?" DJ sordu. "David, bu adamı çalarken görmeliydin."

"Öyle mi?" David kollarını kavuşturdu. Yüz dolarına bahse girerim ki duymak isteyeceği son şey benim zafer günü hikâyelerimdi.

"Hayır, onu sıkmayalım." Kıkırdadım. "Tanıştığımıza memnun oldum David. Kız arkadaşımın arkadaşı mısın?"

"Senin kızın mı?" Kaşları neredeyse saç çizgisinde kaybolacak şekilde tekrarladı. "*Senin kızın mı?*"

Ve bu, bu tepki benim için yaşadığım, beklediğim şeydi. Az önce Blake'e dokunmuştum, samimi bir şekilde. Hâlâ vızıltının etkilerini hissediyor, her türlü samimi eylem keşfedildiğinde salgılanan kimyasallara biniyordu. Erkekler nedense bu tür hormonal salınımlardan etkileniyordu, yani David hayatı boyunca ilk kez Blake'i bir kadın olarak görüyordu.

Kızarması yardımcı oldu.

Ve saçının açık olduğu gerçeği.

Sırtını dikleştirdi, göğsünü biraz kabarttı. Parmaklarım yeni keşfettiğim hazineyi örtmek için kaşınıyordu. Onun yerine göz kırptım. "Evet, benim kızım."

"Biriyle çıktığınızı bilmiyordum," diye mırıldandı David, bakışları kadının göğsüne doğru kayarken, sonra uzaklaştı.

Bir kahkaha patlattım. "Nesin sen? Babası mısın?" Bir şey söylemeyince daha da zorladım. "Ne kadar şirin. Blake'im için hep bir baba figürü gibi mi oldun?"

Elimi ona uzatıp ayağa kalkmasına yardım ettiğimde Blake yanımda iniltili bir ses çıkardı.

"Ne? Hayatta olmaz!" Gergin bir kahkaha attı. "Yürümeye başladığımızdan beri kankayız."

"Güzel hikâye." Etkilenmiş gibi yaparak başımı salladım. "Blake'in babasıyla tanışmak güzeldi." Güldüm. "Şaka yapıyorum. Seninle tanışmak güzeldi dostum." Elini sıktım, sonra kolumu Blake'in omzuna attım ve tepsimizi bırakıp yemek alanından çıkarken DJ'e el sallayarak veda ettim.

Blake otoparka varana kadar ölüm sessizliğindeydi.

Bu genellikle kızın çıldırdığı ve zaferle aşağı yukarı zıpladığı ya da taşaklarına diz çökmeye çalıştığı kısımdı.

Kabul ediyorum, diğer müşterilerimden hiçbirini elle taciz etmemiştim, ama umutsuz zamanlar ve hepsi ...

Öpmek mi? Evet, genellikle müşterilerden ilk tepkiyi bu şekilde alırdım ama Blake hiç öpülmemişti ve ben hâlâ bir centilmendim. O öpücüğü ondan almak benim hakkım olamazdı, hele ki öpücüğü onun için sakladığı belliyken.

İçimden bir ses göğüslerine dokunarak çok daha fazlasını yaptığımı haykırdı ama içimdeki kış bu sesi duymazdan geldi.

Hormonlar salındı. Tepki verildi. İşe yaradı. Bingo! "İyi misin?" Onu bıraktım.

"Çok stresliydi" -ellerini şakaklarına bastırdı- "gerçekten stresliydi."

İçimdeki adrenalin yükselirken bir kahkaha attım. "Genelde öyledir."

Parlak gözleri benimkilerle buluştu. "Teşekkür ederim. Sanırım bana ilk kez gerçekten baktı-"

"Memelerin varmış gibi."

Blake daha çok güldü. Derin ve dinlemesi biraz bağımlılık yapıcıydı.

Heyecanla başını salladı. "Aynen öyle."

"Şimdi Victoria's Secret'a gidecek misin?"

Mutluluktan gözleri parlıyordu. "Sadece benimle gelersen."

Kahretsin.

Normalde bu kadar çok iş yapmama gerek yoktu. Genelde müşterilerim rujun ne olduğunu bilirdi.

Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. Evet, tipik değildi. Hem de hiç. O özeldi, ama nedenini bir türlü anlayamıyordum.

"Peki," diye homurdandım. "Ama sonrasında bana dondurma ısmarlasan iyi edersin."

O koşarak yatakhaneşine doğru giderken el sallayarak veda ettim, ben de yavaşça arabama doğru ilerledim.

Telefonum bir mesajla çaldı.

Muhtemelen Shell olduğunu biliyordum ama diğer müşterilerimi düşünmek istemiyordum. Blake'i düşünmek istedim. Ve eküri olduğum onca zaman boyunca bunu hiç yapmamıştım.

Bir kızı hiç düşünmemiştim. Eve hiç iş götürmedim.

Ama o gittikten çok sonra bile Blake'i düşünüyordum.

Ve bu "Vay *canına, ona nasıl yardım edebilirim?*" anlamında değildi. Daha çok, on yıldan uzun bir süredir önünde iyi bir şey olduğunu göremediğı belli olan bir adamın peşinden neden gittiğıyle ilgiliydi.

Çok fazla anlam yüklüyordum. Adamlar kördü, hikayenin sonu.

Lanet yumurtalı ekmekler.

Evet, onları suçlayalım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Beşe kadar sayacağım." Soyunma odasının kapısına son bir kez vurdum. "Ve sonra içeri geliyorum."

"Hayır!" Blake'in sesi boğuk çıkıyordu. "Ben ... Bu ... Ben ..."

Küfrederek alnımı pembe ahşap kapıya dayadım. "Blake . . .

Açlıktan ölüyorum!"

"Hep açlıktan ölüyorsun! Neden toplantılarımızdan önce yemiyorsun?"

"Meşgulüm! Protein barlarından nefret ediyorum. Unutmuşum. Ve Gabi bana bir paket

Öğle yemeği!"

Sessizdi. Ve sonra, "Öğle yemeğini Gabi mi hazırlıyor?"

İnleyerek kapı kolunu tutup çevirmek için zayıf bir girişimde daha bulundum. Hâlâ kilitliydi. "Gabi berbat. Gelmesi gerekiyordu."

"Gabi'nin sınavı vardı."

"Onun yüzünden kaç sınavdan kaldığımı bilmek ister misin?"

Kesinlikle sıfır, çünkü bir sınav sırasında bana hiç ihtiyacı olmamıştı, ama ona giderdim. Belki. Ölmek üzere olsaydı ya da sınıfını geçmesinin tek yolu profesörüyle seks yapmam olsaydı.

"Ciddi misin?"

"Hayır. Ama en iyi arkadaşlar fedakarlık yapar!"

Blake acınası bir inilti daha çıkardı. "Uyduğunu sanmıyorum."

"Seni ölçtüler. Tam oldu. Sadece iyi görünüp görünmediğini söyle, böylece gidebiliriz." Saatimi kontrol ettim. "Gabi akşam yemeğinin altıda olduğunu söylemişti ama saat çeyrek oldu bile."

"Bu çok fazla baskı." Sesi çılgıncaydı. "Bunu yapamam. Yani, iyi görünüp görünmediğini nereden bileceğim? Onlar sadece meme."

İnledim. "Memeler her zaman güzel görünür. İnan bana." "Memeler iğrenç!"

Hiçbir erkek söylemedi. Eşcinsel olanlar bile.

Satıcı kadınlardan biri beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Harika," diye cıvıldadım. "Sadece göğüslerin güzelliği hakkında hararetli bir tartışma yapıyorduk." Çenemi satıcı kadının göğsüne doğru eğdim. "Nesin sen? Çift D mi?"

Kaşlarını çatarak yürüdü gitti.

Tanrıya şükür.

"Blake," diye

tısladım.

Cevap yok.

Hiç bu kadar zor bir müşteri olmamıştı. Olsa olsa ben söylediğimde zıplar, ne kadar yükseğe çıkacağını sorar ve ben tatmin olana kadar zıplamaya devam ederdi. Blake her seferinde benimle savaştı.

"Ben altına girmeden önce kapıyı aç. Sütyenleri seçeceğim - istersen gözlerini kapatabilirsin, böylece sana bakmamı izlemek zorunda kalmazsın, tamam mı? Midem resmen karaciğerimi yedi. Proteine ihtiyacım var. Aç. Kapıyı. Kapıyı."

Kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı. Küçük hava boşluğundan yararlanarak kapıyı biraz daha ittim, sonra arkamdan tıklayarak kapattım ve arkamı döndüm.

Blake bana bakıyordu, elleri kalçalarında, yüzü kıpkırmızı, vücudu ... mükemmeldi. Dilim bir köpek gibi neredeyse dışarı sarkacaktı.

Çoğu kız böyle karın kaslarına sahip olmak için kendini aç bırakır ki bu iğrenç bir şeydi. Ama onun karın kasları? Kaslıydı, gerçek kaslıydı ama yine de kadınsı görünüyordu.

Ayrıca güzel bir bronzluğu vardı, dışarıda vakit geçirdiğini gösterecek kadar ya da belki de sadece doğal olarak daha koyu bir teni vardı.

Bakmaya devam ederken boğazım tamamen kurudu.

"Eee?" Sesi zayıftı. "Ne kadar berbat görünüyorum? Bir ile on arasında bir ölçekte?"

Eskilerinin yerine yeni egzersiz kıyafetleri alması için onu ikna etmiştim. Tazını tamamen değiştirmesini asla sağlayamayacağımı biliyordum. Egzersiz kıyafetlerini mi seviyordu? İyi, en azından üzerine oturan ve doğru cinsiyeti gösterenlerden al. Onu boyfriend sweatshirt'lerden ve sweatshirt'lerden uzak tutmaya çalıştım ama sonunda beni yıprattı, ben de ona içinde tayı olan en az beş yeni pembe kıyafet alırsa, bir çift çirkin slouchy sweatshirt almasına izin vereceğimi söyledim. Tepkisinden ona bir milyon dolar verdiğimi düşünebilirsiniz.

Şu anda üzerinde kısa, parlak mavi bir yoga şortu vardı.

Ve göğüsleri için harikalar yaratan siyah bir push-up spor sütyeni. Ve genel olarak dünyaya.

Vay anasını.

Vücudumun sanki daha önce hiç tişörtsüz bir kız görmemiş gibi tepki vermesinden giderek daha fazla rahatsız olurken yutkundum. "Blake, bu harika."

"Sesin sıkılmış gibi geliyor!"

Yapmak zorundaydım, lanet olsun! Ne yapmamı istiyordu? İlgileniyor gibi mi görüneyim? Tahrik mi? Merak mı? Meraklı mı? Ben bunların hepsiydim. Kafamın içinde dönüp duran deliliği görmezden gelmeye çalıştım ve ağızımdan kaçırdım, "Göğüslerin gerçekten güzel görünüyor. Diri, mutlu, sadece ... harika."

Az önce göğüslerine "mutlu" mu dedim?

"Öyle mi düşünüyorsun?" Göğüslerine baktı, sonra onları kavradı.

Lanet olsun, cidden kendini iyi hissediyor muydu? Elimi kapıya dayadım ve nefesimi içime çektim.

"Hâlâ kendilerini rahat hissediyorlar," dedi.

"Öyle mi?" Ellerinde biraz zıplatmaya devam ederken boğuk bir ses çıkarmayı başardım. Yüce Tanrım, ne yaptığını biliyor muydu? Bir boğanın önünde bayrak sallıyordu. Kot pantolonum aniden tüm yanlış bölgelerde daraldı, Lex'i çıplak hayal etmeye çalıştım, aletimin "müşteri" kelimesini anlamasını sağlamak için her şeyi yaptım, bu da oyun dışı bir bölgede olduğum anlamına geliyordu.

Bir ilk daha.

Aç olduğum içindi.

Peki ya Marissa? Melissa mı? Beni tatmin etmemişti. İnmiştim ve onun da indiğinden emin olmuşum, ama tüm bu deneyim beni boş, sıkılmış ve -Dürüst olmak gerekirse, biraz depresyondaydım. Ayrıca, onun göğüsleri kıyaslandığında soluk kalıyordu. Eğer ilk kez göğüslere karşı bu kadar güçlü bir tepki veriyorsam, hayatım boyunca ne halt ettiğimi merak etmeliydim.

Blake'le ilgili bir şey, bu noktaya kadar tatmin olup olmadığımı merak etmemi sağladı. Onunla ve durumla ilgili bu kadar kafa karıştırıcı olan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne olduğunu anlayamıyordum ve düşündükçe başım daha çok ağrıyordu.

Açlık erkeklere garip şeyler yapıyor.

"Evet." Biraz daha zıpladım, sonra dönüp aynaya baktım. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Kendi göğüslerine bakması mı yoksa onlara dokunması mı? "Bu işlerde hiç iyi değilim. Bir anneyle büyümedim ve

çok erken ergenliğe girdim. Kızlar benimle dalga geçerdi ve erkekler beni işaret ederdi." Omuzları tekrar içe doğru çöktü.

Lütfen zıplamaya geri dönebilir miyiz? O Blake'in hayranıydım. Garip bir armadillo gibi yuvarlanan mı? O kadar da değil.

Bu da ona neden yardım ettiğimi hatırlatan iyi bir şeydi. Daracık vücuduna biraz özgüven peri tozu serpmek, ona sıcak bir egzersiz kıyafeti giydirmek ve ikinci raunt için onu spor salonunun genel yönüne yönlendirmek. Çocuk oynucağı.

"Bir kadın vücuduyla gurur duymalı." Aynada onun bakışlarıyla karşılaştım. "Eğer dış görünüşün hakkında iyi hissediyorsan" -ellerim göğüslerini avuçlamak, yaydıkları siluetin ana hatlarını çizmek, bir erkeği çığına çeviren, bir erkeği arzulatan tüm açılar ve kıvrımları işaret etmek için titredi- "o zaman bu doğrudan kendini taşıma şekline yansır." Aynada göz göze geldiğimizde geri çekildim ve sonra bir adım daha yaklaştım, bu kez ellerimi kalçalarına koydum ve parmak uçlarımı hafifçe yanlarında gezdirdim. "Erkekler görerek, kızlar dokunarak tahrik olur. Üzerine oturan bir şey giyerek, seni hala bir arkadaş olarak değil, bir partner olarak göreceğini garanti ediyorsun. Ve senin istediğin de bu, değil mi?"

Dudaklarını yaladı ve başını salladı.

"Doğru." Kalbim sıkıştı.

Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onu hemen serbest bıraktım ve gülerek "Harika görünüyorsun. David çok şanslı bir adam olacak. Kısa sürede senin elinden yemek yiyecek."

O an kaybolmuştu.

Öyle de denebilir.

Yemek. Düşük kan şekeri. Uzaylılar bedenimi istila ediyor. Aptalca, yapılamayacak bir şey yapmadan önce o küçük odadan çıkmam gerekiyordu.

"Yeteneklerine bu kadar mı güveniyorsun?" dedi. Kaşları havaya kalktı.

Aynada ona bakarken, şimdiden ona aşık olduğunu hayal edebiliyordum. Tüm o saçların altında gerçekten güzel bir yüzü, muhteşem bir vücudu ve iki gözü olan her erkeği minnettarlıktan ağlatacak tam bir C kupası vardı.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Ama seninkinden oldukça eminim." Satıcı kadın kapıyı çaldı. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet," diye cevapladım Blake için.

"Bayım, soyunma odasından çıkmanız gerekiyor. Müşterilerin satın almadan önce ürünün içinde oynamalarına izin vermiyoruz."

"Oynamak mı?"

Aptalca söyledim.

"Hanky-panky."

"Oh," dedim yüksek sesle, aynadaki Blake'e göz kırparak. "Seks mi demek istiyorsun?"

Kapıyı daha yüksek sesle çaldı. "Efendim! Derhal dışarı çıkın."

Blake'in dehşete düşmüş ifadesi her şeye değdi. Sırıttım. David'le ilk öpüşmeyi başarmak istiyorsa konfor alanının dışına çıkması gerekiyordu.

Yanakları kızardı.

Bakireler.

"Neredeyse . . ." Nefes almaya başladım, sonra elimle duvara vurdum.

"Ama bu çok iyi."

"Efendim!"

"Bekle onu."

"*Efendim*, hemen şimdi! Güvenliği çağıracağım!"

Blake ağzını açtı ama ben elimle ağzını kapattım. "Oh evet!" Beni ısırıldı.

"Ah!" Elimi sallayarak geri çekildim. "Kan mı akıttın?" "Neyin var senin?" Göğsüme bir şaplak attı ve sarsıldı.

kapıyı açtı. Üç satıcı kadın ve en az bir düzine müşteri diğer tarafta ağızları açık bekliyordu. "Şaka yapıyordu."

Başımı dışarı çıkardım. "Şaka yapmıyorum. Onu gördünüz mü? Oh, ve hepsini alacağız." Platin Visa'mı çıkardım ve göz kırptım.

Önce kimse kıpırdamadı, sonra bize en yakın olan tezgâhtar kartı aldı, Blake de giysileri ona uzattı. "Başka bir şey var mı?"

"Evet." Ona hınzırca bir sırıtış attım. "Her soyunma odası için güvenlik kameranız var mı, yoksa bu yasadışı mı? Çünkü orada her ne olursa gerçekten kayda alınmalıydı, biliyor musun?"

Blake başını eğip elleriyle yüzünü kapatırken, satıcı kızlardan birkaçı da başlarıyla beni onayladı.

"Şaka yapıyor." Blake bana tekrar vurdu. "Bütün gün içti."

Aslında bütün hafta."

"Taş gibi ayık."

"O da patolojik bir yalancı." Alışverişlerimizi yaparken Blake beni satış tezgahına doğru itti.

"Bu yanlış geliyor." Kadının tezgâha gidip bir şeyler saymaya başlamasını izledi, sonra da kartımı okuttu.

"Ne yapar?"

"İç çamaşırlarımın parasını ödüyorsun."

"Müşterilerimin kıyafetlerini, makyajlarını, yogalarını, ne gerekiyorsa her zaman ben ödüyorum ve sonunda size fatura kesiyorum. Vergilerim açısından daha kolay oluyor."

"Yoga mı?" Blake sokağa çıktığımızda sordu.

"Evet, bir kere. Yeni hareketler öğrenmeye gerçekten ihtiyacı olan bir müşterim vardı. Misyonerlik onun tek numarasıydı ve o zaman bile erkeği onu O-Town'a götürmekte zorlanıyordu." Güneş gözlüklerimi taktım ve güldüm. "Bugün hâlâ önerim için bana teşekkür ediyor."

"O-Town?" Blake kaşlarını çatı. "Erkek grubu gibi mi?"

Donakaldım, sonra yavaşça başımı salladım. "Riggins, Idaho mu dediniz? Orada internet var mı ki? McDonald's? En azından Taco Bell olduğunu söyle."

Blake hâlâ gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Ne tür hareketlere ihtiyacı vardı? Bilirsin işte," -yutkundü- "diğeri dışında."

Omzuna yumuşak bir vuruş yaptım. "Bebek adımları. İlk gerçek sütyenini daha yeni aldın. Zar zor emekleyebiliyorsun. Bu tür hareketler sprinterler içindir."

"Koşabilirim."

Yüzümü buruşturdum. "Hayır, yapamazsın." "Evet, yapabilirim!"

"*Kama Sutra*'dan bahsettiğimin farkındasın, değil mi?" Daha fazla kafa karışıklığı. "O bir yemek türü mü?"

Yanımdaki bir adam homurdandı ve yüzü sanki "*Zavallı piç* onunla *eve gitmek zorunda mı?*" der gibi düştü.

"Hayır." University Village alışveriş merkezindeki kalabalığın arasından ilerlerken başımı salladım. "Ve bunu gerçekten yüksek sesle sorman beni büyük hayal kırıklığına uğrattı."

Blake savunmacı bir tavırla, "Ben erkek fatmaydım," dedi.

"Erkek fatmalar hâlâ terminolojiyi bilmeli, Blake." Onun için kapıyı açtım, geçmiş zamanda olduğu gibi "idi" demesini görmezden geldim. Birinin ona gerçekten bir ayna alması, sonra da odasındaki tüm erkek kıyafetlerini yakması gerekiyordu.

"Bir şey daha var" dedim. Odalardan bahsetmişken. Ve genel olarak yataklardan. "Ne?"

"Bugün ikinci gün."

Alt dudağını çiğnedi. Bu açıdan, kendimi onun tadına bakarken, ağızıyla tanışırken, ona öpüşme sanatını öğretirken hayal edebiliyordum. "Tamam mı?"

"Tipik olarak" -gözlerim, üst dudağının üzerinde kayarak onu ısılatan dilinin pembe rengine odaklandı- "ikinci gün hangi beceri seviyesinde olduğunu biliyorum."

"Anketim yüzünden mi?"

Başımı salladım. "Ve birkaç test daha."

"Aç olduğunu sanıyordum. Çıkar ağzındaki baklayı."

Karnım emir üzerine guruldadı. "Biliyor musun? Bunu bu akşam yemekten sonra konuşuruz." Tavrım canlandı. "Tatlı mı?"

"Elbette." Sırıttı. "Tamam."

Evet. Bu kelime için çok farklı iki anlamımız vardı. Ve bunu çok yakında öğrenecekti. Eğitimimin sadece bir aşamasından geçmiş olabilir, ama eğitim kampı aşamasına başlamak üzereydi ve müşterilerimin elde etmeye çalıştıkları adamlarla nasıl başa çıkacaklarını bildiklerinden emin olmak söz konusu olduğunda çok titizdim.

ONUNCU BÖLÜM

Gabi ile haftalık akşam yemekleri giderek daha yoğun geçmeye başlamıştı. Meşgul olduğu için değil, Lex ve ben bir paket anlaşması olduğumuz için ve birinci sınıftan beri onu çocukluğumdaki en iyi arkadaşımdan başka biriyle karıştırdığı için, işler kötüden daha kötüye gitti.

Şimdi mi? Ne zaman aynı odada bulunsalar, ikisinden birinin hastanelik olmasını beklerdim.

Eve varır varmaz Blake çantalarını alıp yukarı koştu. Zorunluluktan parmak arası terliklerine iyice odaklandım. Geri kalanı sıkı, sıkı ve bronz görünüyordu. Merdivenlerin tepesine doğru ilerlerken başımı eğdim ve döndüm. Göğüsleri gerçekten de günümün en önemli olayı olmaya başlamıştı.

Kafamın arkasına bir şey çarptı.

"Hey!" Arkamı döndüm ve Gabi'yle yüzleştim. Yüzünde kızgın bir ifade vardı. Gülümsemiyordu, gözleri kısılmıştı. "Bu ne içindi?"

"Eğer ona zarar verirsen, en sevdiğin uzvunu koparırım." "Aptal Gabi."

Sırıttım. "Bu dokunmak için bir davet mi?"

"Sana dokunursam, sonunun kötü olacağından emin olabilirsin."

"Şaka." Göz kırptım.

"Kes şunu." Burnuma bir fiske vurdu. "Cinsel yeteneğin benim için öldü. Öldü!"

Gözlerimi devirerek bir kolumu ona doladım ve ikimizi de Fransız ekmeği ve spagetti kokusunun havayı doldurduğu mutfığa yönlendirdim. "Sana haftalık akşam yemeklerimizi ne kadar özlediğimi söylemiş miydim? Sence bunu her gün yapmalı mıyız? Bilirsin, böylece açlıktan ölmem?"

Gabi kucağımdan silkindi. "Yemek yapmayı öğren."

Alt dudağımı çıkardım. "Bilgisizlikten değil." Bir parça sıcak ekmek kopardım, sonra kendime büyük bir kadeh şarap doldurdum. "Çünkü seninkinin tadı her zaman daha güzel."

Gabi yüksek sesle inledi. "Kahretsin, kızlar buna gerçekten kanıyor mu? Hâlâ mı?"

"Eh." Omuz silktilim ve elimle şöyle böyle bir hareket yaptım. "Dokuz üzerinden on."

"Beni iğrendiriyorsun."

"Bunu her gün söylüyorsun."

"Çünkü bu her gün doğru."

"Yemek ne zaman hazır?" Serena zıplayarak odaya girdi, kelimenin tam anlamıyla

kafasını sağa sola sallıyordu. Belki de onun gibi kızlar bu şekilde daha fazla beyin hücresi ürettiyordu. Havayı sallıyorlar ve kulaklarının arasındaki basınç patlayarak küçük beyin hücreli bebekler yapıyordu.

Gabi kafasını buzdolabına soktu. "Lex buraya geldiğinde."

"Yani şimdi hazır mı?" diye sordu.

Boş ver. Beyin hücresi bebekleri yok. Kahvaltı barında duran dumanı tüten spagetti ve ekmeği gösterme dürtüsüyle savaştım. Hazır görünmüyor muydu, ufaklık?

"Teknik olarak," diye cevap verdim Gabi adına. "Ama yardımcım gelene kadar *yemek yemeyeceğiz*" -daha yeni ekmek almış olmama rağmen "yemek" kelimesini vurguladım-.

"Yardımcı, ha?" Serena kollarını kavuşturarak göğüslerini birbiriyle öpüşmeye zorladı ve neredeyse çenesine vuracaktı.

"Bildiğini sanıyordum." Ona üzgün bir yüz ifadesi verdim. "Bu senaryoda kahraman benim. . . Hatta kendi pelerinim bile var. O benim Batman'imin Robin'i sayılır."

"Batman çok seksi."

"Robin de öyle," dedi Gabi savunmacı bir tavırla.

Vay be. Az önce Lex'i mi savundu? Alnına dokundum. Elimini itti ve bana biraz parmesan peyniri uzattı.

Kapı hızla açıldı ve Lex elinde iki şişe taksiyle içeri girdi. "Üzgünüm, trafik berbattı."

"Dil," diye seslendi Gabi.

Lex ve ben bakışlarımızı paylaştıktan sonra Lex küfür kavanozuna doğru yürüdü ve bir dolar attı.

Gabi ve onun lanet çifte standartları. Sık sık küfrederdi. Ama mutfakta küfür edilmesine izin vermezdi. Yarı İtalyan'dı ve mutfaklar

Ailesi barışı, sevgiyi ve hep unuttuğum başka şeyleri temsil ediyordu. Yani yemek sırasında küfür etmek? Yasak.

Lex'i tanıyorsam, bu ondan bir pilice dönüşmesini ve bana ağzı açık bir öpücük vermesini istemek gibi bir şeydi. Gabi'nin mutfağındayken içinden küfrettiğini ve bileklerini kesmemek için içtiğini söyledi.

Bu not üzerine Lex nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, şarap kadehini elimden çaldı ve yudumladı.

"Bunu yapıyor muyuz?" diye sordu elinin tersiyle ağzını silerken.

Serena şehvet dolu gözlerini henüz Lex'ten ayırmamıştı. Onu gerçekten aradığından şüpheliydi ama yattığı yere sıçma konusunda işleri kolay ve daha az garip gösterme konusunda kraldı. Acaba Gabi biliyor muydu?

Ona vurmuyordu.

Bu nedenle, muhtemelen karanlıktaydı.

"Diğer ev arkadaşı nerede?" Lex kendine biraz daha şarap koyduktan sonra geri devirerek sordu.

"Buradayım!" Blake odaya girdi.

Lex şarabını tükürdü. Her yere. Sonra öksürmeye ve boğulmaya başladı.

Gabi öfkeyle sırtını sıvazladı, muhtemelen birkaç kaburgasını yerinden oynatmıştı. "Sen iyi misin?"

"Kahretsin!" Lex bağırды, boğulma büyüünden sonra sesi kısılmıştı.

Lex homurdanarak bir dolar daha atarken Gabi küfür kavanozunu uzattı.

"Sorun nedir?" Blake kollarını kavuşturup vücudunu daha da ateşli göstererek sordu, tabii bu mümkünse.

Parmak arası terlikler mevcuttu.

Ama ayak bileklerinden yukarıya kadar her şey ... kahretsin, çok iyiydi.

Sıkı kaslı bacaklar kısa mavi yoga şortlarının içine dökülmüştü.

omuz beyaz atlet vücutunda gevşek bir şekilde asılı duruyordu ve leopar spor sütyeni kızları tam da olmaları gereken yere doğru itiyordu.

Ve saçları aşağıdaydı.

Makyajsız, Serena'nın üç katı bir kızdı. Ve Serena sanki bir Sephora'yı soymuş ve tüm zulayı denemiş gibi görünüyordu.

"Ben-" Lex elinin içine doğru öksürdü. "Üzgünüm, sadece ... Kan şekerim düştü."

"İyiydi," diye fısıldadım nefesimin altında.

Bana sinirli bir bakış fırlattı ama hiçbir şey söylemedi. Sessizlik yavaş yavaş garip boyutlara ulaşmaya başladı.

"Oturalım mı?" Ellerimi ovuşturdum ve mutfağın hemen yanındaki küçük masaya doğru ilerledim; masanın etrafında yeşil ve mavi sandalyelerden oluşan uyumsuz bir grup ve iki gri katlanır sandalye vardı. Masa Gabi'nin bahçe satışından aldığı bir şeydi ve tabaklar da ona büyükannesinden kalmıştı. Yanlarında küçük çiçekler vardı ve bana her zaman çocukların ebeveynleriyle oturup yemek yediği ve hepsinin aile sohbetlerine katıldığı gerçek bir ailede hayatın nasıl olacağını düşündürdü.

Dadıların yemek yaptığı ve ebeveynlerin haftada bir aradığı yer değil.

Ve sonra aramayı kestiler.

Ve sonra öldü.

"Ee, Blake ..." Lex, dumanı tüten spagetti yığınının üzerine bolca sos döktü ve ilk tabağı Gabi'ye uzattı, çünkü o pişirmişti. Gabi'nin mutfağında her zaman önce aşçılar yerd. "Yeni görünümünü beğendim."

"Teşekkürler." Yanaklarında parlak bir kızarıklık belirdi. "Ian çok yardımcı oldu."

"Eminim öyledir." Lex sırttı.

Herkese servis yapmaya devam ederken ayağını masanın altına tekmeledim.

Serena Blake'e bakıyordu. Sert.

O bakışı biliyordum.

Akşam yemeği gerçek olmak üzereydi.

"Sanırım sorun yok." Serena hafifçe omuz silkti. "Yani, eğer egzersiz yapmayı seviyorsan."

"Belli ki öyle," diye belirttim. "Ona bir baksana."

Serena'nın dudakları hırlamaya çok benzeyen bir şeye dönüştü. "Elbise giymiş gibi değil. Tayt giyiyor. Birkaç yıl önce modası geçmemiş miydi?"

"Spor salonu faresi olmayan mı söylüyor bunu?" Omuz silktim. "Bilmem ki. Postişler de birkaç yıl önce çıkmadı mı?" Saçını çekiştirirsem bir parça koparabileceğimden oldukça emindim.

Serena'nın yüzü donuk kırmızı bir renge büründü ve tabağını Lex'ten çekerek pek de tesadüfi olmayan bir şekilde Blake'in kucağına bıraktı. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Elimden kaydı."

Blake kucağına bakarken Gabi ayağı fırlayıp peçeteleri kaptı. Sonra, hiç tahmin edemeyeceğim bir hareketle, her parmağını yalamadan önce spagettiği kendi tabağına yığmaya başladı.

Sandalyeyi iki elimle kavradım. Vay anasını, çok sıcaktı. Spagetti sosu, kim bilebilirdi ki?

"Sorun yok." Blake güldü. "Onları her zaman yıkayabilirim. Sonuçta bunlar egzersiz kıyafetleri. Eminim birkaç hafta sonra antrenmandan sonra bundan daha kötü durumda olacaklardır."

Bu Serena'yı susturdu.

Yemek, çatal bıçak takımlarının porselenlere çarpma sesi dışında son derece sessizdi. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ne de olsa Gabi ve Lex yan yana oturuyordu.

Savaşmamaları doğa kanunlarına aykırıydı.

"Vay canına." Blake onun düz karnını okşadı. "Bu gerçekten iyiydi, Gabi. Çok teşekkür ederim."

"Ian'a teşekkür et. Spagetti gecesi için yalvardı."

"Her gece yalvarıyorum," dedim. "Ve sadece spagetti için değil. Geçen hafta ravioli istedim."

"İtalyan olmadığına emin misin?" Gabi güldü ve herkesin tabaklarını toplamaya başladı.

"Hayır." Ayağı kalktı. "Sen pişirdin. Lex ve ben temizlik yapacağız." Lex'in kaşları havaya kalktı. "Biz mi yapacağız?"

Gözlerimi diktim.

Yavaşça sandalyesinden kalktı, ayağı kalktı ve her şeyi mutfığa taşımama yardım etti. Kızlar uzaklaşınca ıslık çaldı ve "Dostum, iyi iş çıkardın. Onu tanıyamadım bile."

Gururla gülümsedim. "Çok tatlı görünüyor, değil mi?"

Lex bir kahkaha patlattı. "Kafan mı iyi senin? Çok tatlı görünüyor." Geriye doğru bir adım atıp köşeden baktı, sonra mutfığa doğru ilerledi. "Seksi görünüyor."

"Sıcak mı?" Kelimenin kafamda biraz dönmesine izin verdim, sonra aniden söndürdüm. "Sanırım."

"Tahmin ettin mi?"

Bulaşıklar. Bulaşıkları yıkamam gerekiyordu, çünkü Blake'in küçük dönüşümüne çok fazla odaklanırsam, duygusal değil ama fiziksel bir acı dünyasına girecektim. Hayır, her şey fiziksel olacaktı. Şimdiden vücudum

Sanki ellerim sabunlu suyun içinde değil de vücudunun her yerinde kayıyormuş gibi tepki veriyordu.

İçten içe inledim. Rastgele bir kızın evine uğrayıp acımı hafifletecek vaktim yoktu.

"Onu daha öpmedin mi?" Lex, alması için bir tabak uzatırken sordu. Elimden düştü ama neyse ki yere çarpmadan önce yakaladı. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"O hiç bir erkeği öpmedi. Bu yanlış olurdu." Bir tabak daha uzattım. Lex almadı. Onun yerine ağzı açık bir şekilde bana baktı.

"Ona aşık mı oluyorsun? . ona aşık mı oluyorsun?"

"Ne?" Bir kahkaha patlattım. "Tabii ki hayır. Parmak arası terliklerini gördün mü?" "Onları yatakta giyecek değil ya, amigo."

"Bir numaralı kuralımız nedir?" Onun diri göğüslerinin hayalleri beynimin her mantıklı köşesini işgal ederken bir sonraki tabağı şiddetle ovdum.

"Müşterilere kanmayın."

"Sakin. Düşme." Daha sert fırçaladım. "İçin." Elime kramp girmeye başlamıştı. "Müşteriler için."

"Sanırım temiz, kardeşim." Lex tabağı elimden çekip aldı ve sırtımı sıvazladı. "Ve kuralları koyan sensin. Ben değil."

"İkimizin de eninde sonunda dünyanın bir numaralı arkadaşlık uygulaması olmasını umduğumuz yasal bir şirketimiz var. Neden kendisine iki kez bakmamış bir adamı isteyen üzgün bir kıza aşık olup bunu mahvedesiniz ki?"

Lex sırtıttı, dişlek sırtışı bende onun şahsına şiddet uygulama isteği uyandırdı. Ya da başka bir lanet yemeğe. "Neden, gerçekten mi?"

"Cidden yanlış ağaca sığıyorsun ve beni kızdırıyorsun. Git Gabi'yle falan tartış."

"Yani öpüşmek yok mu?"

İçimi çektim ve kendimi porselen lavaboya yasladım. "Hayır. Kesinlikle gerekli olmadıkça olmaz."

"Hmm."

Mutfğa doğru ilerlerken kızların konuşmaları daha da arttı. "Tatlı yok mu?" Blake sesini yükseltti.

Dondum kaldım.

Lex ve ben hâlâ mutfak penceresine bakıyorduk ve yansımda onun kendini beğenmiş ifadesini görebiliyordum. Tıpkı bulaşık suyunun üzerinde onu terslediğimi görebildiği gibi.

"Tatlı mı? Ben almadım," dedi Gabi, "ama-"

"Aslında." Çabucak arkamı döndüm. "Bu konuda . . . Blake, seninle yukarıda bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Ama tereddüt etti.

"Harika." Elini tuttum ve merdivenlere doğru çektim, Gabi ve Lex'in birbirine girmesi için dua ediyordum, böylece polisi aramak için bir bahanem olacaktı ve daha fazla kural ihlaline başlamadan önce o evden defolup gidecektim.

Odasına girdiğimizde kapıyı arkamdan kapattım ve ona doğru yürüdüm. Bacakları yatağa çarpana kadar geriye doğru hareket etti.

"Üzgün görünüyorsun," dedi.

Kaşlarımı çatarak spagetti lekeli tişörtünü tuttum ve başından çektim.

Başparmaklarımı tayt şortun içine daldırıp ayak bileklerine kadar çekiştirdiğimde Blake küçük bir ciyaklama sesi çıkardı. Neyse ki şortla birlikte parmak arası terliklerini de çıkardı.

Tam boyuma geldim. Ve göz kırptım.

Halüsinasyon mu görüyordum?

"Sen-" Elime doğru öksürdüm. "Sen"-güç dengesini yeniden kurmaya çalışarak bakışlarımı kaçırdım-"tanga giymişsin." Onun tanga giydiğini duymak bir şeydi, ama kanıtını gerçekten görmek? Neredeyse sarhoş edici.

"Rahatlar," dedi Blake omuz silkerek. "Ayrıca spagetti banyosu yapmayı ya da aşk koçumun beni çırılçıplak soymasını planlamadım."

"Aşk koçu." Hâlâ ona bakmıyordum. "Söyleyiş tarzına bayılıyorum."

"Bu soyunmanın bir amacı var mı?"

Başımı ona doğru salladım. "Soyunmanın her zaman bir amacı olmalı."

Kaşları kalktı.

Gözlerim kafamla bir savaş veriyordu. Gözlerim onun neredeyse çıplak kıkına bakmak isterken, aklım bana tarama sürecinin pürüzsüz tenini ellememi ya da ondan arkasını dönmesini, eğilmesini ve sırtını bükmesini istememi içeren bir kısmı olmadığını söylüyordu. Ne yazık ki.

Blake'in saçları omuzlarına dökülmüştü ve ona David'in ne yapacağını bilemeyeceğinden yüzde 200 emin olduğum vahşi bir seks kedisi görünümü veriyordu.

Lanet olsun

David. "Ian?"

"Giysilerini yıkamamız gerekiyor," dedim aptalca.

"Ve onları çıkarmak için yardımına ihtiyacım var, yoksa ne?"

"Bir sonraki ders." Kendimi kaybetmeden önce cidden enerjimi geri kazanmam gerekiyordu. "Öpüşmek."

Blake yatağa yığıldı ve küçük bir inilti çıkardı. "Cevabımı okudun. Ben hiç öpülmedim."

"Seni öpmeyeceğim."

Başını kaldırdı, mavi gözleri göğsümde bir delik açıyor, kaşınmama ya da gerilmeme neden oluyordu. "Hayır."

"Bu normal mi? Müşterilerinizi genellikle öper misiniz yoksa onlara sadece öğretir misiniz?" "Her müşteri farklıdır," dedim yumuşak bir sesle.

"Ama şu anda, ben gidiyorum

seni öpmesini nasıl sağlayacağını ve seni cinsel bir şekilde görmesini nasıl sağlayacağını öğretmeye odaklanacağım. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Başını salladı.

Göğüsleri hafifçe sallanıyordu. Saçlarımı karıştırdım ve küçük dolabına doğru yürüdüm. "Burada dev kapüşonlularınız ya da muumularınız falan var mı?"

Blake arkamdan geldi. Vücut ısısı beni kavuruyordu. Birkaç santim daha ilerledikten sonra göğüsleri sırtıma dayanacaktı ve o pozisyonda neredeyse öne doğru eğilip tek bir hareketle onu kollarımın arasında, bana sarılacak şekilde döndürebilecektim.

Çok kolay.

"Sağa" -kolu benimkine değdi- "buraya".

"Dürüst bir an." Yırtık mavi kapüşonluya kaşlarımı çattım. "Neden böyle kıyafetler giyiyorsun?"

Blake onu başının üzerinden fırlattı ve oflayıp pufladı. "Hepimizin kendi eşyaları var, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Tuhaf, bir gün önce o tişörtle ona iki kez bile bakmazdım, ama şimdi onu gerçekten tanımaya başladığım için? Ve altında ne olduğunu biliyordum. Kalçalarını geçip uyluğunun ortasına kadar sarktığı için çok seksi görünüyordu. Benimle alay ediyordu.

Ve alay edilmeyi pek sevmezdim.

Anında tatmin olan bir adamdım.

Yatağa oturdu ve o muhteşem bacaklarını çaprazladı. Aklım farklı olasılıklar, açılar, pozisyonlarla çılgına döndü.

"İan?"

Ellerimi birbirine sürttüm. "Tamam. Yarın birlikte spor yapacağız. David'in programına bir kez daha baktım, sabah beşten yediye kadar çalışıyor. O gelmeden spor salonunda olmalıyız ki onu hazırlıksız yakalayalım. Senin programında genellikle o spor salonundan çıkarken çalıştığın yazıyor. Bunun bir sebebi var mı?"

Blake küçük tırnağını çiğnedi. Elini çekip sıkıca tuttum ve cevabını beklerken kaşlarımı kaldırdım. "Benimle konuşmasını sağlamanın en kolay yolunun bu olduğunu düşündüm. Antrenmanının sonunda ortaya çıkarsam yorgun olur ve duvarları kalkmaz. Bu aptalca mı?"

"Hayır." Düşünceliydim. "Aptal değilsin, sadece yanlış bilgilendirilmişsin. Bir erkeğin spor yaptıktan sonra yapmak isteyeceği son şey bir kızla flört etmektir. Peki ya öncesinde? Hatta sırasında? Hiç sorun değil. Antrenman sırasında adrenalin pompalanır ve eğer ateşli bir piliç izliyorsa, tüm saatin göz sevişmesi olacağına inansen iyi olur."

"Seksi piliç demiştin." Blake omuz silkti. "Sevimli değil."

"Ateşlisin," diye homurdandım. "İnan bana. Sadece seçtiğimiz kıyafetlerden birini giy, tamam mı?"

Başını salladı, göğsü hafifçe kabarmıştı. Kapüşonunun fermuarını açmak için kaşındım. Beş saniye, tek ihtiyacım olan buydu, belki altı, sonra odadan çıkıp onu kendi haline bırakacaktım.

"Doğru." Ellerimi onunkilerden çektim. "Yani bizi birlikte gördüğünde flört etmemiz gerekiyor. Sorun şu ki sana dokunduğumda çoğu zaman irkiliyorsun."

"İstemiyorum!"

Yüzünü avuçladım. İrkildi ve sonra gözü seğirdi. "Yüzüne dokunuyorum, gözüne tükürmüyorum, tatlı yanaklar."

Dişlerini sıktı.

"Güzel." Başımı salladım. "Bana attığın şu kızgın bakış var ya? Genellikle şehvetle karıştırılır. Belki de tüm antrenman boyunca seni kızdırırım. Zor olmasa gerek, sadece tüm zaman boyunca seninle dalga geçtiğimi hayal et. Aslında, tüm zaman boyunca kışına ve göğüslerine baktığımı hayal et. Çünkü sana garanti ederim, bu olacak. Cennette 90 dakika. Bunun için para aldığımı inanabiliyor musun?" Muhtemelen ona bakıyor *olsam* da onu bilerek kışkırtıyordum. Kim bakmaz ki?

Bana doğru iterken göğsü kabardı. İtmenin ağırlığını kullanarak onu tekrar üstüme çektim. "Şimdi"-birbirine bastıran bedenlerimize baktım-"diyelim ki bu yarın olacak. Ne yaparsın?"

"Çekil üstümden." Blake kıpırdanmaya çalıştı. Bacaklarımı onun arkasına kilitledim. "Ah, özür dilerim. Bu doğru değil." Ayak bileklerimi kıcına doğru çektim, onu göğsüme yasladım. "Sıradaki soru. Eğer bu kadar yakınsak, savaşır mısın yoksa teslim mi olursun?"

Güçlüydü. Bunu ona vermeliydim. Blake benden uzaklaşmaya çalıştı, elleri tehlikeli bir şekilde yüzüme yaklaşmıştı.

"Dövüş." Dudakları neredeyse benimkilere değiyordu. Mesafenin geri kalanını bozmaması acı vericiydi. Ona karşı hissettiğim şehvet o kadar doğal değildi ki onunla ne yapacağımı bilemiyordum, bu yüzden onu bir kenara sakladım.

"Yanlış." Sırıttım, onu sırt üstü çevirip kollarını başının üzerinde sabitledim. "Beden dili her şeydir. Bana çok kızgın görünmek istemezsin ama uysal da olmak istemezsin. Şu anda her ikisini de dengeleyerek iyi bir iş çıkarıyorsun. Eğer işler kötüye gitmeye başlarsa, seni öpmem gerekebilir ve bunu yaparsam taşaklarıma diz çökmeyeceğini ya da gözlerimi oymayacağını bilmem gerek."

"Olabilir." Gözleri mallara doğru inerken dişleri sıkıldı. Kendini beğenmiş bir gülümseme yüz hatlarını kapladı. "Sanırım bunu öğrenmen gerekecek."

"Oyuncu rolü yapma," diye talimat verdim kendini beğenmiş bir şekilde. "Asla işe yaramaz, tatlı yanaklar."

"Neden bana 'tatlı yanak' diyorsun?"

Bileğini bıraktım ve elimi yan tarafına, çıplak kalçasına doğru götürdüm, sonra parmaklarımı yavaşça bir kalça yanağıyla temas edene kadar gezdirdim. "Tatlı yanaklar."

Küçük bir böğürtü çıkarıp altımdan kurtulmaya çalışırken yüz hatlarını öfke kapladı.

"Ders daha bitmedi." Bedenimi onunkine daha da bastırdım. "Seni öpersem, sen de beni öpmek zorunda değilsin ama beni itme. Sadece olmasına izin ver."

"Ne fark eder ki?"

"Çünkü." Pozisyonum vücudumu birden fazla yönden ağrıtmaya başlamıştı. "Bizi çok mutlu görürse, bir şansı olduğunu düşünmez. Eğer kavga edersek, senin kötü bir kadın olduğunu düşünür ya da daha kötüsü, dramatik olduğunu düşünür. Mükemmel bir ortama ihtiyacımız var. Sadece olmasına izin ver ve dilimi hissettiğinde kendini kaybetmemeye çalış."

"Bu gerekli mi?" diye sordu, sesi çaresizdi. "Hiç de değil." Sırıttım.

"Sanırım ders zamanı bitti." Blake ters ters baktı.

"Harika." Üzerinden atladım ve ellerimi havaya kaldırdım. "Seni saat dört buçukta alırım."

"Çok erken," diye homurdandı. "Bu işe yarasa iyi olur."

"Hiç işe yaramadı." Kapıya doğru uzandım. "Tabii" -ona döndüm- "tereddütlerin mi var?"

"Hayır!" Blake bana doğru tökezledi ve ayağını yorgana kaptırdı.

Yüzü yere çarpmadan önce o n u yakaladım ama vücudunun darbesi beni kapıya çarptı.

Ağzlarımız birbirine değdi.

Kazara.

Ama şu anki durumumda, bu yeterliydi. Bir fitili ateşlemek, kükreyen bir ateşin üzerine benzin dökmek gibi.

Eğildim.

"Seni hasta *orospu çocuğu*," diye bağırdığını duydum Gabi'nin. "Ian, *hemen* buraya gel!"

Blake'i bırakıp kapıyı yırtarak açtım ve merdivenlerden aşağı koşarken, "Ah, kahretsin," diye homurdandım.

Gabi şu anda Lex onu mutfakta dolaştırırken yumruklarını sırtına indiriyordu, gözleri çılgına dönmüştü, sanki ona vurmak için bir düğme arıyordu.

"Burada her şey yolunda mı?" Kıkırdadım, kollarımı göğsümde kavuşturarak kapının pervazına yaslandım.

"Oh, harika," diye bağırdı Gabi, kışını tekrar tokatlamadan önce göz teması kurmak için başını kısa bir süreliğine kaldırarak.

"Biraz sola." Lex onu bir aşağı bir yukarı zıplattı. "Ya da kendini gerçekten oynak hissediyorsan, biraz sıkabilirim."

"Seni uykunda öldüreceğim!" Gabi bağırdı.

"Ne oldu?" Gabi küfretmeye başlarken ben Lex'e sordum.

"Bu beş dolar, sürtük," diye güldü Lex. "Mutfaktayız!" Boştaki eliyle kavanozu tezgâhın ucuna götürdü ve Gabi'yi ona doğru itti.

"Seni hasta piç!"

"Sanırım Serena'yı öğrendi?"

"Dur" -Gabi kıcına tekrar vurdu- "yapışıyor"-bir şaplak daha -"senin hastalıklı"-iki vuruş ve Lex kahkahayı patlattı-"sik"-Lex onu göğsünün üzerinde daha yükseğe kaldırırken irkildim ve yüzü aniden kıcına çarptı-"oda arkadaşlarımda içinde!"

Lex gözlerini ona kilitlediğinde sırttı. "O bir kazaydı."

"Kaza." Elini kıcından taşaklarına götürüp sıkarken Gabi'nin gözleri çılgına dönmüştü.

Lex bir hamleyle onu yere düşürdü. "Kahretsin!" Kadın yere yığılırken Lex de ona katıldı ve kendini tuttu. "Seni kaltak!"

"Bir kazaydı." Gabi omuz silkti.

İç çekerek Gabi'nin ayağa kalkmasına yardım etmek için yanına gittim. "İyi tarafından bak. En azından artık sürekli onu baştan çıkarmasından endişe etmeyeceksin. Sadece bir gün sürdü."

Gabi ikimize de ters ters baktı.

Lex ayağa kalkmasına yardım etmek için başını kullandı, sonra bana doğru topallayarak yürüdü. "Sanırım gitme vakti geldi."

"Bekle!" Gabi ayağa kalktı ve küfür kavanozunu uzattı. "İki dolar." "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Lex kükredi.

"Üç." Kavanozu sallarken yüzü arsız bir sırıtışa dönüştü.

Lex bir dizi küfür savurduktan sonra kavanoza on dolarlık bir banknot atıp yanağını çimdiklerken kaşlarım saygıyla havaya kalktı. "Tek sayılardan nefret ederim."

"Ücretsiz klinikte test yaptırdığından emin ol Lex. Kim bilir şimdi ne taşıyorsun."

"Merak etme. Seni becermeden önce temizlenmiş olacağım." Göz kırptı.

Tekrar saldırdı, ben de Lex'i kapıya doğru ittim. "Gitme zamanı dostum." Gabi'ye el salladım. "Haftaya lazanya için görüşürüz!"

"Lazanyanı içine sokabilirsin-" Tiradının

üzerine kapıyı kapattım.

"Dostum." Kıkırdadım. "Ne zaman durman gerektiğini gerçekten öğrenmelisin."

"Yapamam." Lex beni iterek geçti. "Bir gün onu gerçekten öldüreceğim. Ya da o beni öldürecek. Umarım en iyi iki arkadaşının kefaletini ödeyerek hapisten çıkmaya aldırılmazsın."

"İkinizin anlaşması gerçekten bu kadar imkansız mı?"

Lex'in surat ifadesi her şeyi anlatıyordu. Bu da yetmezmiş gibi, arabasına binip evden uzaklaşırken Gabi'nin adına küfretmeye devam etti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Kahve için teşekkürler," diye mırıldandı Blake. "Sabah insanı değilimdir."

"Öyleyim." Ağırlık makinelerinin arasından geçerken siyah Pike Place Roast'umu rahatça yudumladım. "Pekala"-fincanımı en yakındaki çöp kutusuna attım ve bir parça tarçınlı sakız aldım-"gösteri zamanı."

Blake sormadan sakızı elimden aldı, sonra da titredi. "Burası buz gibi."

"Şey, eğer kıyafet giyseydin ..."

Bana dirsek attı. "Ne giymemi söylediyse onu giydim."

"Spor sütyeni giyiyorsun." Kızları yukarı kaldıran siyah-pembe sütyeni işaret ettim. "Ve dar tayt pantolon. Yani neredeyse çıplaksınız."

Blake gür saçlarını at kuyruğu şeklinde tutturdu ve ellerini kalçalarına koydu. "Ben korkup kaçmadan yapalım şu işi."

"Bugün gerçekten çalışacak vaktim olmayacağı için benim WOD'larımdan birini yapacağız."

"WODs?"

"CrossFit." Omuz silktim. "Günün egzersizi. Hızlı bir ısınma, bir EMOM ve biraz maksimum ağırlık kaldırma yapacağız, sonra her şeyi bir AMRAP ve esneme ile bitireceğiz."

Blake bana boş bir ifade verdi. "Şifreli mi konuşuyorsun?" "EMOM-öngörülen egzersizi her dakika yaparsınız. AMRAP- mümkün olduğunca çok tekrar."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi alaycı bir tavırla.

Göz kırptım ve kışına sert bir tokat attım. "Hadi gidelim, tatlı yanaklar. Kaldıracak ağırlıklar, kışkandıracak erkekler."

"Hepsi bir günlük iş." Kıçını ovuşturdu ve bana doğru baktı ama ben zaten ısınma setimizi hazırlamakla meşgul olduğum için umursamadım.

Onun için iki tane yirmi beş kiloluk ağırlık, kendim için de üç tane aldım.

"İki yüz metrelik bir koçu ve on barfiks çekeceğiz, ardından el serbest sınav çekeceğiz ve sonra plank tutacağız, tamam mı?"

Blake bana başparmağını salladı, sonra da güzel dişlek bir gülümseme fırlattı. "Beni kızdıracaksın, değil mi?"

"O kadar ağrıyor ki yryemiyorsun," dedim yaramaz bir sırıtışla. "ift anlamlı mı?" Güldü. "Güzel."

"Aşk kou. Başlıkla uyumlu gibi." "yle mi?"

"Ellerinin ve dizlerinin üzerinde." "Ne? Koşmak için mi?"

"Hayır." Güldüm. "Bunu söylemeyi hep çok istemişimdir. Bilirsin, hükmedici. Hey, seni sonra bağlayabilir miyim?"

"Hayır." Blake'in yanakları kıpkırmızı oldu. "Bunun programın bir parçası olduğundan şüpheliyim."

"Deneyene kadar eleştirme." Ondan koşarak uzaklaştım.

Bir küfürle o da beni takip etti. "Cevabım hala hayır."

Hızlandım. "Gözlerin bağlı mı?" "Hayır!"

Döndüm ve geriye doğru koşmaya başladım. "Sanırım bu kostüm de yok demek, ha?"

"Müşteri." Kelimeyi yavaşça söyledi, sonra hızla yanımdan geçti. "Bu da demek oluyor ki beni bağlayan tek erkek umarım David olur."

Az önce söylediklerinin kalbimde açtığı küçük yarıklardan sızmasına izin vermemeye çalışırken göğsümün ortasında bir şey sıkıştı. Neyim vardı benim böyle?

David.

Bir erkek bu isimden ve kişiden gerçekten nefret edebilir. Ve evrendeki basketbol oynayan diğer tüm erkeklerden.

"Gabi'nin neden sürekli seni öldürmek istediğini söylediğini biliyorum," diye bağırdı Blake işemenin ortasında kısık sesle.

"İki tane daha!" Göğsüm yere çarptı ve kendimi bacaklarımın üzerine itip bir alkışla havaya sıçradım, sonra tekrar yere düştüm.

Blake cidden kendini tutuyordu. Yavaşlama bile gerek kalmadı ki bu etkileyiciydi. Sadece burpee yaparak ölmeye başladığımızda şikayet etti, bu da temelde yaşama isteğini kaybedene kadar burpee yapmak anlamına geliyordu.

"I." Göğsüne doğru eğildi. "Nefret." Kendini yukarı itmeye çalıştı. "Burpees."

"Bir tane daha!"

Kendini ayağa kaldırırken kolları titredi ve sonunda ayakta durmayı ve zayıf bir sıçrama yapmayı başardı. Güzel yüzünden ter damlıyordu. Geniş bir gülümsemeye beşlik çakmak için elini kaldırdı.

Bana çakıyor muydu? Ona
cehennemi yaşattıktan sonra
mı?

Eline vurdum, sonra onu terli göğsüme doğru çektim.

"Ahh!" Bana doğru itti. "Bunun için teşekkürler. Açıkçası benim antrenmanlarım bunun yanında sönük kalıyor. Yapmazsın ..." Gözlerini kaçırdı. "Boş ver."

"Ne?"

"Her gün böyle mi çalışıyorsun?"

"Evet." Ona bir havlu attım ve saatimi kontrol ettim. David geç kalmıştı ama umurumda değildi. Spor salonunda geçirdiğimiz süre boyunca onun çalıştığını bile unutmuştum.

"Hayır diyebilirsiniz." Blake ellerini önünde birleştirdi. "Ama haftada birkaç kez peşine takılsam sorun olur mu? Sana para bile ödeyebilirim. Koçum son zamanlarda kardiyom üzerinde çalışmamı istiyor ve sanırım bunun yardımcı olacak."

Gözlerimi devirdim. "Bana ödeme yapmak zorunda değilsin. Ben antrenör değilim ki. Antrenmanlarımı benimle birlikte yapabilirsin. Tek başıma olmaktan sıkılıyorum ve nedense Lex benimle çalışmayı reddediyor."

"Neden acaba?" diye şaka yapan Blake, terli havlusunu benimkine fırlattı. yüz.

"Hey!" Ona doğru uzandım, sonra onu kollarıma çektim ve Yerdeki mindere yaslanmış, bedenim onun üzerinde geziniyordu. "Yorgun musun?" "Bitkinim." Güldü. "Ama bu duyguyu seviyorum."

"Bu en iyisi," dedim, gözleri ağzıma kayınca boğazım aniden kurudu.

"Öyleyse" -vücutlarımız arasına biraz mesafe koydum- "esnemene yardım edeceğim ve-"

Blake'in gözleri irileşti ve sanki şöyle der gibi başını sağa doğru salladı, *Bak!*

David bize doğru geliyordu, kafasını telefonundan gelen hip-hop sesine göre sallıyordu. Hep onun gibi adamların Josh Groban dinlediğini düşünmüştüm. Hatta onun daha uzun boylu bir versiyonuna benziyordu.

"Sakin ol." Bacağını tuttum ve hızla iterek kafasına doğru gerilmesini sağladım, sonra vücudumu onunkinin üzerine, bacaklarımı da onunkilerin arasına yerleştirdim. Kısacası *Kama Sutra* hareketini üzerimizde kıyafetlerle yapıyorduk ve mutlu son yoktu. Lanet olsun.

Blake başını sallayarak gözlerini kapattı ve küçük bir inilti çıkardı. "Ah, bu acıttı."

"Özür dilerim." Parmaklarım baldırından kalçasına doğru inerken beceriksizce hareket etti. "Kahretsin, çok sıkısın." Yavaşça masaj yaparken kasları parmaklarımın altında titriyordu.

"Evet," diye nefes aldı. "Tamam. İşte."

Ellerimle daha derine indim, sonra neredeyse göğüs göğüse gelene kadar onu germeye devam ettim. Elim düğümü bulduğunda kavis çizdi.

"Özür dilerim." Masaj yapmaya devam ederken ben de onunla birlikte irkildim.

"Harika hissettiriyor." Düğüm gevşedi ve ben de bir sonraki bacağına geçtim. "Oh." Neredeyse minderden çıkacaktı.

"PT size bu konuda yardımcı olmuyor mu?" Ellerimi kaslarından gerilmeye ihtiyaç duymayan kısımlara doğru hareket ettirmek yerine onu gerçekten germeye odaklamaya çalışarak sordum.

"Beni üç kez taciz etti," diye homurdandı. "Sanırım işini biraz fazla kişisel alıyor."

"Bir dahaki sefere taşaklarına tekme at. Eminim suçu inanılmaz reflekslerine atabilirsin." Bir bacağını tamamen üzerine bindirirken diğer bacağını başının üzerine kaldırarak daha sert ittim. Vücudum bu esnemenin gerçekten keyif alıyordu ama gerginliği azalttığı için değil. Aksine, gerginlik yaratıyordu ve egzersiz kıyafetleri de pek affedici değildi. Tek yapması gereken aşağıya bakmaktı ve gece gündüz demeden ona mümkün olan her şekilde yardım etmek için ne kadar heyecanlı olduğumu görecekti.

"Blake?" Derin bir ses esneme seansımızı böldü. Başımı kaldırıp David'e baktım ve hızlı bir sırtısla onu geçiştirdim, erkeklerin birbirlerinin kıskanç olduğunu ve bu konuda bir bok yapamayacaklarını bildiklerinde birbirlerine verdikleri türden bir sırtıştı.

"Oh, hey." Ben bacağını indirirken Blake dirseklerinin üzerine eğildi. "Seni orada görmedim David."

"Görünüyorsun ..." Vücudunu işaret etti ve yavaşça yutkundu, gözleri bariz bir ilgiyle onu içine çekti.

"Yorgunum," dedi. Bir kahkaha patlattı ve elimi tuttu. "Ian beni nasıl çalıştıracağını gerçekten biliyor."

David'in yüzünde beliren öfkeye neredeyse kahkahalarla gülüyordum. Onun arkadaşına dokunmaya nasıl cüret edebilirdim! Sırf onu kızdırmak için elini öptüm ve göz kırptım.

"Biliyorsun" -David bizim alanımıza doğru eğildi- "eğer ekstra yardıma ihtiyacın olursa . . spor salonunda, her zaman bana sorabilirsin."

"Oh." Blake benimle David'in arasına baktı. "Teklif etmen çok hoş ama-"

"Sanırım ben hallettim, David." Müstehcen bir şekilde baktım.

"Teklifim hâlâ geçerli." David ayağa kalktı ve yavaşça geri çekildi. "Seni görmek harikaydı, Blake. Gerçekten iyi görünüyorsun."

Göğüslerine baktı.

Bu da beni ve elli mil yarıçapındaki diğer tüm erkekleri karşılıklı hayranlık içinde ona katılmaya itti.

"Teşekkürler!"

Omuzlarını kaldırıp göğsünü biraz zıplattığında neredeyse inleyecektim. Elim sikimle birlikte seğirdi.

"Uh." Zavallı David ellerini vücudunun ön tarafına götürüp başını sallarken dilini yutmaya hazır görünüyordu. "Peki, görüşürüz."

Küçük pis çükü aletini örtüyordu.

Hemen bench press'e gitti ve bara 275 yükledi. Gerçekten mi, dostum? En azından ısınmazsa canı çok yanacaktı.

Ama Neşeli Yeşil Dev beklediğimden daha sinsiydi. İzlemiyormuşuz gibi davranmadı. Olsa olsa, izleyeceğimizi biliyordu.

Sinsi Jolly Green Giant. Önemli bir şey değilmiş gibi 275'i pompalamaya başlayınca kaşlarımı çattım. Ayağa kalktı, göğsü kabardı ve bize şöyle bir baktı: "*Hâlâ burada mısınız? Şunu izleyin.*"

Bir 30 pound daha ekledi. Hiç lekesi yoktu.

Hakkını vermek lazım. Aptalın tekiydi ama güçlü bir aptaldı.

"Vay canına," diye nefes aldı Blake. Pompasının ritmiyle aşağı yukarı sallanan iri gözlerine baktım. Olamaz.

Dişlerimi gıcırdatarak, neredeyse o anda onu parçalayacaktım. Bu dangalaktan ciddi etkilenmiş miydi? Kişisel ve profesyonel arasındaki çizgi gözlerimin önünde bulanıklaşıyordu, çünkü onu duvara yaslayıp içime almaktan başka bir şey istemiyordum.

Daha önce hiç içinde bulunmadığım bir durumun içindeydim. Kızın ve erkeğin doğal *ben* erkeğim, *kükrememi izle-oh my, bak ne kadar güçlüsün* şeylerini yaptığı bir durum aslında göğsümü acıttı.

Blake'e gerekirse onu öpeceğimi söyledim.

Birdenbire, son derece gerekli hale geldi.

Bir hak iddia etmek.

Bu yüzden, beynimin bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair mantıklı nedenler bulmasına izin vermeden Blake'i ayağa kaldırdım ve öptüm.

Ağzımız birleştiği anda nefesi kesildi.

Tamamen kapanmasını bekliyordum, bu da bizi ele vermemesi için onu David'e geri çevirmem gerektiği anlamına geliyordu. Onun yerine kollarını boynuma doladı ve vücudunu benimkine yasladı.

Ve açtı. Onu. Ağzını.

Tadı kahve ve tarçın gibiydi. Vay anasını. Birisi bu karışımla bir sakız yapmalı.

Ağzına girdim, daldım, yağmaladım, bayrağımı diktim ve selamladım, tüm bunlar olurken ellerimi sırtında gezdirdim, parmaklarım tenine battı, vücutlarımız arasındaki sıcaklığın kıyafetleri yakmasını diledim, böylece onları vücudundan sökmek için zaman harcamak zorunda kalmayacaktım.

Başımı farklı yöne çevirip ağzını okşarken elleri saçlarımda dolaşıyordu. Dudaklarıyla sevişiyordum.

Gürültülü bir çınlama
duyuldu.

Birbirimizden ayrıldık.

"Üzgünüm," diye seslendi David ağırlık odasının kendi tarafından. "Biraz ağırlık düşürdüm."

Özür dilerim, kıcım.

Her neyse. Umurumda değildi. Çünkü ben o gün

Kızı

m. Benim olduğundan değil.

Ya da birkaç gün içinde onun olmayacağını.

Kahretsın.

"Bu gerçekten"-Blake göğsüme doğru eğildi, ben de kolumu ona doladım-"gerçekten harika bir ilk pckt."

Lanet olsun! Her Şeyi mahvediyordum. Onun ilk öpücüğü ben miydim? Ben mi? Sertifikalı fahişe mi? Para ödediği adam mı? AŞık olduğu kişi değil. İŞin can alıcı noktası da buydu.

O kendini önemli biri için saklıyordu, oysa ben kendimi hiç kimse için saklamamıŐtım.

Arabama doğru yürürken bu düşünce aklımdan hiç çıkmadı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kahve dükkanında ders çalışıyormuş gibi yaparken Shell bana yakın oturdu. Birbirimizin elini sıyırdık, özlem dolu bakışlar attık ve stratejik bir kalem düşürdük, sanki ben onun üstünün ön tarafına bakıyormuşum gibi göründü.

Ve sihir gibi, Kıskanç Barista ortaya çıktı. Tom. Kahretsin, Tom'dan nefret ederdim. Götün teki olduğu için değil, otoriter "Senin için en iyisini ben bilirim" suratını aşmayı reddettiği için. Ve bu beni cidden kızdırmaya başlamıştı. Bu son aşamaydı, adamın korumacı olmayı bırakıp gerçekten bu konuda bir bok yapmaya geçtiği aşama.

Shell belirsizlik içinde olmayı hak etmiyordu. Çok iyi bir iş çıkarmıştı ve eğer onu olduğu gibi göremiyorsa, o zaman onunla kalpten bir konuşma yapmamız gerekecekti ve ben bunu kariyerim boyunca bir müşterimle sadece bir kez yapmıştım. Bunun bir şey haline gelmesini istemiyordum.

Ayrıca, Shell ile işim ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk ...

Kaşlarımı çattım. Ne oldu? Blake ile bitirmek mi? İstedğim bu muydu? Dişlerim smoothie'mdeki pipeti işe yaramaz hale gelene kadar çiğnedi.

"Size başka bir şey getireyim mi?" Tom ikimize de atıfta bulunuyordu. Çoğul referanslar kullanıyordu ama benim varlığımı tamamen görmezden geliyordu, tembel kahverengi gözleri tamamen Shell'e odaklanmıştı.

"Aslında"-Shell esnedi, kollarını boynunun üzerine uzattı ve talimat verildiği gibi ensesine masaj yapmaya başladı-"Sanırım ek iş olarak masaj terapistliği yapmıyorsun?"

İyi işti. Cümle sanki prova edilmiş gibi mükemmel bir şekilde söylenmişti, ki öyleydi, çünkü bana ilk dört kez tekrarladığında kekelemiş ve neredeyse "masaj terapisti" diye bağırmış, sonra da gergin bir kahkaha atmıştı. İş etiği hakkında daha fazla saçmalık karalarken gülümsememi kalemimin arkasına sakladım. İroni gözümünden kaçmamıştı, inanın bana.

Tom parlak bir şekilde gülümsedi. "Hayır, ama ellerimi hâlâ iyi kullanıyorum."

Zayıf görünen ellerine baktım. Şüpheliydim, çok şüpheliydim dostum. Eminim ki, söz konusu ellerle dünyasını sarsma şansı verildiğinde, o hala onu kızdırmak için çabalarken, o büyük olasılıkla alışveriş listesinden bir şeyler çıkaracaktı.

Tom ellerini onun boynuna götürüp masaj yapmaya başlarken Shell uzun perçemlerinin arkasından bana baktı ve "*Yaşasın!*" diye bağırdı.

Umursamayacak kadar derslerime dalmış gibi davrandım.

Tom kadının bedenine doğru yaklaştı, göğsü kadının sırtına yaslandı.

Sonra öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Programını temizliyorum." "Sen

Temizleme Bu mu?" Kabuk dedi, sondaj
şaşırdım. "I Yapma.

anlıyorum."

"Şuna bak." Bahsettiği "o "nun ben olduğumu biliyordum. "Ben senin üzerindeyim ve o bunu umursamıyor bile."

O haklıydı. Yazmaktan elime kramp girmesini ve kitabımın üzerine eğilmekten sırtımın ağrımını daha çok önemsiyordum.

"Şşş." Shell onu susturdu. "Onu tanıdığınızda gerçekten harika biri ve-"

Gösteri zamanı.

"Shell," diye bağırdım. "Hadi gidelim."

Ayağa kalktım ve eşyalarımı toplamaya başladım.

"Ya seninle gitmek istemezse?" Tom beklendiği gibi kollarını kavuşturdu ve korumacı duruşu her şeyi anlatıyordu: *Ona dokunursan kafanı koparıyorum*. Ya da onun durumunda, bir şiir yarışması düzenler ve sözlerini kullanırdı, çünkü şiddet hiç hoş değildi. Dünya barışı. Balinaları kurtarın. Soya sütü. Son.

"Shell" -kaşlarımı çattım- "burada neler oluyor?"

Titrek bacakları üzerinde durdu. "Ian, sorun yok, gitmeliyiz ve-"

"Shell!" Tom onu dirseğinden yakaladı ve koruyucu bir şekilde kucağına çekti. "O senin çalışma arkadaşın, erkek arkadaşın değil."

"Aslında ..." Sırıttım.

Tom'un yüzü tuhaf bir mor renge büründü. "Artık değil."

"Artık ne?" Kahretsin, sırtım ağrıyordu. Neden erkeklerin hak iddia etmesi hep bu kadar uzun sürerdi? Sonunda toprağı sürmek, bayrağı dikmek ve zafer şarkısını söylemek.

Gözleri Shell'inkilerle benimkiler arasında gidip geliyordu.

Ve sonra öfke kayboldu. İşte böyle. İçeri, üç, iki, bir.

"Shell." Tom onu omuzlarından tuttu ve kendisine doğru çevirdi. "Senden hoşlanıyorum. Senden hep hoşlandım."

Tanrı'ya şükür, bir itiraf!

"Her zaman kahve sipariş ettiğin ama hiç süt ve balla denemediğin zamanları hatırlıyor musun?"

Ve işte benim çıkışım. Biri beni "Sonunda başından beri sen olduğunu anladım" konuşmasından kurtarsın.

Başını salladı, gözlerinde yaşlar birikiyordu.

"Ve sen gerçekten geç saate kadar kalıp kitabının üzerinde uyuyakaldığında, seni uyandırdığımda ve sen-"

"Sadece bir fincan daha!"

Hep birlikte güldüler.

Kahretsin, onlar kur yapma anılarında gezinirken başım ağrımının eşliğindeyken sinirlenmiş gibi davranmak zordu.

"Seni benim tanıdığım kadar bile tanımıyor." Onu göğsüne doğru çekti, elleri sanki parmakları avuç içleriyle çiftleşmeye çalışıyormuş gibi onunkilerin etrafında dönüyordu. "Bırak onu."

Evet. Lütfen. Tanrı aşkına. Bırak beni.

Hakkını yemeyelim, Shell başını öne eğerken gözleri dolmuş gibi yaptı ve sonra yavaşça, "İan, bence gitmelisin," dedi.

Tom'un yüzünde zafer ifadesi belirdi. Zafer göğsümü dövüyordu.

Ve böylece son tur Tom'a gitti. Bilgisayar programı adamın tam bir pislik olduğunu söylemediği sürece son tur hep adama giderdi. Ama program, şimdiye kadar, kazananları kaybedenlerden ayırmamıza yardımcı olmakta kusursuzdu. Tom beni ne kadar sinirlendirse de, içten içe Shell'e gerçekten değer verdiğini ve önümüzdeki birkaç ayı atlatırlarsa, büyük olasılıkla bir yıl içinde evleneceklerini biliyordum. İkisi de olgunlaşmamış birinci sınıf öğrencileriydi, ikisi de bencildi ve birlikte iyi olabilmeleri için kendi güvensizliklerini aşmalarının biraz zaman alması mantıklıydı.

Altı gün oldu.

Ve Shell erkeğine sahipti.

"Eğer istediğin buysa," dedim Shell'e, kitaplarımı toplayıp omuz çantama yerleştirirken, "o zaman sana engel olmayacağım. Sadece unutma, bu dangalak seni düşürdüğünde ben burada olacağım, ki düşürecek" dedim.

"Gitmen gerekiyor." Onu daha sert, daha sıkı kavradı, gözleri sahiplenici ve öfkeliydi. "Şimdi."

Ve mühürlü.

Kıskançlık bir şeydi; onu kurtarmak başka bir şeydi. Ama gözleri onu kurtarmaktan, kabullenmeye ve nihayet sahip olma duruşuna geçtiği anda? Yeni kurdukları ilişki için onları tebrik ettiğimi söyleyebilirim. Elimden gelen en iyi şekilde kurmuştum. Tohumları ektim, suladım ve büyümelerine izin verdim.

Bir yangın çıkıp da tüm sahayı yakmadığı sürece sorun yok.

Bir başka memnun müşteri.

Onları iterek geçtim ve hızla arabama bindim, motoru çalıştırdım ve bölgede tepinmesinin beni ne kadar aşağıladığını göstermek için otoparktan çıktım.

Kırmızı ışıktaki mesaj alarmım çaldı.

Shell: ~~Thank you, thank you, thank you,~~ teşekkür ederim.

Işık hâlâ kırmızıydı, ben de ona mesaj attım.

Tan: ~~No prob. Remember the rules, but, be yourself. Invoice in mail. Please delete this number and all 2 emails. 2 WM biz cards are in your desk. If friends ask, you know what to do.~~
Shell: ~~You're the best!~~ En iyisi!

Telefonumu fırlattım ve kıkırdadım.

"Biliyorum." Kendimi beğenmişliğim uzun sürmedi.

Çünkü Blake'in bana aynı mesajı gönderdiğine dair kısa bir görüntü, kötü bir kafa gibi zihnimde vızıldadı.

Olabilirdi.

Ve yakında.

Dört gün içindeydik.

Ona bir haftaya ihtiyacım olduğunu söylemiştim, belki de koşullara bağlı olarak iki. Kahretsin, ne kadar da iyi ilerleme kaydediyordu. Muhtemelen artık saçlarının arkasına saklanmadığının ya da sandalyesinde yığılıp kalmadığının farkında bile değildi.

Sınıf. Omuzları dikleşmişti, düzenli olarak göz teması kuruyordu ve lanet olsun, seksi görünüyordu.

Hatta bana daha fazla açılıyor, hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri paylaşıyordu ki ben bunu genellikle teşvik etmezdim. Ama onun durumunda erkeklerin yanında nasıl rahat edeceğini öğrenmesi gerekiyordu, ben de buna izin verdim. Bunun onun hakkında bir şeyler öğrenmeye hevesli olmamla ya da beni güldüren hareketli hikayeler anlatmasıyla kesinlikle bir ilgisi yoktu.

Kahretsin, diye içimden inledim. İşlerin gidişatına bakılırsa, David'in çoktan onunla iletişime geçmeye çalışmış olması beni hiç şaşırtmazdı.

Zihnim tüm senaryoları gözden geçirdi. Bütün gün bana mesaj atmamıştı. Bu iletişim kurduğu anlamına mı geliyordu? Artık bana ihtiyacı var mıydı? Bunun ne önemi vardı ki? Sonra tekrar, hasta olabilirdi. Kahretsin, muhtemelen grip falan olmuştur ve her şeye kustuğu ve oda dönmeden telefona yetişemediği için utanıyordur. Ve ben de burada bir pislik gibi davranıyordum.

Bir sonraki ışıktaki ona mesaj attım. Hiçbir şey yazmadım.

Ellerimi direksiyona vurarak küfrettim ve Gabi'nin evine doğru bir U dönüşü yaptım. Sadece onu kontrol edecektim. Sadece bir kez. Paranoyak olduğum için değil, endişelendiğim için.

Kafamın içindeki rahatsız edici bir ses bana daha önce hiçbir müşteri için endişelenmediğimi hatırlattı; onları hiç düşünmemiştim. Ama bu sesi duymazdan geldim, çünkü vücudumun her yerinde hissettiklerimin tam tersini söylüyordu.

Belki Blake'in bana ihtiyacı vardı. Ya da belki . . . Benim ona ihtiyacım vardı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evin önüne geldiğimde kendimi Blake'in sadece yirmi dört saat ömrü kaldığına ve hayatta kalmasının tek yolunun onunla bol bol terli seks yapmam olduğuna ikna etmişim.

Nasıl olduysa hayalimde bir NFL oyuncusuyken *Top Gun*'daki Tom Cruise gibi uçuş kıyafeti ve havacı gözlükleri giymeye başlamışım.

Erotik fantezilerim söz konusu olduğunda kişisel favorim olan hemşirelik bölümünde okuduğu için, kalçaları yüksek ve kırmızı topuklu yaramaz bir hemşire kıyafeti giyyordu.

Kendi aptal fantezilerim yüzünden patlamamak için kendimi boş yere zor tutarken vücudum acıyla gerildi. Nasıl olmuştu da onu kontrol etme isteğinden onun içinde olma isteğine geçmişim?

Kahretsin, hayal gücüm çok gelişmişti.

Koşarak eve gittim, kendimi içeri attım ve bağırdım, "Gabi! Blake! Serena! Evde kimse var mı?"

"Tanrım." Gabi zombi gibi görünerek koltuktan kalktı. "Bazı insanlar uyumaya çalışıyor."

"Üzgünüm, delikanlı." Yanına gittim ve saçlarını karıştırdım. "Seni orada görmedim. Saçların güzelmiş. Daha sonra köprünün altındaki güzel evsizlerle seks partisine katılacak mısın?"

Kedi gibi gözlerini kısarak tiksintiyle homurdandı ve güçsüzce göğsümü itti. "Hastayım ben, göt herif."

Ayağa fırladım ve tökezleyerek geri çekildim, lambaya çarptım ve büyük bir gürültüyle yere düşürdüm.

"Oh, lütfen!" Burnunu bir selpak mendile sümkürdü ve başının tepesindeki topuz bir sarsıntıyla sallandı. "Yaptığın onca seks yüzünden el çırpmadığın için şanslısın! Ve biraz üşümekten korkuyorsun."

"Mikroplardan gerçekten nefret ediyorum," diye belirttim, lambayı masaya geri koydum ama yine de hastalıklılarla aramda iyi bir mesafe bıraktım.

Gabi mendili yüzüme doğru fırlattı. Eğildim ve yolumdan çekildim.

"Ian," diye hırladı. "Her zaman mikroplarla yatıyorsun."

"Onlarla yatmadan önce Lysol yapıyorum. Bu, onları duvara çarpmadan ve oral seks yapma şerefini onlara bahşetmeden önceki prosedürün bir parçası."

Kaşlarını çattı.

"Ya da yatak ..."

Gözleri daha da kısıldı. "Gerçi geçen hafta bir kapıydı." İnledi.

"Biz kırdık."

"Yeter!" Bana doğru daha fazla sümüklü paçavra uçtu. "Neden buradasın?" "Ben, uh." Kahretsin, en iyi arkadaşıma yalan söyleyemezdin. "Blake için bir fikrim var,

ve mesajlaşma ise Sürüş o kaşlarını çattı üzerine. Yapmadım. sen görüldü reklam panoları?"

"Onu arayamadın mı?"

"Çok gerekli olmadıkça müşterilerimi asla aramam." Ben de asla evde kontrol yapmam ama .

..

"O üst katta. Banyoda bir boru kırıldı ve her yer su oldu. Tesisatçıyı arayacaktım ama arkadaşının babasının tesisatçı olduğunu söyledi ve aniden uzun boylu bir adam geldi ve hemen tamir edebileceğini söyledi." Gabi tekrar uzandı. "Artık kim 'şipşak' diyor ki?"

"İyi ki boruları tamir edebiliyorsun!" Blake'in sesi yukarıdan süzüldü.

"Onları da temizliyorum." Tanıdık ses güldü.

"David." Adını tükürdüm.

"Kim?" Gabi ayağa kalkmaya çalıştı ama ağzını yastıkla kapattım ve onu susturdum. Yastığın altında çırpındı. "Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

"Konuşmayı kes yoksa seni gerçekten boğarım," diye tısladım, yastığı yere bırakıp kanepenin yanına diz çöktüm, konuşmalarını dinlemeye çalışırken kulaklarım parazitten çınılıyordu.

"Bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum."

Yastığı kaldırdım ve Gabi'ye tehditkâr bir bakış attım. Ellerini havaya kaldırdı.

"Sanırım" -bir tür ağır alet çınlayarak yere düştü; gerçek bir alet, David değil, lanet olsun- "bu işimizi görür."

"Neden beni aramadın?" Gabi'nin kafasına yastıkla vurdum. "Neden acaba?" dedi Gabi alaycı bir sesle. "Çünkü ne zaman Bulaşık makinesi bozuldu, tamir etmenin tek yolunun önünde üstsüz dans etmem, sonra da hindistan cevizi yağıyla yerde sallanmam olduğunu söyledin."

Sırıttım. "Bana en azından bunu düşünmediğini söyle." "Ve neden senin ölümünü hayal ettiğimi merak ediyorsun."

Yastıkla el salladım. "Beni seviyorsun."

"Her zaman çok canlıdır. Dün gece sana bir araba çarptı."

"Güzel araba mı?" diye sordum.

Omuz silkti ve yastığı elimden kaptı. "Honda." "Sertmiş. Eski bir yatak arkadaşı olmalı."

"Çoğu Jetta kullanıyor."

"Garip, değil mi? Arada bir Honda ya da küçük şirin bir Nissan çıkıyor. Ama o kızlar birden fazla gece istiyorlar ve ben sadece bir erkeğim, yani ..."

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu.

David'in başı ve ardından uzun, zayıf vücudu görüldüğünde yerdeki pozisyonumda donup kaldım, hasta arkadaşımın yanında diz çöktüm. Yırtık bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Lanet olası boruyu tamir ederken Blake'e doğru sallanan lanet olası miktarda çatlak saç olmas ve kıcının çatlağını göstermesi için dua ettim.

Blake de onu takip etti, gülümsemesi geniş ve heyecanlıydı.

Harikaydı. Bu harikaydı. Yeni müşterimden ve onun Crack Man'i cezbetme yeteneğinden çok memnun kaldım.

"Tekrar teşekkürler David." Blake kollarını kavuşturdu. Bunun bir erkeğe ne yaptığını gerçekten bilmiyor muydu? Siyah dar bluzundan bolca göğüs dekoltesi taşıyordu.

Bekle, ona bunu ben almamıştım. Nereden bulmuş olabilir ki? Öksürdüm.

Aptalca bir hareket. Bunu biliyordum, Gabi de kaşlarının çatılışından anlamıştı. Lanet yastık bile bana doğru şişerken beni yargılıyor gibiydi.

"Sen de mi hastalanıyorsun?" Blake kollarını açtı ve bana doğru ilerledi.

"Çok," dedim başımı sallayarak.

Gabi protesto etmek için ağzını açtı, sonra ben bacağını çimdiklerken küçük bir çığlık attı.

"O l a m a z ." Blake alnıma dokundu ve elleri serindi. Hey, belki de gerçekten bir hastalığa yakalanmıştım. Kaşlarını çatarak eğildi ve dudaklarını şakağıma bastırdı. Hemşirelik bölümleri. Onları *çok severdim*. "Blake?" David kapıdan seslendi. "İyi olduğuna eminim ve Cuma günkü büyük sınavdan önce hasta olman ihtiyacın olan son şey. Neden biz

dondurma falan almaya gidelim

mi?" Kahretsin, hızlı

hareket ediyordu.

Beklediğimden daha hızlı.

Lanet olsun.

Ne oldu? Birdenbire kızın gerçekten memeleri olduğunu ve ona daha çok ilgi gösteren bir adam olduğunu görüp dondurma mı almak istiyor? Sanki on yaşındalarmış gibi?

Tekrar öksürdüm, bu sefer gerçekten satıyordum. Piç oynamak mı istedi? Oynardım.

Oyna.

Hackledim ve sonra Blake'i n a z i k ç e ittim. "O haklı. Sonuncusu İstedğim tek şey seni hasta etmek ve dün gecedен sonra... zaten bir şeylere yakalanmış olabilirsin." Sesim tizleşti, ısındı, onu cinsel imalarıyla sardı ve asla bırakmayacağına söz verdi.

Blake'in ağzı açık kaldı. Başımı hafifçe salladım.

"Haklısın." İç çekti, yenilmişti. "Muhtemelen zaten bulaşıcıyım."

"Büyük ihtimalle," dedim ve üzgünmüş gibi yaparak başımı salladım.

"Özür dilerim bebeğim. Eğer bilseydim, ağzımı böyle her tarafına sokmazdım. Kahretsin, tam bir pisliğim."

David'in elleri tuttuğu çantanın etrafında sıkılaştı. "Özür dilerim," diye mırıldandım ona doğru. "Burada olduğunu unutmuşum."

"Yağmur kontrolü?" Blake, David'e umutlu bir ses tonuyla konuştu. "Hastalanıp büyük maçı kaçırmayı hiç istemem."

Büyük oyun mu? Ne büyük maçı? Programına daha çok dikkat etmeye başlamalıydım.

Ama o bir basketbol

oyuncusuydu. Atlet miydi?

Kesinlikle öyleydi.

Birkaç saniyede bir üç yüz kiloluk adamlar tarafından dövülüyor muydu? Hayır. Peki belalı mıydı? Benim gibi mi?

Yakın bile değil.

Terli adamlarla ve taşaklarla uğraşırdı.

Eskiden testosteron delisi yan hakemlerle

uğraşırdım. Eskiden.

Dizimdeki lanet ağrı.

"Haklısın." David bana dikkatle baktı. "Artık numaram sende var, yani

..."

"Evet." Blake ayağa kalktı, göğüsleri zıplıyordu. İlk iplik yumağını yeni almış bir kedi gibi onu izledim.

İstiyorum. Dokunmak. Dokunmak.

"Görüşürüz!" Zıpla, zıpla, zıpla. Anne-

Başka tarafa baktım. Bakmak zorundaydım. Aksi takdirde odadaki herkese vebanın neden ereksiyona neden olduğunu açıklamak zorunda kalacaktım. Ve bu bir müşteriyle yapılacak en iyi konuşma gibi görünmüyordu.

Bir müşteri. Bir müşteri. Bir müşteri.

Belki de onun hayatımdaki konumunu tekrarlamaya devam etseydim, onu masanın üzerine koymaya bu kadar hazır olmazdım ve-

"Ian?" Blake aniden karşımdaydı. Kahretsin, bunları yüksek sesle mi söylemişim? Yardım için Gabi'ye baktım.

Beni tamamen görmezden gelerek yastığa bakıyordu.

Yani kızgındı. Blake'e normal bir müşteri gibi davranmadığımı biliyordu. Gelecekte daha dikkatli olmalıyım.

Sarsılarak ayağa kalktım ve her zamanki şeyleri söylemeye başladım. "Bir dahaki sefere seni davet ettiğinde meşgul olduğunu söyle. Ben boş olduğunu söyleyene kadar hep meşgulsün, anladın mı? Oyun kitabındaki üç numaralı kural bunu acı verici detaylarla açıkça belirtiyor."

Blake geriye doğru bir adım attı ve ciddi bir şekilde başını salladı.

"Ve teknik olarak başka bir erkekle birlikteyken seni aramasına ya da seni takılmaya zorlamasına izin verme. Bu seni kolay gösterir ve ilişkimizi gerçek göstermez."

Gabi'nin gözleri bize bakarken kısıldı. "Yapmam gereken bir şey var mı?"

"Sen hastasın, Gabs." Yastığı yüzüne doğru ittim. "Ne derler bilirsin, 'Uyu, uyu, uyu!'"

"Nefes alamıyor." Blake yastığı işaret etti.

"Saçından nefes alıyor." Başımı salladım. "O iyi." Gabi hem beni hem de yastığı itti ve nefesi kesildi.

"Gördün mü? Tamamen iyiyim." Boğazımı temizledim. "Sonra görüşürüz çocuklar." Ter içinde koşarak evden çıktım.

Hasta olduğum için değil ama hasta olacağımı hissettiğim için. O ve David ile işler çok hızlı ilerliyordu. Programlarını daha derinlemesine incelemek için ani bir istek duydum.

Lex'in yardım etmek için evde olmasını umuyordum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Lex!" Eşikten adımımı atar atmaz ona seslendim. "Acil toplantı. Hemen!"

Birkaç saniye sonra Lex göründü, siyah çerçeveli gözlükleri burnunun üzerinde, kalemi ağzındaydı. Gözlüklerin onu olduğundan daha zeki göstermesine sadece biraz sinirlenmişim.

"N'aber?"

Sonra gidip "naber" gibi ifadeler kullandı ve ben de dünyadaki yerim hakkında çok daha iyi hissettim.

"David. Onun olayı ne? Kız adımları çok hızlı atıyor ve adam da buna kanıyor gibi görünüyor ama onda bir şeyler ters gidiyor." Aslında sorun bendeydi, tamamen bendeydi ama bunu itiraf etmeden önce ölürdüm.

"Dosyasını açabilir misin?"

Lex'in gözleri kısıldı. "David'in dosyası mı? Dosyasına bakmak mı istiyorsun?" "Sana az önce sorduğum şeyi neden tekrarlıyorsun?"

Lex kapı çerçevesine yaslandı. "Oh, bilmiyorum. Çünkü normalde sadece pakete attığım özete bakarsın. Ne oldu?"

"Merak," diye yalan söyledim.

"Uh-huh." Lex sırttı, sonra dizüstü bilgisayarının durduğu oturma odasına geçti. "Peki bu merakın müşteriye becerme isteğinden kendini alıkoyamamanla bir ilgisi var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Ben müşterilerle yatmam." "Henüz."

"Bir müşteriyle seks yaptığım an, bunun çok kazançlı bir fuhuş çetesine dönüştüğü andır, tamam mı?"

Lex ellerini kaldırdı, ardından Wingmen Inc. grafiği ekranda belirirken sandalyede arkasına yaslandı.

*David Hughes ve Blake Olson maçı = ilk 30'u geçen %87 başarı
günü*

er. "Seksen yedi mi?" Tekrar ettim. "Bu biraz yüksek değil mi?"

Lex istatistiklerin geri kalanına tıkladı, özellikle de Blake'in anketinden sonra Lex, David'in ilgi alanları, geçmişi, notları, çalışma alışkanlıkları, yeme alışkanlıkları, ilişkileri ve evet, hatta tıbbi geçmişiyle ilişkilendirildi.

Lex hacklendi.

Elbette yarı yasa dışıydı. Ya da belki tamamen yasadışı. Ama insanlara yardım ediyorduk. İş o noktaya gelirse FBI'a yapacağım konuşmayı hazırlamıştım.

"Kimin kuru üzümüne alerjisi var ki?" Tıbbi geçmişini okurken ağzımdan kaçırdım.

Lex bilgisayarı kapattı ve arkasını döndü. "Yarınki gazetede Huskies'in oyun kurucusunun anafilaktik şoktan ölmek üzere olduğuna dair bir manşet görürsem endişelenmeli miyim? Yoksa sadece polise adresimizi mi vereyim?"

Güldüm. "Lütfen, sanki o kadar alçalabilirim de."

"Gabi aradı."

"Gabi hiç aramaz."

"Endişelendi."

"Yani seni o mu aradı?" Ellerimi kıpırdattım, sonra sandalyeye yaslandım. "Senden nefret ediyor."

"Sonunda aramasının ardındaki nedene gelmeden önce bunu en az on kez söyledi."

"Bağırdı mı?"

"Ne zaman bağırmıyor ki?" Lex iğrenmiş bir ses çıkardı. "Blake'le takıldığını düşünüyor."

"Takılma falan olmadı." "Olacak mı?"

Yutkundum. "Hayır."

"Vay anasını." Lex oturduğu yerden fırladı ve alnıma dokundu. "Hastamısın sen? Ne zamandan beri *takılmıyorsun*?"

"Gabi hasta." Ondan uzaklaştım ve mutfığa doğru ilerlemeye başladım. "Ona çorba getir. İyi bir arkadaş ol. Yapacak işlerim var."

Beni yalnız bıraktığını düşünmüştüm, ta ki buzdolabını karıştırırken enseme nefesini hissedene kadar. "Ondan hoşlanıyorsun," dedi.

"Ben de yoğurt severim. Penisimi onun içine de sokmamı mı bekliyorsun?"

Lex bir kahkaha patlattı. "O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Dur tahmin edeyim, sen onun radarında bile değilsin."

Buzdolabını kapattım. "Koçu olduğumu düşünürsek, onun radarında olmamalıyım! David konusunda ona yardım etmem gerekiyor, onun mallarına el atmam değil!"

"Güzel malları var."

"Kapa çeneni!" Ona doğru hamle yaptım ama kahkahası beni olduğum yerde durdurdu.

"Lanet olsun, dostum, çok kötü durumdasın. Ve nedenini bile bilmiyorsun."

"Çünkü o bir hemşirelik bölümü öğrencisi. Ve biliyorsun ki erkek fantezilerinin yüzde doksanı ya seksi bir hemşire, ya yaramaz bir polis ya da cinsel olarak bastırılmış bir öğretmenden oluşur."

"Adamım benim." Lex bana yoğurt için bir kaşık attı. "Unutma, sözleşme imzalıyorlar. Başını belaya sokmadan önce seçiren kısımlarını onunkilerden uzak tut. Sözleşmede eğer onunla seks yaparsan bizi dava edebileceği yazıyor. Bunu hem onların güvenini kazanmak hem de kendimizi kontrol altında tutmak için bilerek yaptık. Hiç sorun olmadı."

"Ve bu bir sorun olmayacak." Yoğurdun tadı bok gibiydi.

Başım sıcak hissetti.

Ve cildim nemli. Gabi!

Aklımda, bugün sadece onu görerek hastalanmamın imkânsız olduğunu biliyordum, bu da etrafta bir şeylerin döndüğü anlamına geliyordu. Yine de sabrım tükenmişti ve birini suçlamam gerekiyordu.

"Neden?" Kaşığı lavaboya fırlattım ve ona yaslandım. "Bir gün Gabi'yi öldüreceğim ve senden cesedi gömmeni isteyeceğim. Sadece o gün geldiğinde soru sorma, tamam mı?"

"Neden bir gün? Neden şimdi değil?" Lex şaşkın görünüyordu. Başım çarpmaya başladı. "Lanet olsun! Hasta mısın sen?"

"Uh, hayır. Ama multivitamin alıyorum. Senin vitamin anlayışın, çimenlerde seks yapmaktan kaşınmaya başladığında haftada bir Çakmaktaşı yemek."

"Gabi beni hasta etmiş olmalı," diye homurdandım. "Yatağa gidip uyuyacağım ve umarım ölmem. Eğer bir zombi olarak uyanırsam, başımı kesmeden önce en azından birkaç güzel fotoğrafımı çek. Tamam mı?"

"Sana söz veriyorum." Ben koridordan aşağı inip kapımı çarparak çıkarken Lex ciddiyle başını salladı.

En son askere gitmeden hemen önce hastalanmışım.

Hayatım sonsuza dek değişmeden hemen önce.

Hasta olmak kötü bir şeydi, çünkü evrenin bana işlerin boka sarmak üzere olduğunu söyleme şekli gibi geliyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Yine o rüyayı görüyordum.

Vücudum titrerken beynim bunu bastırmakta zorlanıyordu. Lanet olası ateş.

Yuvarlandım ve gözlerimi kapattım, sadece küçük çocuğun yüz.

"İmzanızı alabilir miyim?" diye yalvardı, bir aşağı bir yukarı zıplayarak. Siyah keçeli kalemimi çıkardım ve onun hizasına kadar eğildim. "Dostum, Yarınki maç için imzamı ve biletlerimi alabilirsin." "Hayatta olmaz!" diye bağırdı. "Baba, baba, tahmin et ne oldu?" Gözünden tek bir damla yaş kaçarken babası bana "Teşekkür ederim" dedi.

Sadece bir damla gözyaşının yarattığı acıdan gözlerimi alamıyordum. "Adın ne senin?"

Küçük çocuğun mavi gözleri büyüdü. "Tyson! Tyson Montgomery!" Adını bağırarak söylemesi çok hoştu, sanki gerçekten bana söylediğine inanamıyormuş gibiydi.

Hemen Seahawks şapkasını imzaladım ve maç için iki bilet çıkardım. VIP. İkramiyemin bir parçasıydı. İnsanlara verebileceğim biletler istiyordum ama esas olarak biraz unutmaya gerçekten ihtiyacı olanlara verebileceğim biletler istiyordum. Çünkü futbol benim için bunu yapıyordu.

Deli ailemi unutmama yardımcı oldu.

Berbat ve yalnız çocukluğumu.

Hâlâ yalnız olduğumu unutmama yardımcı oldu. "Al bakalım." Onları uzattım.

"Teşekkür ederim." Tam boyuma geldiğimde babası elimi sıktı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Annesi ... daha yeni vefat etti ve ..." Sesi kesildi.

"Benim için zevkti." Tam elini bırakmıştım ki uzaktan bir çığlık duyuldu.

"Dikkat et!" diye bağırdı bir adam, tam da bir araba caddeden aşağı uçararak gelip bir sosisli sandviç standını ve stadyumun dışında yer alan bir NFL mağazasını devirirken.

Araba, sırada ilerleyen ve başka bir imza için bekleyen küçük çocuğa doğru ilerlerken tepki verecek zamanım bile olmadı.

"Çekil!" Bağırdım.

Küçük çocuk şaşkın bir şekilde dururken takım arkadaşlarım taraftarları yoldan uzaklaştırdı. Araba doğrudan ona doğru ilerledi.

"Çekil!" Çığlık attım ve ona doğru koştum, tam araba vücudumun sol tarafına çarpıp beni havaya kaldırırken onu iterek yoldan çektim.

"Hey," diye fısıldadı bir kadın sesi, soğuk bir şey başımı okşarken. "Sorun yok. Sadece ateşin var."

Sarsılarak uyandım, göğsüm kabarıyor, bacaklarım ağrıyordu.

Blake soğuk kompresi geri çekti, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Sen iyi misin?"

"Buradasın." Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Lex beni öldürecekti.

Benim evimdeydi.

Müşterilerin evimize gelmesine asla izin vermedik. Asla.

Hastaydım ama koyduğum kuralları hatırlayamayacak kadar değil. Az önce Lex'e çiğnemediğimi söylediğim kuralların aynısı. Ve o sadece evimde değildi; yatak odamdaydı. Yatağımdaydı.

"Sana mesaj attım. Hatta aradım bile." Blake bezi buzlu suya batırdı ve sıkarak çıkardı. "Ve sen hiç cevap vermedin. Neredeyse on iki saattir dışarıdasın. Sonunda Gabi'yi tehdit ettim, o da Lex'i tehdit etti ve ben evi yakmakla tehdit ettikten sonra nihayet beni eve aldı."

Ben durduramadan dudaklarımın arasından bir kahkaha kaçtı. "Benim için bu kadar mı endişelendin?"

"Sen mi?" Gözlerini kırıştırdı. "Bunu tamamen bencilce nedenlerden dolayı yapıyorum. Eğer aşk koçumu kaybedersem, aşkımı da kaybederim. Bu kadar basit." Göz kırptı.

Dalgalı kahverengi saçları gevşek bir örgüyle geriye doğru toplanmıştı. Yumuşak parçalar yüzüne düşüyor, uzanıp onları biraz çekiştirmek ya da parmak uçlarıma dolamak istememe neden oluyordu.

"Özür dilerim." Yüzüme dokundum. Terden kayganlaşmıştım. Ellerim gömleğimden aşağı indi.

Kayıptı.

"Kıyafetler için de özür dilerim." Yüzü kızarmadı. Etrafıma yastıklar yığarken, pozisyonumla uğraşırken ve başka bir battaniye alırken tamamen iş başındaydı. "Buraya geldiğimde berbat durumdaydın. Lex kurt adama son geçişini yaptığını ve bana saldırıp ısıırırsan korkmamamı söyledi. Umarım şaka yapıyordur, çünkü sert görünüyorsun."

İnledim. "Sert hissediyorum. Ve iğrenç."

Gülümseyerek bezi tekrar yüzüme bastırdı. Çok iyi hissettirdi. Küçük bir inilti çıkardım ve kendimi durduramadan bileğini yakaladım.

Dondu kaldı.

Ve hemen yaptıklarımın pişman oldum. "Özür dilerim." Boğuk sesimi temizledim. "Sadece gerçekten iyi hissettiriyor."

"Sevindim."

"Şu anda beni ne daha çok mutlu ederdi biliyor musun?"

"Çorba mı?" diye tahmin etti.

"Seksi hemşire kıyafeti giymişsin. Nesin sen? Kıvrımlı bir dört beden mi? Altı mı? Sanırım dolabımda birkaç kostüm var, eğer istersen-"

Boynumdan aşağı su damlarken bez parçasını yüzüme vurdu.

Kıkırdarak onu fırlattım ve benimle birlikte güldüğünü görünce şaşırdım.

Blake gözlerini devirdi. "Sen domuzun tekisin."

"Doğru, ama ben daha çok o sevimli küçük domuzlardan biriyim, bilirsin, çay fincanı olanlardan. Yine de bir domuz, ama sonsuza kadar saklamaktan kendinizi alamıyorsunuz çünkü çok sevimli."

"Ben bunu kastetmemiştim." Battaniyemi çekerek beni dondurucu soğuktaki odaya maruz bıraktı.

"Ahhhh," diye inledim. "Neden bana işkence ediyorsun?" "Pantolonunu çıkar."

"Ne?" Vücudum farkındalıkla o kadar hızlı sarsıldı ki neredeyse koltuktan düşüyordum.

Yat

ak. Blake iç çekti. "İğrençsin." "Vay canına, teşekkürler. Ben de seni seviyorum." "Pantolonunu çıkar. Şimdi."

"İğrencim, pantolonumu çıkar. Daha önce böyle bir şey yaşadığımı söyleyemem.

daha önce bir kadından tepki almamıştım. Yine de yatakta."

Blake cevap vermedi. Sadece bitişikteki banyoya doğru yürüdü ve küveti açtı.

Başım yeniden çarpmaya başladı. Boğuk bir iniltiyle parmaklarımı şakaklarıma bastırdım.

"Ateşini düşürmeliyiz." Tekrar odaya dönmüştü. En azından ben öyle sanıyorum. Her şey iki katına çıkıyordu. İşte bu yüzden mikroplardan ve Gabi'den nefret ediyordum.

Blake'e el salladım. "Bırakın öleyim." Başım sıcaktan kavrulurken çarpıntı daha da kötüleşti.

"Asla bir erkeği geride bırakma," diye şaka yaptı. Sonra bir çekiştirmeye kot pantolonum üzerimden çıktı. Güzeldi. Yatağa atmak istediğim kızın karşısında çaresiz olmam bir yana, beni çırılçıplak soymuştu ve soluk bile almamıştı.

Serbest atış yapıyordum.

Ve hala, takdir edici bir "Oh my." yok.

Lanet olsun. Daha oyuna girmeden kaybetmiştim bile.

"Kalk bakalım." Ayağa kalkmama yardım etti. Neyse ki bir sporcuydu, yani güçlüydü. Küvete doğru ilerlemeye çalışırken sürekli tökezlediğimi düşünürsek, ona pek yardımcı olmadığımı biliyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. Ona bakarken yüzünün üçte birini gördüm. Ama yine de güzeldi ve ateşli halimle onu öpmekten ya da insanlığın zavallı bir israfı gibi boynuna yaslanmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Basit." Bana gülümsedi. "Patronluğuna ve kaba mizahına rağmen senden hoşlanıyorum."

"Beni sev" gibi mi? Ya da sadece "hey, sen iyi bir *arkadaşsın*" gibi mi? Neredeyse içimden yüksek sesle inliyordum.

İyi iş, Ian. Belki teneffüste Lex'in ona bir not vermesini ve hangi not olduğunu daire içine almasını sağlayabilirsin.

"Ben de senden hoşlanıyorum." Ona

gülümsedim. "O zaman küvete gir."

Tam bir meydan okuma ve güç olduğunu umduğum bir ifadeyle ona baktım. "Lex'i buraya getirip seni taşıtmadan önce içeri gir. Ve bende bir Onun hastaya yaklaşımının yüzünüzde patlayan bir el bombası gibi olduğuna inanmak için gerçekten iyi sebepler var."

"Nasıl anladın?"

"Sakin ol. Senin ne kadar hasta olduğunu öğrenince gidip Gabi'yi kontrol etti. Bütün gece onunla birlikteydi ve çok fazla bağırış çağırış oldu."

"Lex?" Küvetin yanına doğru ilerledim. "En iyi arkadaşım Lex mi? Polisi aramalıydın. Onu öldürecek." "İyi olduğuna dair mesaj attı."

"Ateşi var! Tabii ki iyi! Yatağımdan banyoya gittiğimizden beri iki tek boynuzlu at ve bir uçan fil gördüm."

"Dumbo mu?" Blake güldü. "Dumbo'yu gördün mü?"

"Küçükken büyük kulaklardan hep korkmuşumdur." Bunu neden yüksek sesle söylüyordum? Neden mi? Neden mi? Neden, Tanrım? *Neden mi?* Ama olmaya devam etti. "Sanırım bana Koca Kulak dedikleri içindi, sonra çocuklar Dumbo'yu keşfedince ... bu sonun başlangıcı oldu. Fil kulağı yemeyi bile reddettim, çünkü bunun kulaklarımın daha da büyüyeceği anlamına geldiğini düşündüm. Fuarın en güzel yanını kaçırmak ne kadar üzücü."

"Buyurun," dedi Blake, fil kulağı yorumumu görmezden gelerek.

Yavaşça, onun yardımıyla kendimi küvete bıraktım ve onun doğasındaki hiçbir kadının duymak zorunda kalmayacağından emin olduğum küfürleri haykırdım.

"Orospu çocuğu!" Çılgılık attım. "Senden nefret ediyorum. Artık senden hoşlanmıyorum. Her şeyi geri alıyorum. Hepsini geri alıyorum. Çıkarın beni dışarı! Neden bu kadar soğuk?"

"Soğuk değil." Blake beni tuttu. "Çok sıcak olduğun için öyle hissediyorsun. Ateşini düşürmeliyiz."

"Ben her zaman ateşliyim, Blake." Elini alnıma vurdum. "Gördün mü? Hissettin mi? İyileştim. Mucizevi bir iyileşme." Zonklayan ağrı devam ederken yüzümü buruşturdum, sonra önümde uçan bir Dumbo görünce neredeyse kahkahalarla gülecektim. "Büyük kulaklardan nefret ediyorum. Neden kimse anlamıyor?"

"Büyük kulaklar berbattır," diye katıldı Blake. "Ve ateş de öyle. Bu yüzden ben küveti doldurmaya devam ederken işbirliği yapmanı istiyorum, tamam mı?"

Dişlerim takırdarak arkama yaslandım. "Hayatımın en kötü anı. Bu ikinci sırada."

Blake bana döndü, gözleri meraklıydı. "İlki neydi?"

"Neredeyse öldüğüm zaman."

Sessizdi.

Gözlerim kapanmaya başlarken, "Bu gece kollarında öldüm," diye şarkı söyledim. "Küvet o kadar da kötü değil, Blake."

"Biliyorum."

"Bence çok iyi arkadaş olabiliriz. Benim sadece iki tane var. Gerçi yakında onları da öldüreceğim, o yüzden bir boşluk var."

"Bildiğim iyi oldu."

"Ama benim için yemek yapmalısın."

Blake'in müzikal kahkahası vücudumun sıkıca kenetlenmesine neden oldu ama soğuk su herhangi bir utancı engelledi. Bekle, neden suyun içindeydim? Neden

Blake burada mı?

"Babama ve kardeşime her zaman yemek yapardım." "Gerçekten mi? Kardeşin de senin kadar güzel mi?" Blake'in gözleri yumuşadı. "O öldü."

"Özür dilerim." Körü körüne onun eline uzandım. Çok yorgundum ama onu rahatlatmak, yanında olmak önemliydi. Sanki kendine güvensiz bir kadından kendine güvenen bir kadına dönüşümünün tüm aşamalarını unutmuş gibi aniden çöküşünden anlayabiliyordum. "Ölmek berbat bir şey."

Başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Evet." Bir kahkaha attı ve başını salladı. "Gerçekten öyle, Ian."

"Blake?"

"Evet." Boştaki eliyle suyu kapattı. Ben hâlâ diğer elimi tutuyordum.

"Senden hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum."

"Büyük kulaklarıma rağmen mi?"

"Büyük kulakların yüzünden."

"Bütün hanımlar öyle diyor" -esnedim- "öyle

diyorlar." "Eminim öyledir..."

Çarpıntı azalmaya başladı. Küvetten çıktığımı hatırlamıyorum ama huzurlu bir uykuya dalarken Blake'in elini hissettiğimi hatırlıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Elim yumuşak bir şeye dokunuyordu. Gözlerimi kapattım, sıktım, sonra tekrar sıktım. Vay canına, güzel rüyaydı. Çok canlı. Sanki göğüsleri gerçekten oradaydı, odamda, yatağımdaydı. Elimdeydi.

Madem rüya görüyordum.

Blake'in üzerine tırmandım ve iki elimi kullanarak ağırlığını kavradım, parmak uçlarım meme uçlarına giderken bir kez daha sıktım.

Gözleri parlayarak açıldı.

"Belli ki kendini daha iyi hissediyorsun," diye tısladı ve homurdanarak beni üzerinden itti.

"Hayır," dedim kıkırdayarak. "Hâlâ sayıklıyorum. Hemşire kostümü konusunda ne durumdayız?"

Blake hemen kapüşonlu bir sweatshirt giyerek beyaz atletini ve kısa siyah şortunu örttü. "Hemşire kostümü yok. İyileştin. Benim de antrenmana gitmem gerek."

"Sen nasıl bir hemşiresin? Hastanla uyuyorsun, sonra da sabahın ilk ışıklarıyla gidiyorsun! Seni kovmalıyım." Sırıttım, sonra yanımdaki yeri okşadım. "Beş dakika daha mı?"

"Hey, ben sadece kurallara uyuyorum, koç! Sözleşmenizde müşterilerinizle yasal olarak yatamayacağınız yazmıyor mu?" Göz kırptı.

Kahretsin, çok tatlıydı. O seksi ağzını öpmek istedim.

"Seks," dedim başımı sallayarak. "Uyumak değil. Uyku teşvik edilir. Uykusuzluk çekenlerin en az yüzde altmışının cinayete yöneldiğini biliyor muydunuz?"

"Bu bir yalan." Kollarını kavuşturdu. "Ve gerçekten antrenmana gitmem gerekiyor."

"Tamam." Kalkmak için hareket ettim.

"Bekle!" Ellerin önüne doğru uzattı.

Ama çok geç kalmıştı.

Çarşaf düştü ve tamamen çıplaktım, kendi vücuduma bakıp, küçük el yordamımın erkekliğim üzerinde açıkça bir etkisi olmasının onu rahatsız edip etmeyeceğini merak etmeme neden oldu.

"Bu konuda." İşaret ettim. "Sabah oldu."

"Elbette." Yanakları kıpkırmızıydı. "Ben sadece ..." Şifonyere doğru geri geri giderken kolonyamla birlikte dudak nemlendiricimi de yere düşürdü. Onları almak için hızla eğildi.

Kıcı havada sallanırken bir inilti çıkardım. "Yardımcı olmuyorsun, Blake."

Bir gümbürtüyle eşyaları şifonyerin üzerine geri itti ve kapı koluna uzandı, ancak hoşça kal diye bağırıp kapıyı arkasından çarpmadan önce üç kez ıskaladı.

Oda sessizliğe gömüldü.

Uyarılmamın onu tepelere çıkarmasının kötü bir şey olup olmadığını merak ettim. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Aksine, çeneler düşme eğilimi gösterdi, geçit törenleri başladı, çok sayıda inleme başladı ve iki örnekte sütüyenler kendiliğinden yere düştü.

Kapı sarsılarak açıldı. "Özür dilerim!" Blake tökezleyerek içeri girdi. "Sadece yatakta kaldığından emin olmak istedim."

"Ama-"

"Yatağa!" Hemşire Ratched geri dönmüştü. Buz mavisi gözlerini dikmiş, daha fazla tartışmam için bana meydan okuyordu. Birden kendimi çok ama çok anne gibi hissettim. Aletimin henüz mesajı almadığını düşünürsek, bu garipti. "Senin için bıraktığım Tylenol'ü al, ben de antrenmandan sonra uğrayıp çorba getireyim."

"Yemek mi?" Kulaklarım dikildi.

"Yemek." Boğazını temizleyip işaret etmeden önce gözleri kısa bir süreliğine alçaldı. "Bununla ilgilenmen gerekmiyor mu?"

"Bu mu?" Kahretsin, aletim hakkında konuşmak her şeyi daha da kötüleştiriyordu - gerginlik, ağrı, utanç - vücudum açıkça daha yükseklerle ulaşırken. "İyi bir hemşire kalıp yardım edemez mi?"

Gözlerini devirdi. "Gerçekten iğrençsin, bunu biliyorsun, değil mi?" Gülümsüyordu, bu da beni şaka yaptığına inandırdı. Ya da ... kahretsin ... benimle flört mü ediyordu?

"Artık Gabi'yle takılmanı resmen yasaklıyorum. Benim hakkımda ne söyledi de bu kadar kötü düşünüyorsun?"

"Gabi olduğunu nereden çıkardın?" dedi omuz silkerek. "Ayrıca. Sen bir fahişesin."

"Eğer kaşıntınızı giderirseniz, yöntemimi değiştirmeye hazırım, doktor." "Şimdi gidiyorum."

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Dehşete düşmüş yüz ifadesine güldüm, sonra dudak nemlendiricisi kulağımı sıyırıp, beklemediğim bir hızla yanımdan geçerken eğildim.

"Yemeğinize tüküreceğim!" diye bağırarak kapıyı arkasından çarptı.

Onu.

Arkamı dönüp yatağa geri tırmanabilmemin tek nedeni buydu, İşemeye çalışsaydım tuvalete gitmeyeceği gerçeğinden başka, çünkü geri geliyordu.

Yemekle.

Benim

için.

Lanet olsun. Bir şeyler oluyordu. Gerçekten kabul etmek istemediğim bir şey. Kadınlara hep karşılık verdim. Her zaman. Onları takdir ederdim, tüm şekil ve boyutların çekici olduğunu düşünürdüm. Ama hiçbir müşteriye karşılık vermemiş, o çizgiyi aşmamıştım. Blake ile bundan daha fazlasıydı - daha fazlası gibi geliyordu- çünkü birlikte olduğumuzda zamanın bitmesini istemiyordum. Onu dinliyormuş gibi yapmıyordum, saate bakmıyordum ve bir şeyleri toparlamam gerektiğine dair sözsüz işaretler vermiyordum.

Sadece ondan hoşlandım. Sade ve basit. Çok güzeldi, ama içimden bir ses hala bol sweatshirtler giyiyor ve saç tokası takıyor olsaydı bile içindeki hazineyi keşfetmemin uzun zaman almayacağını söylüyordu.

Son derece sadık ve çalışkandı. Ve önemsiyordu, gerçekten önemsememesi gereken birini bile - beni.

Dün gece, ateşim varken, o anı yaşadım. Bir anlık netlik. Kalbi üç beden büyüyen Grinch gibiydim. Aşağıya baktım.

Ya da belki de sadece benim aletimdi.

Her iki durumda da, artık sadece fiziksel bir patlama tepkisi değildi. Onda bir şey vardı, David'in suratına yumruk atıp Blake'i kendim için çalmak istememe neden olan bir şey.

Yemek.

Ona yemek getirmiyordu.

Yemek demek . . .

Lanet olsun.

Bir anlamı vardı.

Değil mi?

Ve şimdi tüm müşterilerim gibi davranıyordum - çılgınca ve peşinde olduğum kişinin dikkatini çekmek için çaresizce. Muhteşemdi.

Hâlâ maçıydım ama yedek kulübesinde ısınıyordum, David maçı kazandıran golü atarken kıymıklar sert kıcıma saplanıyordu. Lanet David.

İç çekerek telefonumu komodinden aldım ve Lex'e hızlıca bir mesaj gönderdim.

Nan: Where'd you bury her?

ek

Hemen cevap verdi.

Lex: I thought it best to leave you out of it just in case you have to testify.

Nan: You're a good friend.

Lex: Also Gabi says sorry for getting you

Lex: Ayrıca Gabi seni hasta ettiğim için özür sickyor.

Nan: A true friend would apologize with

Lex: She said to go screw yourself.

Nan: She not get up to the task? Still too

Lex: dehydrated? and I'm quoting her just

Lex: She said that if I want to get my

Nan: Tell her with the

Nan: I do it without hooking up campus bike.

Nan: Bike?

Lex: Because everyone's had a ride.

Nan: Unfair. It's me riding them, not the other way around. You know how I feel about lazy sex. *Cough, points finger*

Lex: Bite me.

Nan: Pretty sure Gabs already took care of that.

Lex: Remind me to get my rabies shot later.

Nan: Are you home?

Lex: On my way.

Telefona kaşlarımı çattım.

Haha You're still in sat?Gabi's?

Lex: I told you, I had to get rid of the body. Murder takes time.

Ian: Alrighty then. See you in a few.

Lex: By the way, I hate her. Just so you know. I only came over here because I was worried she had the plague and was about to start a citywide epidemic.

Ian: No need to defend yourself.

Lex: Good. See you in a few.

Telefonumu yere bıraktım ve Lex'in Gabi için ne kadar iyi bir doktor olduğunu hayal ederek gülümsedim. Eminim ona ilaçları fırlatmış, sonra da aniden iyileşmeyince bağırmıştır. Sabırlı bir adam değildi, konu Gabi olunca hiç değildi. Ben de onu kontrol etmek istedim ama aniden bitkin düştüm.

Bir iniltiyle gözlerimi ovuşturdum, hızla yorganın altına girdim ve tekrar uyumaya başladım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Blake evime döndüğünde duş almış ve alt katta *Game of Thrones*'un tekrarlarını izliyordum. Kapı çalındığında gelenin kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Lex kapıyı açmaya gittiğinde ayağa kalktım.

Lanet olsun. Neden döndüğünü açıklamak zorundayım.

"Hey, Lex," Blake parmak uçlarında ayağa kalktı, onu yanağından öptü ve sanki kız arkadaşım gibi yanından geçip mutfığa girdi.

Merakla, göz ucuyla iki paket servis poşetini yere bırakıp kutuları çıkarmaya başlamasını izledim.

Lex suratını asarak ona istediğimden biraz daha fazla yaklaştı. "Lütfen bana da yemek getirdiğini söyle."

Kanepedeki yerimden homurdandım.

"Selam Ian. Seni görmedim," diye yalan söyledi Lex.

Blake masaya deli gibi paket yemek yığmaya devam ederken ona parmağımı uzattım.

"En sevdiğin bende." Blake oda arkadaşına kankalarmış gibi sırıttı. Ne oluyor be? "Chow mein, değil mi?"

"Domuz etiyle mi?"

Elimdeki su şişesini yuttum, sonra ayağa fırladım ve **b a ş ı m** dönerek bara doğru ilerledim.

"Elbette." Tepsiyi yana kaydırdı, bu sırada Tayland, Çin ve ... yemeklerinin kokusu geliyordu.

"Panera Bread," diye bağırdım, gerekenden daha yüksek sesle.

"Ian'ı affet," dedi Lex. "Bazen yemek yemeyi çok sevdiğini düşünüyorum.

seks."

"Ve bazen"-oturdum-"kıza bağlı olarak, bu doğru."

Blake dudağını ısırđı, yüzü kısa bir süreliğine soldu, sonra siyah plastik bir kase çorbayı bana doğru uzattı.

Seksten bahsettiğimde rengi solmuştu.

Bu da demek oluyordu ki ya kendisi olmadığı için kıskanıyordu ya da dışarı çıkıp aynı derecede akılsız kızlarla akılsızca seks yapan bir adam olduğum için tamamen iğreniyordu.

Kaşlarımı çatarak çorbaya baktım.

"Çok mu sıcak?" Blake barın etrafından dolaşıp bana bir peçete uzatarak sordu.

Yanık vanilya gibi kokuyordu. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, dalgalı altın-kahverengi dağınıklığın bazı kısımları hâlâ ıslaktı. Kırpik ve dudak parlaticısı dışında yüzünde makyaj yoktu.

Bir iniltiyi bastırdım. Kahretsin, gerçekten çok güzeldi. Her şeyiyle.

Sonunda almasına izin verdiğim erkek eşofmanlarının içinde bile. Pembe. Oh, o ve pembe.

Aşağıya baktım.

Parmak arası terlikler bir kez daha ortaya çıkmıştı ama nedense onları giydiği sürece zihnimde hâlâ eşit seviyedeymişiz gibi geliyordu. Sanki yanımda artık rahat olmadığı an, kendimi kaybedeceğim ve sadece Bilmiyorum. O kadarını planlamamıştım, çünkü bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Evet," diye ağzımdan kaçırdım. "Çorba acayip sıcak." Ağzım onunkine birkaç santim yaklaşıp kadar öne eğildim. "Üfler misin?"

"Çorbana üflememi istiyorsun," dedi donuk bir sesle. "Sen on iki yaşında mısın?"

"On üç," diye atıldı Lex. "Çabuk, ona yeni aldığın sakallardan bahset. Oh, ve testisleri iki gün önce düştü, bu yüzden eğer ellerini kullanırsa, bil ki ... o yepyeni ve biraz azgın."

"Gabi taşaklarını kesmeyi başaramadığı için üzgünüm" -Lex'e ters ters baktım-.

"Denemediğim için değil," diye homurdandı, ifadesi coşkusu biraz kaybetmişti.

"Ayrıca"-Blake bana Fransız ekmeği uzatırken ben de kaşığımı kaptım-"Gabi bir daha memelerine dokunursan seni çim biçme makinesiyle ezeceğini söyledi."

Lex homurdandı. "Sanki o başlatabilirmiş gibi. Ve ben onun hiçbir yerine dokunmuyordum." Titredi. "Tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanmış gibi mi görünüyorum? Cehenneme kadar yolun var,

Alnına dokunmaya çalışıyordum ve ellerim ... kaydı."

"Alnından." Sırıttım. "Bu çok etkileyici. Çok sıkı bir sütyen giymiş olmalı."

Çorbayı dudaklarıma götürdüm ve kaşığımı düşürdüm. "Kahretsin, bu gerçekten sıcak."

Blake gözlerini devirdi, sonra eğilip domates çorbasını üflledi, Dolgun dudakları mükemmel *bir O* harfi oluşturuyordu. İzledim.

Lex bile izledi.

Oda sessizliğe gömüldü.

Sonunda bize baktı.

Ben bakmaya devam ederken Lex arkasını döndü ve ısıklık çalmaya başladı. "İyi üflüyorsun," dedim en romantik sesimle.

"Bunu senden duymak"-başını salladı-"Bunu iltifatların en büyüğü olarak kabul ediyorum."

Beni bu şekilde düşünmesinden gerçekten nefret ettiğim halde yüzümü soğuk tuttum. Ve kızların ne düşündüğünü hiç umursamadım.

Çünkü çoğunlukla, etrafımdaki kızlar bunu pek sık yapmazlardı - bilirsiniz, seks yapmanın ötesinde bir şey düşünmezlerdi. İşin içinde duygu yoktu, paylaşım yoktu, sadece karşılıklı zevk vardı. Şimdiye kadar, sadece boşalmak isteyen kadınlar bulduğum için kendimi şanslı sayıyordum. Ya şimdi? Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyordum. Önemli bir şeyi.

"Ye." Blake göz kırptı ve bir tavuk salatası çıkarıp haftalardır yememiş gibi içine dalmaya başladı.

Lex ve ben yine durakladık.

Ben çünkü Gabi dışında bir kadının yemek yediğini ve diyet hakkında konuşmadığını görmek beni kesinlikle büyüledi.

Lex çünkü onun en büyük tahriri Carl's Jr. reklamlarıydı. Bu onun pornosuydu. Anla işte.

Blake'in onun önünde hamburger yemesine asla izin vermeyecektim. Asla. McDonald's'ın ucuz doksan dokuz sentliklerinden bile.

"Um . . ." Kafasını kaldırıp bize baktığında elime öksürdüm. "Tam burada tavuk var." Ağzının kenarını işaret ettim.

Yüzü kızararak ağzını sildi ve başını salladı. "Özür dilerim. Antrenmandan sonra hep açlıktan ölüyorum. Bütün gece hemşirecilik oynamakla meşgul olduğum için yanıma protein barı alacak vaktim olmadı."

"Hemşire kıyafeti olmadan," diye yakındım. "O hâlâ sende mi?" Lex sordu.

"Sizler ..." Blake ayağa kalktı. "Yaptığınız şey çok mantıklı diyelim."

"Ne?" Soğumaya başladığı için biraz daha çorba içtim. "Biz kadınları kendilerinden kurtarıyoruz. Ve daha da önemlisi, hayallerindeki erkekleri elde etmelerine yardımcı oluyoruz. Eğer bu çok yanılsa, ben haklı olmak istemiyorum." Göz kırptım ve Lex beşlik çakmak için elini kaldırdı.

Blake kahvaltı barına geri döndü ve avucunu alnıma bastırdı.

"Ouch." Neredeyse sandalyemden düşüyordum. "Biraz sert, Blake." "Dün gece sert sevdiğini söylemiştin. Sadece emirleri uyguluyorum."

"Ben mi yaptım?"

"Evet." Elini çekti. Gözlerindeki ışıltıya rağmen ne düşündüğünü anlayamadım. "Bana kulaklarını yalamamı söylemeden hemen önce."

"Erojen bölge," diye sırtarak teklif ettim. "Denemeden eleştirme."

"Ateşin düştü."

"Güzel." Ayağa kalktım ve bilgisayarımı almak için hareket ettim.

"Dur, ne yapıyorsun?" Blake bilgisayarı elimden çekip aldı.

"Çalışıyor musun? Mükemmele yakın bir not ortalamam var ve bunu korumam gerekiyor. Profesörlerime e-posta göndermem, görüşme yapmam gereken yeni müşterilerimiz olmadığından emin olmam ve-"

"Hayır." Bilgisayarı göğsüne yasladı. "Ateşin yüzünden halsizsin. Bugün biraz sakinleşmen gerekiyor. Sonra yarın çalışabilirsin."

"Ben senin aşk koçunum. Eğer üşürsem, bu erkeğini elde edemeyeceğin anlamına gelir."

Alt dudağını çiğnedi ve kaşlarını çattı. "Bu kadar uzun süre bekledim. Bir gün daha ne fark eder?"

İç çekerek bilgisayarına uzandım.

Beni geri çekti.

"Blake."

"Ian."

Yardım için Lex'e baktım ama o çoktan odadan çıkmıştı.

"Peki." İçimi çektim. "Öğleden sonra ve akşamın geri kalanında burada oturup televizyon izleyeceğim, sonra da saat altıda yatacağım."

"Yalan söylüyorsun, değil mi?" "Kesinlikle."

"Peki." Blake bilgisayarı ölümüne tutmaya devam etti ve kanepeye doğru ilerledi. "Peki ne izliyoruz?"

"Kalamazsın," diye ağzımdan kaçırdım.

"Neden?"

"Çünkü!" Yapacak işlerim vardı. Ev ödevleri ya da her şeyin planlandığı gibi gittiğinden emin olmam gerektiği konusunda şaka yapmıyordum. Ondan bir müşteri olarak ne kadar çabuk kurtulur ve David'in aptal kollarına düşersem, onun nasıl bir alet olduğunu o kadar çabuk anlayacak ve koşarak geri dönecekti.

Değil mi? Tek bildiğim, zamanımızın bitmesini istediğimdi, böylece lanet olası kenardan izlemek yerine oyuna katılmam gerçekten adil olacaktı.

"Biz arkadaşız," diye açıkladı.

Neredeyse kusacaktım. "Az önce ne dedin sen?" "Arkadaşlar."

Ben de öyle düşünmüştüm. F-bombası.

"Bende iki tane var. Bir taneye daha ihtiyacım yok. Bilirsin, üçüncü teker olayı." Omuz silktim. "Şimdi, eğer bir yükseltme isterseniz, kolayca daha fazlasını ayarlayabilirim. Bunu arkadaş olarak düşün" -bir elimi kaldırdım, sonra diğerini kaldırdım

-"Ama gerçek bir işte olduğu gibi sosyal hakların var."

"Çıkarları olan arkadaşlar demek istiyorsun."

"Hey, sen söyledin, ben değil."

"Ian."

"Evet?"

"Otur, çeneni kapa ve tekrar sayıklamamaya çalış."

Hayal kırıklığıyla nefes vererek kanepenin ondan en uzak ucuna geçtim ve oturdum. Onun varlığından sarhoş olmadığım için değil, birdenbire onun söz konusu olduğu durumlarda kendimi kontrol edemediğimi fark ettiğim ve beni ne kadar etkilediğini anlamasını istemediğim için.

Onu tekrar tekrar tatmayı ne kadar çok istiyordum.

Ve onun beni asla aynı şekilde istemeyeceği gerçeğine ne kadar içerlediğimi.

Hayatımda ilk kez, benim olmayan bir kızı istiyordum. Ve bu berbattı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Ian?" Blake söyledi. Bir şekilde kanepenin kendi tarafındaki ucundan benim tarafıma geçmeyi başarmıştı. Deri koltuğumuz güzeldi; bir ucunda minder ya da her ne deniyorsa o olmayan uzun bir taraf vardı, böylece insan ayaklarını uzatıp filmi izleyebiliyordu.

"N'aber tatlı yanak?" Esnedim ve bir kolumu ona doladım, sonra donakaldım. Kahretsin, bu çok doğaldı.

Bana sarıldı.

Bir elini göğsüme koyup derin bir iç çekerken tüm bedenim zevkle sarsıldı.

"Boş ver," dedim. "Ve *Game of Thrones*'u durdurmamamın tek sebebinin bu bölümü binlerce kez izlemiş olmam olduğunu bil. Yoksa ağzını bantlardım. Seni uyarıyorum."

"Vay canına." Yüksek sesle nefes verdi. "Teşekkürler."

"Yani ..." Parmaklarımı kolunda aşağı yukarı gezdirdim. Bu içgüdüsel; ellerimi kendime saklayamıyordum ve saklamak da istemiyordum. Pembe, bol bir atlet ve kıvrımlı poposunun ve güzel bacaklarının büyük bir kısmını gösteren bir çift tayt şort giymişti. "Aklında ne var?"

"Sen hiç ?" Sonra kendine rahatlamasını söyler gibi biraz gerildi ve bana doğru eğildi. "İsteddiğini sandığın şeyin aslında artık istediğin şey olmadığını hiç düşündün mü?"

"Yani ... tüm hayatınızı tek bir hedefin peşinde koşarak yaşadınız ve aniden hedefiniz değişti mi?"

Benden uzaklaştı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Evet, demek istediğim tam olarak buydu."

Biraz doğruldum. "Blake, hayat bu."

"Ama"-ellerini saçlarında gezdirdi ve saçlarını düşük bir at kuyruğu yaptı-"bir şeyden diğerine geçmek çok tembelce görünüyor."

"Üniversite bunun için var." Kaşlarımı çattım. "Kendini keşfetmek . . . Belki de 1992'den kalma Adidas parmak arası terlik giymenin ilk başta düşündüğüm kadar havalı olmadığını fark ettim." Gülümsedim.

Blake bir kahkaha patlattı. "Onlar benim değil, seni pislik."

"Yani bir yabancının çirkin parmak arası terliklerini çaldınız ve '*Hey, hadi bu enayileri geri getirelim*' dediniz."

Burnunu kıvırdı. Çok sevimliydi. "Pek sayılmaz. Eskiden ağabeyiminmiş ve o öldükten sonra, bilmiyorum. Sadece ona yakın olmak istedim."

"Yani dolabını mı yağmaladın?"

"Her şey onun gibi kokuyordu." Uzaklara baktı, yüzü mesafeliydi. "Rahatlatıcıydı."

"Onları yıkamak zorunda kalana kadar."

Yine bir kahkaha patlattı. "Babam onları yıkamam için beni zorlayana kadar, evet. Sadece iki yıl oldu. Onu hala özledim."

"Nasıl öldü?"

"Araba kazası." Tekrar kolumun altına eğildi. "Sarhoş sürücü. Her zamanki gibi. Eskiden bu konuda konuşmak beni kızdıırırdı ama onun kıyafetlerini giymeye başladığımda neredeyse görünmez bir zırh gibi hissetmeye başladım."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, tatlı yanak, ama bu ayakkabılar görünmez değil."

Yüzüme bir yastık geldi.

Ayağa kalkıp benden kaçmaya çalışırken "Hey," diye bağırdım. "Hayır, kaçamazsın." Onu belinden yakaladım ve kanepeye geri fırlattım, sonra üzerine çıktım.

"Dur!" Kıcıyla gülerek altımda çırpındı. "Beni kalmaya zorlayamazsın!"

Hemen eğildim ve yanağını yaladım. "Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama eğer yalarsan, senindir."

Gülüğü soldu.

"Öyle mi?"

Ciddi bir şekilde başımı salladım. "Anaokulunun ilk kuralı. Sınıfta dinlemedin mi?"

"O dersi kaçırmış olmalıyım."

Başımı salladım. "Yangın güvenliğinin hemen yanında yer alıyor."

İki eliyle başımı kavradı ve çekti. Alnımız neredeyse birbirine değecekti. Gözleri dudaklarımdan aşağı bakarken nefes almak aniden son derece zorlaştı. Sonra çok yavaşça başımı çevirdi ve yanağımı yaladı.

Vücudumun her bir parçası o yalamayı hissetti. Ve ikinci kez hissetmek istedim.

Gözlerimi kapattım ve ürperdim. "Sana bir oyuncuyu oynamamamı söylediğimi sanıyordum?"

"Sadece kurallarınıza uyuyorum."

"Bazen"-elimle yanağını okşadım-"Kurallarımın gerçekten nefret ediyorum."

Yutkundum. "Ben de."

İlk kimin yaptığından emin değildim, ben mi o mu, ama birdenbire öpüşmeye başladık, daha da önemlisi, bacaklarını vücuduma dolamış ve beni kendine doğru çekerken ben de onun üzerine çıkmış ve onu öpüyordum.

Cennet

gibiydi.

Cehennemdi.

İnleyerek ikimiz de yere yuvarlandık, o üstte, sonra ben, sonra o, sonra ben.

Masummuş gibi öpmedi. Ağzı benimkine açmış gibi öpüyordu. Ve onu öpmek, öpmek istediğim, hatta belki de sevişmekten daha çok öpmek istediğim kızı sonunda bulmak gibiydi.

Çünkü dudakları o kadar iyi hissettiriyordu ki, kıyafetlerini çıkarmak için onları serbest bırakmak bir suç olurdu.

Ellerini saçlarımda gezdirirken dillerimiz birbirine karıştı. Sütyenine doğru ilerledim ve parmak arası terliklerini tekmeleyerek neredeyse kafama vuruyordu.

"Sakin ol kaplan," diye mırıldandım ağzına karşı.

Güldü, sonra beni daha sert öptü, ben öpücüğü derinleştirirken dişlerimiz neredeyse birbirine çarpıyordu. Şüphe kafamın içinde bir yangın alarmına dönüştü, ama Blake'in daha fazlası için umutsuzca onu acımasızca dövdüm. Dudakları benimkilerin altında hareket ediyordu; sıcak, ıslak, davetkâr ve o kadar talepkârdı ki neredeyse beni uçurumun kenarına getiriyordu.

Ön kapı kapandı.

Öpüşmeyi bıraktık.

Ama birbirimizden kopmadık.

Zaman olmayacağını biliyordum.

"Vay be." Lex durumu gözden geçirdi. "Ya sana ilaç verdi ya da-"
"Eğitim," diye ağzımdan kaçırdım ve Blake'le bakıştık. "Bir eğitim ayarlıyoruz."

David'le randevu gecesi. Aşamaları o kadar hızlı geçiyor ki film sırasında bir şeyler deneyeceğini tahmin ediyorum."

Blake'in vücudu kaskatı kesildi ve gözlerini benimkilerden kaçırdı, sonra Lex'e zoraki bir gülümseme verdi. "Sanırım anladım."

Bir hamleyle beni kışımın üstüne yatırdı ve telefonuyla çantasını kaptı.

"Teşekkürler, Ian."

"Blake-"

"Gerçekten mi?" Döndü ve gülümsemesi o kadar sahteydi ki görmek acı veriyordu. "Ben, uh, randevunun detayları hakkında yarın sana mesaj atarım."

Kahretsin. Randevuya gerçekten izin vermeyecektim! Kapı çarpıldı.

İrkildim.

Lex alçak sesle ıslık çaldı, sonra sırtımı sıvazladı. "İyi iş, dostum. Neden sadece dürüst olmuyorsun? Bir kez olsun."

"O bir müşteri." Bu inandırıcı olmayan ifadeyle kimseyi ikna edemiyordum.

"O daha fazla."

"O ..." Yastığı yumrukladım, sonra da sertçe kanepeye fırlattım. "O benim müşterim. Eğer istediği David'se, ona yardım ederim. En azından bu kadarını hak ediyor."

"Ya istediği o değilse?" Lex sessizce sordu. "Ne yapacaksın ne

yapa "I . . ."

caks "Ben de öyle düşünmüştüm." Işık düğmesine doğru yürüdü ve in?"

kapattı. "Diğer tarafta görüşürüz."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonraki birkaç gün uçup gitti. Blake mesajlarıma kibarca cevap verdi ve öpücükten hiç bahsedilmedi.

Onu incittiğimi biliyordum. Gözlerimi kapattığımda, yüzündeki şaşkınlık ifadesini hâlâ görüyordum; başını eğip evden çıkarken bu ifade hızla öfkeye dönüşmüştü.

İşte bu yüzden kadınların eve girmesine izin verilmiyordu. Bu yüzden kurallarım vardı, lanet olsun!

Kanepeye baktım. Sanki aniden bana birkaç gece önce olanların tekrarını yaşatacaktı.

Ağzının tadı çok tatlı, çok lezzetliydi. Sadece bunu düşünmek bile sikimin kotuma yapışmasına neden oluyordu. Fiziksel tepkim yeterince endişe vericiydi, buna bir de onu düşünmeden edemediğim, iyi olup olmadığını merak ettiğim ve onunla konuşmak istediğim gerçeği eklenince.

Sadece konuş.

Hiçbir şey hakkında. Sadece onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. Kahretsin.

Lex odaya girdi, kendime bir bardak portakal suyu doldururken bana şöyle bir baktı ve sırtıttı. "Portakallar artık seni mutlu mu ediyor?" dedi. "Oturma odasındaki portakal çiçeği mumlarını saklayayım mı, yoksa bu sadece bir sahne mi?"

Gözlerimi devirdim. "Sorun meyve suyu değil. Ya da portakallar." İçimi çektim. "Sorun kanepede."

"Uh." Lex'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Kanepesi mi?"

Başımı salladım.

"Yeni kirli kelimeleriniz büyük minderler mi? Yüksek iplik sayısı? Yumuşak deri? Ikea mı?"

"Kapa çeneni." Ellerimle yüzümü kapattım ve birkaç küfür savurdum. "Benim neyim var böyle?"

"Dostum, eğer bir kanepede seni erekte ettiyse, söyle bana." "Kanepede olanlar yüzünden."

"Ohh." Lex başını salladı ve anahtarlarını masadan aldı. "Aslında hiç de alıştırmaya olmayan ama senin kendi kurallarını çiğnediğin alıştırmaya öpücüğünü kastediyorsun ve eğer içeri girseydim, oh, bilmiyorum, diyelim ki yarım saat sonra, söz konusu kanepede şu anda yapmadığın tüm seksle kirlenmiş olacaktı."

"Neden arkadaşız?"

"Görüşürüz." Lex orta parmağıyla beni selamladı. "Ve ilişki uzmanı olduğumdan değil, çünkü onları kaybetmektense becermeyi tercih ederim, ama belki de onunla konuşmalısın." Yavaşça başını salladı. "Kelimelerini kullan."

"Isır beni."

Gülüşü, arabasını anahtarlamak istememe neden oldu. Ya da belki Puget Sound'a sürmek.

Güzel. Sözlerimi kullanabilirim. Bunu düzeltebilirim. Bunu düzeltebilirim.

Saatimi kontrol ettim. Dersten önce iki saatim vardı ve Blake'in sabah dersi yoktu.

"Kelimeler," diye mırıldandım, telefonuma uzanırken. "Benim kelimelerimi kullan."

Blake bir koltuk minderini havaya kaldırıp yüzümü hedefledikten sonra sanki iki kez düşünmüş gibi kasıklarına doğru indirirken, "Bu doğru çıkmıyor," diye ağızından kaçırdım.

Üçüncü Dünya Savaşı patlak vermeden önce onun evinde toplam beş saniye kalmıştım.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi, öfkeyle. "İşleri daha iyi hale getirmeye çalışıyorum!"

"Yaptığın şey bu mu?" diye bağırdı. "Beni öptüğün için özür diledin, sonra beni tekrar öptün."

"Bu konuda." Yüzümü buruşturdum. "Kendimi o ana kaptırdım." Aslında o kadar güzel görünüyordu ki, yaptığım büyük konuşmayı tamamen unutmuştum. Geçen hafta sonu için özür dilemiş, iki saniye sonra da ağızımı onunkine yapıştırmıştım.

O da beni öptü.

Dört saniye kadar.

Sonra beni öyle sert bir şekilde geri itti ki kahvem döküldü ve göğsümden aşağı aktı, muhtemelen aletime kadar bir yanık izi bıraktı.

Serbest atış için yanlış gün. Orası kesin.

"Ian." Neden ismim o şiş dudaklardan çıkarken kulağa bu kadar hoş geliyordu? Muhtemelen Tanrı beni cezalandırdığı için. Arzuladığım tek kız beni boğmaya hazırdı. Harika. "Sen o adam değilsin, ilişkide olan. Benim istediğim bu. Geçici öpücükler değil. Çünkü" -yutkundu- "çünkü bu benim kafamı karıştırıyor. Ve bu adil değil."

İçimi çektim ve başımı öne eğdim. "Biliyorum, Blake. Özür dilerim. Kendimi kaptırdım. 'Blurred Lines' şarkısını biliyor musun?"

"Davanıza yardımcı olmuyor."

"Özür dilerim." Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Tekrar." Ama aslında söylemek istediğim şey neydi? *Seni bir randevuya çıkarayım. Bana bir şans ver. Değişebilirim.*

Ama ben herkesten daha iyi biliyordum.

Erkekler öylece değişmez. Yani, ben hiç denemedim, ama Blake'le ilgili olan şey? Tatlı ve masumdu. Ya onu mahvetseydim? Ya ona bağlanmak istediğimi söylediysem, iki ayağımla atladıysam, sadece onu aldatmak için?

"Yemin ederim" -yutkundum, söylediğim her kelimeden nefret ediyordum- "David konusunda sana yardım edeceğim. Ve sonra . . . Hâlâ arkadaş kalabileceğimizi umuyorum."

Yüzü düştü. "Arkadaşlar."

"İnsanları mutlu etmesi gereken kelimelerin, Chuck Norris gibi bir ağacı yumruklamak istemenize neden olması ne kadar komik."

Blake bir kahkaha patlattı. "Evet, şey ..."

Garip değildi. O anı tarif etmem gerekirse -ben hâlâ kahveyle ıslanmıştım, Blake ağzımın onunkine saldırmasını önlemek için bir yastık tutuyordu- üzücü olduğunu söyledim.

Ben de öyle

hissettim.

Üzücü.

Çünkü ondan hoşlandım.

Boğazımı temizleyerek elimi uzattım. "Arkadaş mıyız?"

Yastığı bıraktı, birkaç adım attı, aramızdaki mesafeyi kapattı ve elimi sıktı. "Arkadaşlar."

"Güzel." Elini bıraktım, parmaklarımı büktüm, memelerinin ön planda olmadığı içsel bir moral konuşması yaptım ve ona dik dik baktım. "O zaman işe koyulalım."

"Dersim var dememiş miydin?"

"Atlamak. Tüm gün boyunca David'le karşılaşacağız ve kendini öldürmek istemesine neden olacağız. Buna var mısın?"

Başını salladı, ama bu heyecanlı bir baş sallama değildi - daha çok başka ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi.

"David'i hâlâ istiyorsun, değil mi?" Yüce Tanrım, lütfen hayır de.

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra Blake cevap verdi. "David iyi bir adam. O evleneceğin adam, anlıyor musun? Eve götürdüğün adam. Her zaman ailemin yanında oldu ve o-"

"Güvenli," diye tamamladım sözünü, bu kelimedenden de en az "arkadaşlar" kelimesinden nefret ettiğim kadar nefret ediyordum.

Blake yüzünü buruşturdu. "Bunun yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?"

Evet. Neredeyse yerleşmek kadar kötüydü. Ama bunu ona söylemek bana düşmezdi. Pek çok kız güvende olmayı severdi, ancak daha sonra getirdiği rahatlığa aşık olurlardı. Güvenli olan yerleşmek değildi, ama kesinlikle öyle görünüyordu. Özellikle de Blake'in omuzlarının aniden çökmesi.

"Blake." Kollarını kavradım ve onu öne doğru çektim. "Kendine gel. Çok seksisin, nasıl öpüşüleceğini o kadar iyi biliyorsun ki ağzının tadını asla unutamayacağımdan eminim ve çok tatlısın." Gözlerimi devirdim. "Surat yapmayı kes. Tatlı iyidir. Sen seksi ve tatlının mükemmel bir dengesisin. Kişiliğini kedi nanesi gibi düşün."

"Bu David'i kedi yapar mı?"

"Evet." Ve ben bir kaplandım, lanet olsun.

"Tamam... ayrıca, bana tatlı diyeceğini hiç düşünmemiştim, özellikle de ilk buluşmamız pek iyi gitmemişken."

Güldüm. "Ama artık arkadaşız, bu yüzden artık gözlerimi oymak istemiyorsun."

Gözleriyle bana attığı hançerler defolup gitmemi söylüyordu. Belli ki kabul etmemiş.

Bir elini kaldırdı. "Sadece zamanın yarısında. Benden hemşire ve hasta rolü oynamamı istediğinde ya da soyunmamı söylediğinde ya da izinsiz göğüslerimi avuçladığında ya da sırf elini kurabiye kavanozundan uzak tutmakta sorun yaşadığın için beni öptüğünde."

"Bu çok mu yanlış?"

"Sözleşmeye göre ..."

Ellerimi birbirine sürttüm. "Şimdi konuyu değiştiriyorum. Git üzerine seksi bir şeyler giy, biz de yola koyulalım."

Blake bol siyah eşofmanına ve dar mavi atletine baktı. "Bunun nesi var?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Sorun nedir?" Onun etrafında döndüm, sonra kışına bir tokat attım ve o kadar sert kavradım ki küçük bir çığlık attı. "İşte oldu. Özür dilerim. O ağır siyah kumaşın altında bulamadım."

Homurdanarak uzaklaştı, sonra merdivenlerde durakladı ve çok yavaş bir şekilde bana nazlı bakışlar atmak için geri döndü.

"Dostum, acele et," dedim.

Eşofmanları ayak bileklerine kadar indi.

Aralarına kumaş sıkıştırılmış kış yanakları ortaya çıkıyor. Yüce Tanrım.

"Hiç komik değil," diye homurdandım. "Bunu bir daha yaparsan kışına ciddi ciddi sahip olurum ve bunu 'oh, seni yakalayıp tokatlayacağım' şeklinde söylemiyorum. Yirmi dört saatlik bir süre içinde sözleşmemi mümkün olduğunca çok ihlal edeceğim. Şimdi, eğer buna hazırsanız, o zaman kesinlikle soyunmaya devam edin. Ama büyük çocuklarla takılamıyorsan, o güzel kışını merdivenlerden yukarı çıkarmanı, beyaz tanganı saklayacak kıyafetler giymeni ve beş dakika içinde buraya geri gelmeni öneririm. Hâlâ üstümü değiştirmem gerekiyor ve kahvemizi mahvettin." Umarım Gabi'nin evinde hâlâ temiz bir şeyler kalmıştır.

Gülümsemesi kayboldu ve birden sanki cehennem ateşi topuklarını yalıyormuş gibi merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Teknik olarak öyleydi, çünkü dilim ağzımdan düşmüş ve ayaklarımın dibinde bir salya birikintisi oluşmuştu.

Derin bir nefes aldım, kendimi yatıştırmaya çalıştım.

David'i istiyordu. David'i hak ediyordu. Ölse bile ona David'i getirirdim.

Ben

. O üstünü değiştirirken ben de Blake'in profil özetini çıkarıp şöyle bir baktım

David'in ders programına baktı. Bir saat sonra dersi vardı ve büyük olasılıkla kısa bir süre sonra hafif bir ağırlık seansı ve ardından antrenman için spor salonunda takılacaktı.

"Hazır!" Blake önümde belirdi.

Telefonumu indirdim, onu tepeden tırnağa incelerken gözlerim kısıldı.

Avımmış gibi etrafında döndüm ve bunun gerçekten doğru olmasını diledim.

"O atleti sana kim aldı?"

"Beğenmedin mi?" Aşağı baktı ve altında leopar desenli spor sütyeni olan bol ama seksi atleti kavradı. "Gabi bana ödünç verdi."

Gabi gerçekten sabrımı zorluyordu. Önce beni hasta etti, şimdi de? Şimdi de oda arkadaşına seksi kıyafetler mi ödünç veriyor?

"Güzelmış." Omuz silkerek başımı sola çevirdim, sonra eğildim, yüzüm doğrudan onun dar kıkına bakıyordu. "Yeni tayt mı?"

Blake küçük bir kıpırdanma yaptı. Daha doğrusu kıcı kıpırdadı. Kızlar kıpırdadığında, onları okşama eğilimim vardı.

Çünkü gerçekten de kıcı sallamak buydu - dokunmak için bir davet ve bir erkek olarak benim görevim kıcın, evet, daha sonra ona çok dikkat edeceğimi bildiğinden emin olmaktı.

"Harika," diye mırıldandım, gözlerimi gri-siyah kaplan çizgili tayttan ayırarak. "Hayır."

"Ne? Az önce 'harika' dedin." Arkasını döndü, gözlerini benimkilerin hâlâ bağlı olduğu yere indirdi.

"Hayır." İğrenç parmak arası terlikleri gösterdim. "David'i istiyorsan bunları Goodwill'e vermelisin ya da daha iyisi yakmalısın ya da" -duraksadım ve çok alınmasın diye küçük bir gülümseme ekledim- "kapının önüne bırak ki onları çalıp yastığının altına saklayabileyim. Her zaman parmak arası terliklerimiz olur."

Bir deliye dönüşüyordum.

David'le bir an önce birlikte olması için bir başka neden daha. Böyle devam edersem yumurtalıklarım büyüyecek ve Walmart'taki tezgâhtara tampon reyonunun nerede olduğunu soracaktım.

"Onları giyiyorum."

"Hayır." Onun duruşuna uymak için kollarımı kavuşturdum.

"Değilsin." "Çıkarmamı sağla."

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" Göğüs göğüse gelmiştik. Vanilyalı dudak nemlendiricisinin kokusunu alabiliyordum. Dalgalı altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu.

Oda o kadar gergindi ki nefes alabildiğime bile şaşırdım.

"Ian." Adımı mırıldandı ve ben bitmişim, cidden bitmişim. Lanet kadın. "Lütfen?"

"Kes şunu." Gözlerini işaret ettim. "Kırpiklerini kırıştırmayı bırak. Bağışıklığım var!"

Onlara vurmaya devam etti, gülümsemesi gittikçe genişliyor, onu seksi olmaktan çok sevimli gösteriyordu. Bu çok daha kötüydü, çünkü seksi olanla yatılır, sevimli olanla saklanırdı.

Sonsuza kadar.

Başka tarafa bakmam gerekiyordu. "Lanet olsun." Gözlerimi devirerek teması kestim. "Her neyse. Unutma, seni uyarmıştım."

"Teşekkürler." Tıpkı birkaç dakika önce ona yaptığım gibi kıcımlı tokatladı. Karıncalandı. Sertçe karıncalandı. İyi karıncalandı.

Bir homurdanmayla kapıya kadar onun neşeli adımlarını takip ettim ve zihinsel olarak zaman çizelgesini yukarı taşıdım. David'i mi istiyordu?

Onu yakalayacaktı. Bu hafta sonuna kadar.

Kalbim küçük bir sıçrama yaptı.

Mide yanması diye geçiştirdim ve onu bekleyen SUV'uma doğru koşturdum, gözlerim yol boyunca kıcımda kaldı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Biliyorsun" -sırıttım- "bu bir sokma değil. Güneş gözlüklerini çıkarabilirsin. Ayrıca içerideyiz, bu yüzden seni ezik gibi gösteriyor. Sadece söylüyorum."

Blake kaburgalarımın sert bir dirsek attı ve çenesini havaya kaldırarak güneş gözlüklerini takmaya devam etti. "Ama göz teması kurmamamı söylemiştin ve bu benim için gerçekten zor. Bu yüzden güneş gözlükleri."

"Dostum, sadece kasıklarına bak." "Kasıklarına mı?"

"Evet, o boku hemen yiyecektir."

Blake kıpkırmızı oldu. "Onun kasıklarına bakmıyorum!"

Bir kız yanımdan aceleyle geçti, neredeyse iş programı broşürlerini deviriyordu.

Blake elleriyle yüzünü kapattı. "Lütfen bana az önce iki kez yüksek sesle 'kasık' demediğimi söyleyin."

"Bir kez daha söyle. Söz veriyorum buna değecek."

Ellerini indirdi ve ters ters baktı. "Ona bakmamı gerektirmeyen başka bir ipucu-" Elleriyle havayı işaret etti ve öksürdü.

"Onun . . . ?" Kulağımı avuçladım.

Blake dudaklarını yaladı, yanakları hâlâ kırmızıya boyalıydı ve nefesinin altından "Kasık" dedi.

Kahkahamı zar zor da olsa tuttum. "Bence bundan daha iyisini yapabilirsin, Bayan Hemşirelik Binbaşı. Bir fikrim var, hadi Parçalara İsim Verme oynayalım!"

"Hayır," diye tısladı Blake. "David'in geçmesini beklerken koridorda vücut parçalarına isim vermiyoruz! Ya dediğimde yanımdan geçip giderse? -?"

"Penis mi?"

Eliyle ağzımı kapattı. "Şşşt!"

Parmaklarını teker teker sıyırdım. Güçlü bir tutuş; bunu bilmek güzel.

"Eğer söyleyemiyorsan, muhtemelen onunla oynamamalısın, anlıyor musun?"

Gözleri irileşti, nefesi kesildi. "Kimsenin" -sesini fısıltıya indirdi-
"penisiyle oynamıyorum."

"Bu utanç verici değil mi?" İçimi çektim. "Hey, bende pratik yapabileceğin bir tane var."

"Yüzüm muhtemelen şu anda olduğundan daha kırmızı olamaz, değil mi?" "Bilmiyorum. Deneyelim mi?"

"Ian, yemin ederim bir kelime daha edersen ..." Parmağını yüzüme doğru salladı. Onu utandırmak çok hoştu. Neredeyse ön sevişme gibiydi, sadece daha eğlenceliydi, çünkü çok masumdu.

"Penis." Tekrar söyledim. "Sadece söyle."

"Hayır!"

"Memeler."

"Lanet olsun," diye mırıldandı nefesinin altında, sonra da yürümeye başladı.

Onu dirseğinden kavradım ve kendime doğru çektim.

"Hadi ama Blake. Eninde sonunda, kendi cinselliğinden korkmadığın bir noktaya gelmek zorunda kalacaksın. Ve içimden bir ses David'in yatakta harika olmayacağını söylüyor, bu yüzden en azından biraz güven kazanmalısın ki ona ne istediğini söyleyebilesin."

"Ne?" Blake döndü, elleri kalçalarında. "Onun kötü biri olduğunu nereden çıkardın? Yani, ben bakireyim."

"Evet."

Ellerini havaya kaldırdı. "Yani . . . Emeceğim."

"Mümkün değil." Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. Mümkün değil. "İnan bana. Ben bu işi biliyorum. David'e gelince? Görüştüğüm son kız arkadaşı, çabasıdan A almasına rağmen, birden fazla kez sınav sırasında ders çalıştığını söyledi. Bilirsiniz işte. Sınav *sırasında*."

"Sırasında mı?"

"Seks."

"Nasıl?"

"Bunu açıklama şekli oldukça zekiceydi; yastığının içine not kağıtları saklamıştı. Zekice, değil mi?"

Blake'in ağzı açık kaldı. "Ama bu çok kişiliksiz. Ve korkunç. Tüm vücudunu bu işe vermen gerekmiyor mu? Aklın mı? Senin

ruh? Yani, her seferinde her şeyinizi vermeyecekseniz neden seks yapasınız ki?"

O konuştukça nefes almak daha da zorlaşıyordu.

Gerçekten neden? Çünkü seks iyi hissettiriyordu.

Ama son zamanlarda monotonlaşmış, sıkıcı bir hal almıştı. Ve sonra Blake ve ben öpüştük. Ve şimdi, onunla ilgili her şey, sadece konuşmak bile heyecan verici ve yeniydi.

Boktan bir çubuk.

"Uh." Boğazımı temizledim. "Konunun dışına çıkıyoruz. Mesele şu ki, ona yön vermeniz gerekebilir. Yani 'penis' gibi kelimeler söylemeniz gerekebilir. Son."

"Tamam." Blake birkaç saniye gözlerini kapadı, sonra açtı ve "Penis" diye fısıldadı.

"Daha yüksek sesle." Sırıttım.

Kulakları kırmızı bir boya kalemi kadar parlaktı.

"Penis," dedi yoldan geçen herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Şansımıza, o insanlardan biri de David'di.

"Oh, hey adamım." Dostça bir tokalaşma için elimi uzattım. "Seni orada görmedim. Nasıl gidiyor?"

David'in ağzı açık kalmıştı, muhtemelen şok içindeydi, çünkü küçük kankası bir profesyonel gibi iş binasının koridorunda bir erkek bölümünün adını yüksek sesle söylemişti.

"Blake?" Kaşlarını çatı.

"Ah, pardon!" Blake güneş gözlüklerini çıkardı. "Bunları taktığımı unutmuşum." "Gözlerini asla kapatmamalısın," dedi alçak bir sesle.

"Onlar

en iyi özelliğiniz."

Güldüm.

David ters ters baktı.

"Ah, pardon. Şaka yapıyorsun sandım."

"Ne? Düşünüyordum da, eğer onun en iyi özelliğine isim vereceksek - fiziksel, yani, ikimiz de onun öldürücü bir kişiliğe sahip olduğunu bildiğimize göre - hmm." Ona bir göz attım. "Kıçı, göğüsleri ve saçları arasında üçlü bir eşitlik olduğunu söylemek zorundayım. Ama hey, ben ne bilirim ki?"

Blake kaburgalarımın sert bir dirsek attı. Kaba olmaya çalışmıyordum. Aslında niyetim tam tersiydi. David'in bakmasını sağlamak için tetikleyici kelimeler söyledim. Telkinin gücü, dostlarım.

David, her kelimeyi söylediğimi duyduktan sonra yavaşça, metodik olarak envanter çıkarırken dişlerimi sıktım. Sonra sanki aptal kafasında bir ampul yanmış gibi gözleri büyüdü, belki de sonuna kadar açıldı ve geriye doğru bir adım attı, neredeyse koşarak gelen bir öğrenciyle çarpıştıyordu.

"Evet," diye mırıldandı ve sonra elinin içine öksürdü. "Haklısın. Her şey mükemmel."

"Ve benim." Göz kırptım, kıskançlık kazanını biraz daha karıştırdım, onu ne kadar zorlayabileceğimi görmeye çalıştım ve aynı zamanda şimdilik benim olduğu için gururla şiştim.

Şimdilik.

Başını bana doğru çevirdi. "Sadece görüşüyorsunuz sanıyordum, resmi bir şey yok."

"Dün gece resmileştirdik." Elini dudaklarıma götürürken Blake'in ağzına odaklandım. "Değil mi, tatlı yanaklar?"

Blake'in başını sallayıp devam etmesini beklerken, eğilip ağzımı öpmesine, iki eliyle başımı tutmasına ve dilini boğazımdan içeri sokmasına hazırlıklı değildim. Ama onu öpmeye hayır diyecek biri değilim, asla, onu geri öptüm.

David boğazını temizledikten sonra çok erken bitti.

"Özür dilerim." Blake saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken gerçekten utanmış görünüyordu ve sonra güneş gözlüklerini kapıp hızlı ve seksi bir hareketle tekrar taktı. "Sadece gerçekten güzel bir geceydi."

"Öyleydi," dedim, alay ederek.

"Güzel," dedi David biraz fazla yüksek sesle. "Senin adına sevindim Blake.

Gerçekten mutluyum."

Hiç de mutlu görünmüyordu. Aslında eğer mutluluk böyle bir şeyse, Blake erkek arkadaşlar tarihindeki en kötü erkek arkadaşına sahip olacaktı. Adam aynı anda hem üzerimize kusmaya hem de gözyaşlarına boğulmaya hazır görünüyordu.

"Artık gitmeliyiz." David'e başımı salladım ve binadan çıkarken Blake'in elini tuttum.

Kapılara ulaştığımızda, ona son onayımı, son sırtışıma sunmak için geri döndüm. Bize, özellikle de onun kışına bakacağını biliyordum. Bakıyordu ve ona kaşlarını kaldırarak meydan okuduğumda, yaşlı David bana parmağını gösterdi.

"Hah!" Blake'in elini daha sıkı tutarken kahkahayı patlattım. "David eğlenceli biri, değil mi?"

"Seni bu kadar iyi hissettiren ne?" diye sordu.

Kolumu salladığını ve benimle birlikte kıkırdadığını belirtmedim. Kahretsin, elini tutmak, şakalaşmak çok doğal geliyordu. "David beni tersledi."

Gülümsemesi düştü. "Ciddi misin? Sence de bu biraz sert değil mi? Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü elleri serbestti." Ona gülümsedim. "Ve benimkiler" -birleştirilmiş ellerimizi kaldırdım- "serbest değildi."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Üç gün daha geçti. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde Blake ile işimin bitmesini bekliyordum. Bitirmek istediğim için değil, bitirmek zorunda olduğum için. Müşteri listemiz yığılıyordu ve Lex, diliyle boğazının arkasını delmeye çalışan bir hatunu daha öpmek zorunda kalırsa işi bırakacağını söyledi.

Cumartesi günüydü.

Ve David su tesisatını kontrol etmek için aramaktan ya da rastgele uğramaktan vazgeçmemişti. Doğru ya. İyiydi, dahi.

Hey, borularına bakabilir miyim? Ne için?

Boktan temiz olduklarından emin olmak için mi?

Bazı adamlar gerçekten ne halt ettiklerini bilmiyorlardı. En azından üçüncü kez uğradığınızda iyi bir bahane bulun. Ne bileyim, lastiğinizin patladığını söyleyin, telefonu kullanmak istediğinizi söyleyin, on mil koştuktan sonra susuz kaldığınızı ve suya ihtiyacınız olduğunu söyleyin.

Ama

borular?

Yine mi?

Ondan çok sıkılacaktı. Bunu biliyordum ve onun da bunu görmeye başladığını umuyordum ama tutmam gereken bir sözüm ve işim bittiğinde parçalamam gereken bir kontratım vardı.

O zaman, ancak o zaman, arkama yaslanıp çökmesine ve yanmasına izin verirdim, sonra içeri dalar ve ...

O kısma henüz hiç gelmemiştim.

Arabayı Gabi ve Blake'in evinin önüne çektim ve arka koltuktan erken bahar barbekümüz için atıştırmalıkları aldım. Mart ayı için hava sıcaktı, yaklaşık altmış iki dereceydi, yani dışarıda olmak için her türlü bahaneyi değerlendirmek istiyorduk.

Eve tekrar baktığımda kapı çoktan açılmıştı. Seksi görünümlü Blake kapının ortasında duruyordu, kısa beyaz atleti ve düşük belli kot pantolonuyla karnının bir kısmı görünüyordu.

Ona doğru ilerlerken "Güzel," diye seslendim. "Beğendim."

Önüme döndü ve bana bir öpücük kondurdu. "Güzel, çünkü onları uzun zamandır giymemiştim."

Yanından geçip eve girdim, o da beni takip etti.

Birdenbire gülümsemesi kayboldu ve gözleri yaşlarla doldu.

Kaşlarımı çatarak yiyecekleri tezgâhın üzerine bıraktım.

"Whoa, whoa, whoa." Ellерimle yüzünü kavradım. "Hey, sorun ne?"

"Bu, uh ..." Birkaç damla gözyaşı yanaklarına sıçrarken yutkundu. "İki yıl önce bugün öldü."

"Kahretsin." Gözlerimi kapattım ve alnımı onunkine bastırdım. Sonra, sormadan onu kollarıma aldım ve sarıldım.

Blake her zamanki boğulma tarzıyla kollarını boynuma doladı ama umurumda değildi. *Bana daha sıkı sarıl*, demek istedim. Onu daha iyi hissettirecek herhangi bir şey.

Vücudunun titremesi durmadan önce birkaç saniye boyunca hıçkırdı.

Onu ayağa kaldırdım ama bedenlerimizi birbirimize yakın tuttum. "Çok özür dilerim." Kabarık yanaklarında kalan gözyaşlarını silmek için başparmaklarımı kullandım. "Bunun durumu daha iyi yapmayacağını biliyorum. Söylediğim hiçbir şey daha iyi yapmayacak. Ama bence o seninle gurur duyardı. Her şeyi yanına bırakan, çekingen bir ağabeyle büyüdüğünü hayal bile edemiyorum." Onu daha sıkı sıktım. "Sen harika bir kadınsın. Komik, tatlı, şefkatli. Seninle ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey yok." İçimi çektim. "Eminim tüm erkekleri uzak tutmak için teşvik edeceği bazı kıyafet seçimleri dışında."

Bir kahkaha patlattı. Bunu duymak güzeldi. Hemen rahatladım.

"Evet, öyleydi ..." Kaşlarını çatı. "Tamam, bunu yanlış anlama."

"Erkeklerin üzerine yemin ederim ki size onu hatırlattığımı söylerseniz, çıldırıldığımı ve aptalca bir şey yaptığımı göreceksiniz."

"Diğer günlerin aksine mi?"

"Hey! Az önce seni rahatlattım. Şimdi de aptal mı oldum?"

Alaycı bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Kardeşim gibi olduğunu söylemeyecektim. Sadece birçok ortak yönünüz olduğunu söyleyecektim. O futbol oynardı ve beni her zaman konfor alanımın dışına çıkarmaya çalışırdı. Böylece, kot pantolon. Basketbol şortundan başka bir şey giymiyordum ve sonunda bana bir kız gibi giyinmeye başlamam gerektiğini söyledi. Alışveriş. Ölmeden önce birlikte yaptığımız son şeylerden biriydi. Kıyafetlerin yarısını bile giymedim. Eminim bazılarının modası geçmiştir ama" -alt dudağı titredi- "belki onun için denerim diye düşündüm, anlıyor musun?"

"Dinle." Bir parmağını dudaklarına bastırdım. "Ne giyersen giy çok güzelsin. Hayatının her günü basketbol şortu ve o çirkin parmak arası terlikleri giysen de ağabeyin seninle gurur duyacaktır. Söz veriyorum."

Gözleri yine yaşlarla doldu. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Biliyorum."

"Nasıl?"

"Çünkü seninle gurur duyuyorum. Ve beni etkilemek kolay değil -kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Ian Hunter." Adımı saygıyla söyledi. Yüce Tanrım, adımı söyleme şekline layık olmak istiyordum.

"Çocuklar," diye seslendi Gabi evin içinden bir yerden. "Orada öylece dikilip birbirinize göz mü atacaksınız, yoksa atıştırmalıkları alabilir miyiz?"

"Hemen geliyorum," diye bağırdım, gözlerimi Blake'ten ayırmadan. "İyi olacak mısın?"

Işık gözyaşı lekeli yüzünden yansıyor. Çok güzeldi. O kadar güzeldi ki acıtıyordu. "Sen kaldığın sürece." "Tamamdır."

"Güzel." Çantalara uzandı, sonra eliyle kapıyı kapattı. "Ama Gabi ve benim yalvardığımız çikolatayı almayı başaramazsan seni içeri alamam."

İçimi çekerek çantalardan birine uzandım ve iki tane Hershey's Krackel çikolatası çıkardım. "Bu çikolatayı mı diyorsun?"

Blake elimden aldı ve içine çekti. "Çok güzel."

"Soru." Eğildim. "Eğer bu benimle bir Krackel barı arasında olsaydı-"

"Krackel barı." Omzumu okşadı. "Her zaman."

"Sormak zorundaydım."

"Çocuklar," diye tekrar bağırdı Gabi.

"Geliyorum!" dedik hep bir ağızdan ve eve doğru geri döndük.
Gabi mutfakta hamburger ve sosisli sandviçleri hazırlıyordu.
Kaşlarını çatarak bize baktı. "Blake, iyi misin?" Gözleri huysuz bir bakışla bana takıldı.

"Evet." Blake onun yanaklarına dokundu. "Hemen yukarı çıkıp rimel lekelerini temizlememe izin ver."

Kaçışını izledim.

Yani eğilip saklanmadım.

Gabi omzuma vurdu, sonra yüzüme nişan alır gibi geri çekildi.

"Ne?" Tökezleyerek ondan uzaklaştım. "Onu ben ağlatmadım!"

Gabi ikna olmuş görünmüyordu. "Sana ondan uzak durmanı söylemiştim!" "Ve yaptım." Teslim olmak için ellerimi kaldırdım.

"Teknik olarak." "Teknik olarak mı?"

"Kahretsin, gözlerinde yine o bakış var. Gabs, o David'den hoşlanıyor, ben de ona David konusunda yardım ediyorum. Hikayenin sonu."

"Onunla seks yaptın mı?"

"Keşke," diye homurdandım.

Gabi kaşlarını çatı. "Bekle, ne?"

"Bir şey yok. Hey, Lex geç kaldı, gidip onu arayacağım." Gitmek için döndüm ama kot pantolonumdaki ilmek tarafından geri çekildim.

"Konuş."

"Lex ölmüş olabilir."

"Umurumda değil."

"Çok ciddi bir kaza geçirdik ve zamanımız tükeniyor." "Söyle bakalım."

"Son nefesini vermesine beş saniye kalmış ve sen benim duygularım hakkında seninle dedikodu yapmamı mı istiyorsun?"

"İan."

"Lex öldü. Umarım mutlusundur."

Kot pantolonumu sıkıca kavradı ve sonra yukarı doğru çekti.

"Dur bakalım." Ondan uzaklaştım ve merdivenlerin olduğu arkama baktım. "Tamam, özetlenmiş versiyon?"

Başını salladı ve kollarını

kavuşturdu. "Ondan hoşlanıyorum."

Gabi başını biraz daha salladı ve sonra kaşlarını çatı. "Bekle, bu kadar mı? Nabzı atan her şeyi mahvetmeni yıllarca izledikten sonra aldığım beyanat bu mu? Ondan *hoşlanıyor* musun?"

"Evet." Yıllar sonra ilk kez utançtan kızardığımı hissettim.

"Sen. Sevmek. Ondan." Gabi'nin sesi yükseliyordu. Onu susturmaya çalıştım ama Gabi-bu bir boz ayıyı dürtmek gibiydi. "Erkekler çok aptal. Lütfen bana bunu ona Facebook durumu gibi yüksek sesle itiraf etmediğini söyle. *Blake'ten hoşlanıyorum. İşte fotoğrafımız. Harika, beş yüz paylaşım.* Sanki lisede gibiyiz!"

"SESİNİ ALÇALT!" Bağırdım.

"İşte başlıyoruz!" Gabi omzuma bir tokat attı. "Biraz tutku. Yıllardır ilk kez bir şeyden hoşlandığımı itiraf ediyorsun!" "Doğru değil," diye karşı çıktım. "Sahip olduğun o sevimli küçük gerbili çok severdim." "Lex'in öldürdüğü mü? O gerbil mi?"

"Zavallı Arnold." Sırıttım. "Acı konu mu?"

"Piç kurusu bu gecelerden birinde uykusunda taşaklarını kestirecek."

"Ona yatağında gizlice yaklaşma. İstemediğin bir şeyi istediğini düşünebilir. Ve ihtiyacım olan son şey, yanlışlıkla göğsünü sıyrıp senin olduğunu anladıktan sonra Lex'le uğraşmak. Ellerini keser ve bilgisayar programım ve gelecekteki kârlı iş fikirlerim için onun ellerine ihtiyacım var."

"Geri!" Blake zıplayarak merdivenlerden indi.

Gabi, Krackel çubuklarından birini yavaşça açıp lanet şeyi ağzına tıkmadan önce bana bu işin daha bitmediğini söyleyen bir bakış attı.

"Paylaşmak yok mu?" Kaşlarım havaya kalktı.

"Hayır," diye yanıtladı Gabi, ağzı çikolata doluydu. "Kendin al."

"Ben aldım."

"Ve biz fakir üniversite öğrencileriyiz, yani ..." Gabi sırtı.

Ön kapı çarpıldı. Lex aniden elinde iki dev market poşetiyle koridorda belirdi. "Eğer bir daha" -şiddetle küfretti- "ve *gerçekten* bir daha beni tampon almam için markete gönderirsen, yatağında tamamen yabancı biriyle seks yapacağım, selfie çekeceğim, poster boyutunda şişireceğim ve tavanına yapıştıracağım."

Poşetleri tezgâhın üzerine bıraktı. Bir kutu tampon düştü.

Sırıttım. "Ayakçı çocuk."

"Siktir et," diye homurdandı Lex. "En azından ben nerede olduklarını biliyorum. Gabs seni son gönderdiğinde yol sormak zorunda kalmıştın, sonunda tezgâhtara asılmıştın ve eve geri dönememiştin."

Blake'in yüz ifadesine bir bakış attım. Gülümsüyordu ama bu zorlamaydı ve aniden geçmişteki tüm kaküllerim daha çok geçmiş günahlar, geçmiş yanlışlar, beni onun gözünde daha az yapan bir şey gibi göründü.

"Sağ ol dostum," dedim nefesimin altında.

"Her zaman." Lex ellerini birbirine sürttü. "Izgarayı ben mi yapıyorum, Gabs? Yoksa son on iki saat içinde penisin mi büyüdü?"

Blake bana şaşkın bir bakış attı.

Sırıtarak açıkladım. "Sadece erkekler ızgara yapabilir. Öyle yazıyor."

"Nerede?" Gabi çekmecedен dev ızgara spatulasını çıkarıp arkasına saklayarak sordu.

"Doğduğumuzda verilen talimatlar üzerine," dedim şaşkın bir ifade takınarak. "Hayat 101. Cidden, bazen siz kızlar ilkokula gittiniz mi diye merak ediyorum."

Lex bir "hah" diye havladı, sonra Gabi'den spatulayı çaldı ve hamburger ve sosisli sandviç tabağıyla dışarı çıktı.

Gabi bütün çeşnileri çıkarmaya başlarken, "O tam bir cevher," diye homurdandı.

"Gerçek bir centilmen," dedim, tam o sırada bir voleybol topu kafama doğru yelken açtı.

Zar zor zamanında eğildim. "Ne oluyor be?"

Blake sıırttı. "Küçük bir oyuna var mısın, evlat?"

Sersemlemiş bir halde ona baktım. "Az önce bana ... 'çocuk' mu dedin? 'çocuk' mu dedin?" Bana doğru bir diken daha.

"İşte bu kadar." Topu kaptığım gibi dışarı çıktım. "Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim ama Blake, ben NFL'deydim, tüm sporları oynayabilirim."

Lex öksürdü.

"Golf hariç."

Tekrar öksürdü.

"Ve sanırım buz pateninin sayılmaması gerektiği zaten tespit edildi."

Lex ellerini kaldırdı, sonra hamburger çevirmeye geri döndü.

"Senin servisin." Topu Blake'e doğru vurdum. "Bayanlar her zaman önce gelir. Ben sahada ve yatakta bir centilmenim, ne şanslısın."

"Vay canına. Teşekkürler," dedi Blake alaycı bir tavırla. "Bırak da rahat edeyim." Üstünü çıkardı.

Yanan bir şeyin kokusunu aldım.

"Lex," diye bağırdım. "Hamburgerleri hallet.

Ben hallederim!" "Üzgünüm." Arkasını döndü.

Kollarını başının üzerine uzatıp saçlarını yüksek bir at kuyruğu yaparken bronzlaşmış, kaslı tenine baktım. Kot pantolonu hâlâ üzerindeydi ama kalçalarından o kadar aşağı sarkıyordu ki bir polis ona ceza yazabilirdi. Ve düz siyah spor sütyeni nedense çok seksi görünüyordu.

Çok ateşli.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Belli ki biri hile yapmaya çalışıyor." Karnını işaret ettim.

"Oh, bu mu?" Omuz silkti. "Gömleğime ter bulaşmasını istemiyorum. Eminim anlıyorsundur."

"Elbette var." Gömleğimi çıkardım ve yere attım. "Çok iyi anlıyorum."

Aralarında birkaç profesörün de bulunduğu çok sayıda kadın tarafından birkaç kez sekiz kasım olduğu söylenen kaslarımı esnetiyordum.

Gözleri büyüdü.

Lex, "İşeme maçı, iki kişilik parti," diye bağırdı. Gabi koşarak geldi.

Oh, güzel, bir seyirci.

BÖLÜM YİRMİ T WO

"Bana karşı bire bir voleybol oynamanın fiziksel olarak imkânsız olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sırıttım, topu havaya fırlattım -bir kez, iki kez- aslında onun gelecekteki kaybı için biraz üzüliyordum. Belki ona biraz daha çikolata alır, acısını biraz olsun hafifletirdim.

"Elbette. Tamam." Blake'in yüzü ifadesizdi. Onu hiç anlayamıyordum. Rakipleri her zaman böyle mi hissediyordu? Gözlerim kısıldı. Bana doğru bir göz kırpma ya da tereddüt bile yoktu. Gerçekten beni bir şekilde yenebileceğini mi düşünüyordu? Birincisi, ondan uzun boyluydum; ikincisi, bir erkektim; ve üçüncüsü, taşaklarım vardı ve onları nasıl kullanacağımı iyi biliyordum.

"Tamam." Kollarımı başımın üzerine uzattım, top sol elimde benimle birlikte hareket ediyordu. Bu doğru, onu avuçluyordum.

Çünkü ben bir erkektim, ellerim çok büyüktü ve onun suratına o kadar sert vurabilirdim ki muhtemelen burnunu düzeltmek için estetik ameliyat olması gerekirdi. Ama tabii, evet, adil oynayalım. "Önce sen servis yapabilirsin."

Gabi bir çim sandalyeden, "Ben paramı Blake'e yatırıyorum," diye seslendi.

Lex ızgaranın kapağını kapattı ve bir koltuk çekti. Homurdanarak beni işaret etti. "Heisman'a aday gösterildiğinin farkındasın, değil mi?"

"Heisman Shmeisman," diye dalga geçti Blake çıplak ayaklarının arasında zıplarken, göğüsleri de eğlenceye katıldı.

"Odaklan," diye
tersledi Lex.

"Odaklanıyorum!"

Ya da en azından deniyordum. Gerçekten zor. Odaklanmak için. Kahretsin, hiç eskimiyorlardı, değil mi?

Gabi eğlenen bir ses tonuyla, "Yirmi dolarına bahse girerim ki onu ilk vuruşta bayıltır," dedi.

"Kendine bir bahis bulmuşsun." Lex onun elini sıktı.

El sıkışıyorlardı. Yan yana oturuyorlardı ve Üçüncü Dünya Savaşı patlak vermemiştii. Yorum yapmak için ağzımı açtığımda Lex onun elini bıraktı ve kot pantolonuna sürttü.

"Ne? Şimdi de kızlardan mı korkuyorsun?" Gabi alay etti.

"Sadece erkek olabilecek olanlar." Lex başını salladı, sonra da kasıklarına doğru sivri bir bakış fırlattı. "Hmm, bence yarı yarıya şans var."

"Mangalın üzerine çakmak gazı dökmek için beni geçmeyin."

"Ve kendi evini mi yakacaksın?"

"Yoksa neden sigorta yaptırayım ki?" Gabi tatlı bir sesle Lex'in koluna vurdu, sonra da pazusunu tutup çimdikledi.

Şaka yapıyorum. Dünyada her şey

yolundaydı. "Hazır mısın?" Blake aradı.

"Evet." Topu havaya fırlattım. "Servis."

O basit bir vuruşla döndü, ben de bir setle döndüm. Gerçekten, oyunun bu kadar yavaş başlaması biraz aptalcaydı-

Bir an top havada Blake'e doğru süzülüyordu; bir an sonra kıcımlın üzerine çökmüş gökyüzüne bakıyor ve bir ağaç dalının boynuma saplanıp saplanmadığını merak ediyordum.

"Ne oluyor be?" Mırıldandım.

Blake ellerim kalçalarımnda tepemde dikiliyordu. "Pardon, bir dahaki sefere çıktığımda seni uyarmamı ister misin?"

"Hayır." Sırıttım. "Merhamet yok, ha?"

"Hayır," dedi benimle aynı şekilde.

Utangaç bir gülümsemeyle elini uzattı. Onu tokatlayarak uzaklaştırdım ve kendi gücümle ayağa kalktım. "Yüzünü kırarsam sakın kızma."

"Aynı şekilde," diye karşılık verdi ve topu ağın üzerinden

fırlattı. "Dikkatli ol, dostum." Lex güldü. "Güçlü bir kolu

var." "Öyle mi düşünüyorsun?" Ben de öyle dedim.

Gabi sessiz kaldı. Akıllı kız.

"Ne oldu?" Ben sordum. "Bire sıfır mı?"

Blake bana bir öpücük verdi.

"İşte bu kadar." Topu havaya fırlattım ve olabildiğince sert vurdum. Top çimleri öpmeden hemen önce geri döndü ve topun filenin üzerinden süzülmesine neden oldu. Pasta. Smaç vurmak için zıpladım ama vuruşumu engelledi ve topun tekrar benim tarafıma düşmesine neden oldu. Hızla geriye doğru tökezledim ve topu yumruğumla zar zor yakalayarak onun tarafına geçirdim.

Çimlerin üzerinde zıpladığında rahat bir nefes aldım.

"Aw . . ." Blake'e göz kırptım. "Bir dahaki sefere spor."

Kayıtsızlığı bozulan Blake'in yüzü sakinlikten "Seni uykunda öldürebilirim, sonra da bağırsaklarını mahallenin kedilerine yediririm "e dönüştü.

Temkinli bir adım attım.

"Benim servisim." Yan tarafına doğru geri çekilirken kalçaları sallandı. "Hizmet."

Top filenin üzerinden hızlı bir tren gibi geçti. Altına girmek için dalmak zorunda kaldım ve o zaman bile fileyi zar zor sıyırdı.

Sonunda topu devirip sayı yapana kadar üç kez ileri geri voleybol oynadık.

Sonraki bir saat boyunca her şey aynen böyle devam etti. Gabi ve Lex yüzlerini doldururken biz ileri geri voleybol oynamaya devam ettik. İkimiz de pes etmek istemiyorduk ve ne zaman birimiz oyun noktasına gelse, diğërimiz hemen arkasından geliyordu. Ve Gabi kazananın bir değil iki farkla kazanması gerektiğini söyledi.

Doksan dakikaya yaklaşıyordu.

Cehennem gibi sıcaktı.

Açlıktan ölüyorum.

Ve bir farkla kaybettik.

"Pes et," diye bağırdı Gabi. "Seni yakaladı!"

"Asla!" Blake'e bir parmak salladım. "Ya kazanmana izin verirsem?" "Ben bilirim."

"Hmm."

"Ayrıca" -kirpiklerini kırıştırdı- "bu şekilde kaybetmek için fazla rekabetçisin."

Lanet olsun. Duruşumu aldım ve bekledim. Şimdiye kadar tüm servisleri acımasızdı. Sabah olduğunda, muhtemelen J. J. Watt suratıma tekrar tekrar tokat atmış gibi görünecektim.

Top filenin üzerinden soluma doğru uçarak geldi. Hareket etmeye çalıştım ama dizim tutuldu ve son birkaç haftadır hissettiğim ağrı tam anlamıyla kemiklerimi parçalayan bir acıya dönüştü. Bir çığlıkla yere düştüm, zonklama şiddetlenirken yüzüm toprağa ve çimlere çarptı.

Utanmanın bir etken olamayacağı kadar kötü acıyordu. Kahretsin.

"Oh kahretsin." Lex seslendi ve sonra yanımdaydı. "İyi misin?"

Kahretsin, acıyordu. Neden bu kadar acıtmak zorundaydı ki? Doğru ya. Çünkü bazı önemli tendon ve bağlarım eksikti ve kemiklerimi yerinde tutan tek şey birkaç metal çubuktu.

"Ian!" Blake tökezleyerek yanıma geldi, gözleri panikten çılgına dönmüştü. "Ne oldu? Hastaneye gitmemiz gerekiyor mu?"

"Hayır, hayır, hayır." Doğrulamaya ve bacağımı uzatmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Normalde yardımcı olan tek şey buydu. Bir de ağrı kesiciler ama bağımlısı olabileceğim herhangi bir şeyi almayı reddediyordum. "Ben iyiyim."

Blake kot pantolonumu yukarı çekti ve ellerini sol dizimin yan tarafında aşağı yukarı gezdirmeye başladı.

"Ama"-boğazımı temizledim-"bu çok daha iyi hissettiriyor."

"Evet, o iyi." Gabi gözlerini devirdi. "Hadi Lex, gidip bir buz torbası getirelim."

"Evet, Lex." Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Devam et."

Tartışmadı. Muhtemelen birinin üzerime titremesinden, telaşlanmasından ya da endişelerini veya acıma duygularını dile getirmesinden nefret ettiğimi bildiği için. Bu bana o günü hatırlatıyordu; hatta o haftayı, o ayı hatırlatıyordu. Otuz günlük hastane ziyaretleri, ameliyatlar, doktorların iyimserliğine rağmen temelde zaten bildiğim gerçeği ifade eden üzgün gözlü takım arkadaşları. İşim bitmişti.

Bir daha asla oynamam.

"İşte." Blake elini dizimden çekip ayağa kalktı, sonra da ayağa kalkmama yardım etti. "Sandalyeye kadar topallayabilir misin?"

Bacağıma ağırlık vermeye çalışırken bir küfür savurdum. Hâlâ apseli bir diş kadar ağrıyordu ama kontrol ettirmemi gerektirecek kadar değil. Daha önce de box jump yaparken dizimi incittiğimde bu tür bir ağrı yaşamıştım. İnanılmaz miktarda anti-enflamatuar ve biradan sonra geçeceğini biliyordum.

Vücudum terden sıırıslıkm olmuştu, topallayarak plastik çim sandalyeye gittim ve hasta bir gümbürtüyle içine çöktüm, bacaklarım kotuma yapışmıştı, kotum sandalyeye yapışmıştı ve ter hala sırtımdan aşağı damlıyordu.

Blake önümde diz çöktü ve kaşlarını çattı. "Pantolonunu çıkarman gerekiyor."

"Altım çıplak."

"Gözlerimi kapatacağım."

"Pantolonumu çıkarıp plastik üzerinde terli bir kış izi bırakmayacağım. Ben iyiyim. Yemin ederim."

Kot pantolonumun dışından dizime dokunurken ikna olmuş görünmüyordu, parmakları sol dış taraftaki şişmiş noktaya hafifçe dokunuyordu.

Kemik hala kemiğe sürtünme eğilimindeydi. Bazı günler hâlâ hissettiğime yemin edebilirim.

Egzersiz yapmak muhtemelen en akıllıca hareket değildi ama doktorum kendimi daha kötü incitemeyeceğimi söylemişti. Bu iyi haberdi. *Hey, evlat, hayatın boyunca sadece futbol oynadığını biliyorum ve ayağını kesmek zorunda kalabilirim ama iyi haber şu ki, ölmedin!*

Öyle de olabilirdi.

"Şişmeye başladı." Blake biraz fazla bastırdı ve bacağıma yeniden sıcak acı dalgaları gönderdi.

Dudaklarımın arasından bir acı tıslaması kaçtı.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Buz torbası." Gabi paravan kapıyı açtı ve içi jel dolu mavi bir topağı Blake'e doğru fırlattı. Blake onu havada yakaladı ve dizimin üzerine koydu.

"Ben yemeği yeniden ısıtacağım," dedi Gabi. "Lex markete gidip biraz ibuprofen aldı, çünkü dışarıdayız."

"Teşekkürler Gabs," diye karşılık verdim, serin paket yakıcı işkencemi hafifletmeye başlamıştı bile.

"Evet." Kapı arkasından çarptı.

Blake önümdeki pozisyonundan kıpırdamadı. Gözlerinde endişe vardı. "Dizine ne oldu?"

"Sakin ol." Sırtımı sandalyeye yasladım ve onun kocaman gözlerinin içine baktım. "Ukala, üstsüz bir piliç beni öldürmeye çalıştı."

"Üstsüz değilim." Kollarını kavuşturdu.

Bakışlarım göğsüne odaklanırken dudaklarımdan bir inilti kaçtı. "Düzeltiyorum." Elimi uzattım ve çıplak karnını sıyırdım. "Yarı çıplak."

"Az önce olanları kastetmedim, tam anlamıyla kendi kıcını sana teslim ettim." Önümdeki güverteye oturdu ve dizlerine sarıldı. "Kardeşimden sonra"-omzunu silkti-"futbolu takip etmeyi bıraktım. Çok zordu."

"Anladım." Yüksek sesle nefes verdim. "İnan bana, anlıyorum." "Yani?"

"Sır tutabilir misin?" O öne doğru eğildiğinde ben de öne doğru eğildim, gözleri küçük yarıklara dönüştü. Hah, şimdiden benim saçmalıklarımı söylüyordu. Buna bayıldım.

"Evet."

"Yolun karşısına geçmekte olan iki yaşlı kadının hayatını kurtardım. Arabaların geldiğini bile görmediler. Yanlarında kedi olduğunu söylemiş miydim? Ve dördünün de hayatını kurtarmayı başardım. Aynı anda karşıdan karşıya geçmekte olan tavuğu da sayarsanız muhtemelen beş. Araba beni ezdi. Ve iyi

... bana şehrin anahtarlarını verdiler ..."

"Vay canına, sıradan bir suç savaşıysın, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım, sonra parmağımı salladım. "İşte işin gizli kısmı." "Ben hazırım."

"Ben Süpermen'im."

Yumuşak yüz hatlarında beliren kibirli gülümsemesiyle kaşları havaya kalktı ve bir anlığına nefesimi kesti. "Öyle mi?"

"Yemin ederim." Göz kırptım. "Yoksa neden en iyi arkadaşımın, aynı zamanda düşmanımın adı Lex olsun ki? Kanıt istersen anlarım. Pelerinim odamda. Görmek ister misin?"

"Süpermen'in pelerini her zaman üzerindeydi."

"Doğru. Şu anda spor yaptığım görünmez, tıpkı benim insanüstü görüşüm gibi. İnsan gözlerini tanrısal gücümle açmanın tek yolu benimle seks yapmak."

"Hah. Ve sen çok iyi gidiyordun."

"Hey!" Ellerimi kaldırdım. "Kuralları ben koymuyorum, tatlı yanaklar. Ben sadece sıradan bir kahramanım."

"Gerçekten de öyle," dedi Gabi. Ne kadar zamandır orada duruyordu? "O zavallı küçük çocuk ölebilirdi. Bunun o babaya ne yapacağını hayal edebiliyor musun? Karısını kaybettikten sonra? İnanılmazdı, Ian. Kendini hafife alma. Kendi hayatını kaybetme riskini göze alarak onun hayatını kurtardın. Lex'in hastaneye gitmemizi söylediği telefon konuşmasını hâlâ unutamıyorum. Kanaman olduğunu söylediler ve-"

"Bu kadar yeter Gabs," dedim usulca, ama öfkeye çok benzeyen bir şey beni içten içe yakıyor ve kaçmak istememe neden oluyordu. Ama sakat bir bacakla yapabileceğim tek şey orada oturup beni asla olamayacağımı bildiğim bir kahraman olarak resmetmesini dinlemektir.

Evet. O çocuğun hayatını kurtarmıştım. Evet. Bana kahraman dediler.

Ama hangi bencil hıyarın takım arkadaşlarının Super Bowl'a gittiğini gördükten sonraki ilk düşüncesi "Arabanın ona çarpmasına izin vermeliydim" olur?

"Uyuşturucu satıcısı geri döndü." Lex bahçeye daldı ve elime bir hap şişesi tutuşturdu.

"Lex Luthor'dan mı bahsediyorsun?" Blake gülerek gerginliği biraz olsun azalttı. Eli benimkine uzandı ve kilitlendi.

Gitmesine izin vermedi.

Gitmesine izin vermeliydi.

Çünkü o anda bir şey dikkatimi çekti. Gabi bile bana musallat olan şeytanların farkında değildi ama içimden bir ses Blake'in tüm hayatın boyunca seni bir arada tutan şeyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunun fazlasıyla farkında olduğunu söylüyordu.

Futbolu kaybetmek kimliğimi kaybetmekten daha fazlasıydı. Bazı günler ruhumu kaybetmiş gibi hissettim.

"Gabs . . ." Blake boğazını temizledi. "Yemek hazır mı?"

"Oh!" Gabi ayağa fırladı. "Üzgünüm çocuklar, evet tabaklar içeride. Burada mı yoksa masada mı yemek istersiniz?"

Blake ve ben hep bir ağızdan, "Dışarı," dedik.

Gabi sessizdi, sanki ikimizi de inceliyor ve ikimizin de tuhaf davranmasının nedeni hakkında aptalca bir sonuca varmaya hazırlanıyordu. Lex için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Kadın," diye homurdandı Lex. "Sen olmayı bırak" -onu kapıya doğru itti- "sen. Sadece iki saniyeliğine. Yemek. Sadece yemek. Dışarıda yemek istiyorlarsa, dışarıda yemelerine izin verimiz. Ayrıca turta sözü vermiştin. Ben hiç turta kokusu almıyorum."

"Düzelتيyorum. Sana turta *alacağımı* söyledim, senin için pişireceğimi değil. Eğer annenle evlenmek istiyorsan, evlen Lex."

"Elmalı olsa iyi olur," diye homurdandı kapı arkasından çarpmadan önce. Elinde iki tabağımızla hızla geri döndü ve nefesinin altından fısıldadı: "Teröristle ben ilgilenirim ama bana borçlusun."

"Sağ ol, dostum." O evin içinde kaybolurken güldüm ve "Stella!" diye bağırdım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yemeğimizi sessizlik içinde bitirdik. Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamıştı ve bacağıma her oynattığımda yüzümü buruşturmadan yemeğimin tadını çıkarmamı kolaylaştırıyordu. Gökyüzünde pembeler ve kırmızılar içinde katmanlı bulutlar akıyordu.

"Geç oluyor." Blake tabağımı evin içine götürdü ve kocaman bir parça turta ile geri döndü.

"Sanırım"-tabağı ondan aldım ve düşüncemi tamamlamadan pastanın yarısını ağızıma attım-"Aldığım yanıt buysa tekrar incinebilirim."

"Hah." Gözleri ağızıma odaklandı. "Sende biraz ... elma var ..."

"Kaydediyorum."

"O zaman mükemmel bir yerde, Süpermen."

"Tanrım, bir kadının yatakta bana böyle seslenmesi için adam öldürürüm." "Yatağına uzanmaya ne dersin ..."

Canımı acıtacak kadar geniş bir gülümseme yüzüme yayıldı. "Kıyafetlerin üzerindeyken ..."

Rüya patladı ve gülümsemem **g i t t i**. Parmağımla onu işaret ettim.

"Hiç eğlenceli değilsin."

Sırıttı. "Ve sana Süpermen dediğimde, bunun gerçekten bir kahraman olduğun gerçeğinden değil, inanılmaz cinsel becerilerinden kaynaklandığını iddia ediyorsun."

"Kahraman değil." Turta birden boğazımda kurudu ve yutmak için uğraşmak zorunda kaldım. "Sanırım en kötü kısmı da bu. İnsanlar bana kahraman dedi, hala bazen diyorlar. Bu beni suçlu hissettiriyor. Ve oldukça değersiz. Ben burada futbol oynayamadığım için üzülüyorum ve o çocuk ölebilirdi."

"Bir bakıma," dedi Blake, sesi fısıltının biraz üzerindeydi, "*sen* bir bakıma yaptı

."

Başımı ona doğru salladım. "Ne dedin sen?"

Tabağımı aldı ve iç çekti, omuzları biraz kamburlaştı, sanki gergin ya da utanmış hissettiğinde yaptığı gibi. "Seni sen yapan şeyin bir parçasını kaybettin. Bu benim hayatım boyunca voleybol olimpiyatlarına gitmek için çalışmam ve uçağın kalkmasından bir gün önce sakatlanmam gibi bir şey olurdu."

"Evet." Boğazıma düğümlenen devasa hüznün yumağını yuttum. "Bunu geride bırakmaya çalıştım, biliyor musun? Hâlâ 'keşke NFL'de kalabilseydim' diye düşünen o kırık adamlardan biri olduğumu düşünmeni istemiyorum." Omuz silktilim. "Bu duyguyla sadece bir gün uğraştım. Hawks ikinci kez Super Bowl'a gittiğinde. Ve sonra, sadece ... bitirdim. Her şeyi. Keşke o küçük çocuğu kurtarmasaydım, keşke daha bencil bir insan olsaydım ya da daha yavaş olsaydım dedim." Güldüm ve başımı salladım.

"Bunu atlatmana ne sebep oldu?"

Yukarı baktım. "Ertesi gün hastaneye uğradı."

Blake eğildi. Kahretsin, o gözlerin derinliklerinde yüzmek istiyordum. O kadar açıktı ki. "Ve?"

"Ona soyadıyla hitap ederdim-Montgomery ya da Küçük Monty. Gerçekten çok küçüktü. Görünüşe göre hala karanlıktan korkuyor. Bana peluş ayısını getirdi, çok akıllıca bir isimle Ayı."

Blake güldü, gözleri yaşlarla doldu.

"Annesi o yılın başlarında kanserden vefat etmişti. Bu, annesinin ölümünden sonra babasıyla birlikte çıktıkları ilk baba-oğul gezisiydi. Ayıyı ona son nefesini vermeden tam on iki saat önce vermişti. Monty, onun bir bekçi ayı olduğunu ve babasının korkmasını engellemesi gerektiğini söyledi." Yutkundum. "Cesur bir ayı olduğunu söyledi."

Bir damla gözyaşı Blake'in yanağına döküldü.

"Bana verdi, artık ihtiyacı olmadığını çünkü bana sahip olduğunu söyledi. Ama başka bir ameliyatım daha olduğu için ihtiyacım olabilirmiş." İçimi çektim, duygularımı sesimden uzak tutmaya çalışıyordum. "O lanet ayı benim odamda yüksek bir hayat yaşıyor, sana söyleyeyim."

Blake usulca güldü. "Ya Monty?"

"Monty bir gün belalı bir futbolcu olacak." Kıkırdadım. "Babası bana antrenman ve maç programını gönderiyor. Birkaç maçına gitmiştim."

Yani arkadaşları onun gerçekte olduğundan çok daha havalı olduğunu düşünüyor. Ya da o öyle diyor."

"Yani"-Blake öne doğru eğildi-"kıssadan hisse... sen gerçekten Süpermen'sin."

"Hah!" Güldüm. "Bir kişi için, evet."

"İki," diye düzeltti. "Ve bazen, önemli olan tek şey budur, değil mi?"

Bu

mu "Evet," diye mırıldandım. "Sanırım öyle."

"Yaklaştı ve ben de dudaklarını dudaklarımla yakaladım.

boynuma sarıldı. Dilimle onunkine masaj yaparak tatlı tadının tadını çıkardım.

Üstümüzdeki ışık yandı.

Sokağa çıkma yasağı olan iki çocuk gibi ayrıldık.

"Çocuklar?" Gabi kafasını kapıdan dışarı uzattı. "Sinemaya gitmek ister misiniz?"

"Elbette." Gözlerimi Blake'ten ayırmadım.

"Sence başarabilir misin?" Dudakları öpücüğümünden dolayı hâlâ ıslaktı. Aptalca bir şey yapmadan önce kafamı çevirmek zorunda kaldım. Yine.

"Elbette." Sağlam bacağımın üzerinde durdum. "Sadece sert rakibime yaslanacağım. Bu arada rövanş talep ediyorum."

"Daha azını beklemezdim." Biz beceriksizce evin içine doğru ilerlerken vücudunu benimkine yasladı.

Lex, Gabi'ye geçen sefer filmi seçtiği için bağırdı.

Oturma odasına girdiğimizde tartışmayı kestiler.

"Siz çocuklar." Gabi burnunu kıvırdı. "Hayır. Öyle bir şey olmayacak. "Ya duş alırsın ya da kanepede oturmazsın."

"Gabs," diye sızlandım. "Harika kokuyorum. Ben her zaman harika kokarım. Söyle onlara, Blake."

Blake suçlu gözlerle bana baktı. "Çimen gibi kokuyorsun." "Sen de toprak gibi kokuyorsun."

Lex bir kahkaha patlattı. "İyiymiş dostum. Daha sonra çamur turtası yapacak mısın yoksa-?"

Onu tersledim. "Tamam, gidip duş alacağız." "Birlikte olmaz!" Gabi kaşlarını çattı.

"Merak etmeyin." Blake güldü. "Ben daha çok baş kötü adam tipinde bir kızım. Onu kirletmeyen bir kahramanı kim ister ki?"

Lex kahkahalarla ulurken ona karşı tökezledim ve neredeyse yüzümü duvara çarpacaktım.

"Numaramı aldın bebeğim," diye seslendi Lex, sonra da bağırmaya başladı. "Ah, beni lanet bir kedi gibi tırmalamayı kes!"

Bir gülümsemeyi bastırdım. Gabi büyük olasılıkla tırnaklarıyla ona saldırmıştı.

Bu tür şeylerde iyiydi.

Blake önümden yukarı çıktı. Ben de onu takip ettim, her seferinde bir merdiveni zıplayarak ve korkulukları yardım için kullanarak çıktım.

Merdivenin tepesine vardığımızda bilerek ona çarptım ve kulağına fısıldadım, "Kahramanlar da kirlenir, tatlı yanaklar. O kadar iyi hissettiriyor ki kötü olmalı."

Bana yaslanırken boynunda düzensiz bir nabız atışı vardı. Isı arayan bir füze gibi, ağzım onu buldu ve oraya yerleşti. Dudaklarımdaki düzensiz zonklama bedenime canlı fikirler verdi. Kapı çaldığında ağzım tam da onu işaretleme fikrine alışmaya başlamıştı.

"Aldırma," diye tısladım, ağzım sertçe emerken dişlerim boynunu ısıırıyordu. Küçük bir inilti çıkardı, elleri körü körüne arkasına uzanıyordu. Uzanması ya da hissetmesi gerekmiyordu. Ben de tam onun yanındaydım, sertleşmişim, bekliyordum, onu hissetmek için kot pantolonumu zorluyordum.

"Hey, Blake burada mı?" Arayan David'di.

Blake dondu kaldı, elleri yavaşça yanlarına döndü.

Ben yavaşça sönerken.

Ve o an yok oldu.

"Hey, Blake?" Gabi merdivenlerden yukarı seslendi. "David seni görmeye geldi!"

Blake'in yolundan çekildim ve tanımadığım bir sesle, "Eee? Ne bekliyorsun?" dedim.

Benden uzaklaşıp merdivenlerden aşağı koşarken yüz hatlarında kararsızlık ve ardından incinmişlik belirdi.

"Ne halt ediyorum ben?" Nefesimin altında mırıldandım, onun dokunuşunu arzuluyordum. Ve sadece rahatlamak için değil.

Onun için.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Piç film için kaldı. En iyi kısmı mı? Bacağım yüzünden aralarına girecek manevra kabiliyetine sahip değildim ve işim teknik olarak son birkaç aşamayı geçtikten sonra çekilmek ve kızı almasına izin vermek olduğu için yine de sıkışıp kalmıştım.

En azından bu sefer bahanesi daha iyiydi. Ona çıkma teklif ediyordu.

Teknik olarak, o ve babasıyla bir akşam yemeği randevusuydu. Görünüşe göre, hepsi çok eskiye dayanıyor. Blake ve David'in kendi ağaç evlerini nasıl inşa ettiklerine dair bir hikâye daha dinlemek zorunda kalsaydım, bir tuğla sıcıp onu onunla bayıltacaktım.

Şimdiye kadar, ondan herhangi bir sinsi hareket fark etmemiştim. Bana ters ters bakmadı, beni yine terslemedi. Aksine, fazla nazık olmaya çalışıyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı ama bunu anlamam biraz zaman aldı.

Düşmanla dost olmak.

Bunu çok iyi biliyordum.

Çünkü sonunda kıza, erkeğin artık gerçekten kıskanç olmadığını, sadece her şeyden önce onun mutluluğunu istediğini kanıtlayacaktı, falan filan, anasını satayım, falan filan.

Ve asıl sorun? Kız kim olursa olsun, her zaman - ama her zaman - peşinde olduğu adama inanırdı, çünkü o daha fazla özdenetim uygulayan biri gibi görünürdü, oysa benim işim her zaman bu denetimi zorlamak ve böylece kızın fark edilmesini sağlamaktı. Kur yapma aşamasında gerçek renkler çok nadiren ortaya çıkar, bunu herkesten iyi bilirdim. Elinden gelenin en iyisini yapıyor, bende gördüğü zayıflıklardan yararlanıyordu.

Şimdiye kadar hiç umursamamıştım.

Şimdi işimde iyi olduğum için gerçekten sevdiğim birini kaybetmek bana haksızlık gibi geliyordu.

"Biraz patlamış mısır yapacağım." Ayağa kalktım. "Ama bacağın," dedi Blake.

En azından hâlâ endişeliydi. Gerçi bana katılmak için ayağa kalkmadı, bu yüzden bu endişenin ne kadar uzandığından emin değildim. Yeni duş almıştı, ıslak kahverengi saçları başında bir düğüm halinde toplanmıştı ve üzerinde göğüs dekoltesini fazlasıyla ortaya çıkaran bol bir atlet vardı. David'in hemen fark ettiği bir şeydi bu.

"Topallayabilirim." David'in elinin onun kalçasında olduğunu fark ettiğimde içimi kıskançlık kapladı. Oradan çıkmam gerekiyordu. Çabucak. "Sadece birkaç metre."

Herkesin itirazları arasında mutfağa girdim ve kendimi tezgâha yasladım.

Yeni doğmuş bir bebek gibi birkaç saniye nefes alıp verdikten ve ciğerlerimin nasıl çalıştığını yeni öğrendikten sonra, atıştırmalık dolabına uzandım ve bir paket mikrodalga patlamış mısır çıkardım, tam o sırada mutfak kapısında ayak sesleri duyuldu.

"Blake, ben iyiyim. Git filmi izle."

"Blake değil." David'in derin sesi beni acıma partimden uyandırdı.

Zoraki, sinsi bir gülümsemeyle mikrodalğanın "Başlat" tuşuna bastım ve arkamı döndüm. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Anladım." Başını salladı. "O şimdilik senin. Ama bir geçmişimiz var. Rekabet edemeyeceğin bir şey. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

"Hay aksi, ağaç evle nasıl rekabet edebilirim ki?" Parmaklarımı çeneme vurum. "Eminim daha büyük bir aletim olması yardımcı oluyordur."

David yumruklarını sıkarak bana doğru tehditkâr bir adım attı. "Eğer ona dokunursan, yemin ederim-"

"Yumruk yapmak mı?" Ellerini işaret ettim. "Dostum, anlıyorum. Ona sahip olamıyorsun, bu yüzden şimdi onu istiyorsun. Ama o senin değil. Asla senin olmayacak. Beni öldürmediğin sürece, ki artık adil bir dövüş olduğuna ve tek bacağım olduğuna göre bunu deneyebilirsin."

"Seni kendini beğenmiş piç." Yüzündeki tüm kibarlık kaybolmuş, sanki maskesini indirmiş ve görüldüğü gibi biri olmadığını ortaya çıkarmış gibi alay etti. "Sende ne buluyor?"

"Oh, özür dilerim. Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum. Pantolonumu çıkarıp sana göstereyim mi? Erkeklerden hoşlandığını duydum ama emin olamadım."

şimdiye kadar doğruydı." Onu kışkırtmaya, damarına basmaya ve belki de yaşlı David'in şüphelendiğimiz kadar iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

David'in göğsü beni mutfak tezgâhına çarpmaya, sonra da yüzümü yumruklamaya hazırmış gibi göğsüme sürtündü. Deneyebilirdi. Başarısız olacaktı ama deneyebilirdi. İyi bir dövüş tam da ihtiyacım olan şeydi.

Hiçbir müşterimin aşkını bu kadar zorlamamış, kendimle ilgili hale getirmemiş ya da bu kadar ciddiye almamıştım.

Çünkü o ana kadar onunla savaştığımı fark etmemiştim. Ama savaşıyordum. Onunla savaşıyordum.

Hayır. Başımı salladım. "Onu hak etmiyorsun. Asla da hak etmeyeceksin."

"Ve sen öyle olduğunu mu düşünüyorsun? Pantolonunun içinde tutamayan bitik bir eski sevgili mi?"

"Hayır," diye yanıtladım çabucak. "Ben de onu asla hak etmeyeceğim ama en azından bunu biliyorum. En azından şanslı olanın ben olduğumdan emin olarak uyanıyorum." "Hey ..." Blake mutfğa doğru yürüdü, eşofmanı kalçalarına kadar inmiş ve bronz tenini ortaya çıkarmıştı. "Patlamış mısır yapmanın bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyordum.

çok fazla beyin gücü."

"Evet, gençlik yıllarımdaki tüm o uyuşturucular benimkini kızarttı, bu yüzden David yardım teklif etti ama mikrodalganın üzerindeki 'Başlat' kelimesini okumakta zorlanıyordu. Tanrı'ya şükür şimdi buradasın." Ben adama kendini beğenmiş bir şekilde gülümserken o da benzer bir gülümsemeyi yüzüne zorla yerleştirdi ve sonra geri çekildi.

"Gitmeliyim, Blake." Ona uzandı ve başını öptü. "Gelecek Perşembe akşamı saat yedide, unutma. Babam seni göreceği için çok heyecanlı."

"Harika." Adam mutfaktan çıkarken gülümsedi.

Yüz ifadesi sevinçten kopukluğa dönüştü. "Sanırım ben yatmaya gidiyorum."

"Blake-"

"Ne?" Bana arkasını dönmüştü. "Ne istiyorsun, Ian?"

Sen. Söylemem gereken buydu. Bunun yerine, ağzımı açtım ve hiçbir şey çıkmadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Homurdandı. "Şunu bil ki, sen bunu anladığında ben burada olmayabilirim."

Mikrodalgadan ses geldi.

"Evet." Tezgâha yaslandım. "Ben de bundan korkuyorum."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"Sabahlardan nefret ediyorum." Lex yüksek sesle esnedi ve bana önümüzdeki iki haftanın müşteri listesini e-posta ile gönderdi.

"Hep böyle söylüyorsun." Fincanımı dudaklarıma götürdüm ve listede gezinirken bir yudum aldım. "Bu da ne böyle?"

"Bir takas." Yüzü ciddiydi. "Daha zor olanları başarabileceğinden emin değildim, bu yüzden sana sadece birkaç gün sürecek müşterileri verdim. Ayrıca, hâlâ Blake'le uğraşıyorsun."

"Keşke," diye mırıldandım.

"Hah." Lex gözlerini devirdi. "Zavallı piç. Tarlayı süremiyor, hatta yanına bile yaklaşmıyor, hmm?"

"Yeterince yakın." Bize doğru yönelen bariz bakışları görmezden geldim. Kızlar. Bazen onlardan çok fazla vardı. Kahretsin, gözlerimi kapatsam Blake'in parmaklarının hâlâ kot pantolonumun önünü sıyırdığını hissedebilirdim. Çevik ellerinin biraz daha uzanması gerekiyordu.

Mesaj alarmım çaldığında neredeyse banktan kalkmak üzereydim. Kahretsin.

Blake: ~~FREAKING OUT!~~

~~Kan se~~ Inside voice. Lex can hear you and he hates mornings.

Blake: ~~Dinner date~~ this week ~~this~~ dad bailed. It's just us. I've never been on a date.

Midem geri tepti. "Lanet olsun."

"Bir sorun mu var?" Lex telefonundan başını kaldırıp baktı, neyse ki Blake'i düşünerek ereksiyon olduğumu fark etmemişti. Ben

mesajlarının beni harekete geçirmeye yeteceğini düşündüyse, bunun sonunu asla duymayacaktım. "Evet." İçimi çektim ve Blake'e bir mesaj gönderdim. "Sahte bir randevu ayarlamalıyım David'in üzerine kusmasın diye Blake'le birlikte."

"Ne olmuş yani?"

Bu yüzden gerçek olmasını dileyceğim. İşte bu, ahmak.

Bir kez olsun beynim ve bedenim tam bir uyum içindeydi. "Bir şey yok. Sadece aklımda bir sürü şey var."

İyi bir zamanlamayla kocaman göğüslü bir kız yanımdan geçip gitti ve Lex'in dikkatini çekip hayranlığını kazandı. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." diye bağırdı.

İki hafta önce olsa kıza el sallarsa ve ardından onu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, tercihen bulabildiğim en yakın ve en sağlam nesneye doğru eğmeye başladım. Ama şimdi? Seks fikri bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Sahte göğüsleri sadece sahteydi. Gülüşü de aynıydı. Ve lanet olsun, her aptal kız gerçekten de beş parmağıyla birden el sallamak zorunda mıydı? Sanki bana doğru solucan sallıyordu ve ben de bir ısırık almak için bekleyen bir kuştum.

Kız adımlarının ortasında durdu, döndü ve Lex'in derin bir nefes alıp ayağa kalkmasına neden olan bir bakışla hem bana hem de Lex'e baktı. "Katılmak ister misin diye sorardım ama içimden bir ses bunu kaldıramayacağını söylüyor."

Sanırım bu da Lex'i bu senaryoda tavus kuşu yaptı.

"Komik." Homurdandım. "Daha sonra onu rahat bırakmaya çalış Lex."

"Lütfen." Uzaklaşmaya başladı ve gülünç çalımları istediği etkiyi yarattı. Kız onu kontrol etti, sonra ağzı açık durmaktan başka bir şey yapmadığı için gereğinden çok daha ağır nefes almaya başladı. "Her zaman yaparım. Bu işe yaramadığında da onlara sahte bir telefon numarası veririm."

"Sen çok iyi bir adamsın. Cidden," diye seslendim arkasından. "Bir aziz!" "Duydun mu?" dedi kıza yaklaşarak. "Ben bir azizim. Dikkat et günahlarını itiraf et?"

Telefonumu çıkarıp Blake'e bir mesaj gönderirken kahkahalarım boğazımda düğümlendi.

~~Ean: I'll be at your house tonight. at 6s
Have Gabs help you get ready. What she
says goes. No arguing.~~

Blake: But her idea of a date includes very tight dresses.

Ian: I'm sorry, were you trying to tease me? Make my mouth water while simultaneously seeing if you're good at flirting via text? What's the problem?

Blake: They're tight!

Ian: And? Gök sıkılar!

Ve?

Blake: I can't eat in tight dresses.

Ian: Try.

Blake: But

Ian: You want my help or, not? I'm your love coach. Stop being so argumentative. Oh, and wear your hair up. Oh, ve saçını toplasın. Fine, but if

Blake: Tamam, ama eğer end up passing out because I can't eat anything out of the bread basket, I'm blaming you.

İçimi çektim ve gülümseyerek ona geri mesaj attım.

Ian: Might be worth it, to see your tight ass in a tight dress with your tight tits and tight. . . Özü. Oh, I'm sorry, lost track of where I was going with that.

Blake: You're really a pig.

Ian: Teacup. Don't forget.

Unutmayın.

Ondan sonra mesaj atmadı ve mükemmel randevuyu başarmak için yapmam gereken işler vardı. Restoran kataloğumu hızla tararken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Hay aksi. Bu gerçek bir randevu değildi. Sahte bir randevuydu. Bunu milyonlarca kez yapmıştım. Buna "Hadi hepsini sisteminden çıkaralım" oyunu demeyi severdim. Gerçekten hoşlandığı erkekle ilk randevusundan önce kızla bir deneme yaparsınız; böylece kız sürprizlerle karşılaşmaz. Çoğu kız randevuyu kafasında o kadar çok kurgular ki, bırakın sohbet etmeyi, bir yaprak marul yiyecek kadar bile rahatlayamaz. Lex ve ben, alıştırma randevusunu olabildiğince gerçekçi hale getirir ve olası senaryoları eklersek, yani büyük oyundan önce bir deneme turu yaparsak

sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olur ve yer fıstığı boğazlarına kaçma ya da gülerken yanlışıyla burnuna çekme ihtimallerini azaltır.

Gerçek bir randevu olmasa da, gülümsemem ukala suratımı terk etmiyordu.

Bu yeniydi.

Restoranlar arasında gezindim ama hiçbiri kulağa iyi ya da ilginç gelmiyordu. Blake pahalı fiyatlar ve gösterişli arkadaşlarla etkilemek isteyeceğiniz türden bir kız değildi. Yemek yemeyi gerçekten severdi ve onu, üzerine balzamik serpiştirilmiş bir havuçtan ibaret bir yemek fikrinin olduğu bir yere götürürsem muhtemelen bana bağıracağını hayal ettim.

Bu düşünce midemi bulandırdı. Erkeklerin kızların ne istediğini düşündüğü umurumda değil; votka soda içerken marul yaprağı yiyen bir hatunun seksi bir yanı yok.

Öncelikle, marul neredeyse her zaman bir yere, genellikle ön dört dişin arasına sıkışır ve votka soda onları o kadar hızlı sarhoş eder ki, tatlı sipariş etmek istediğinizde, ayağını masanın altından kaldırmış ve sizi ayak başparmağıyla çıkarmaya çalışmış olurlar.

Yalan söylemeyeceğim, bir düzine ya da birkaç kez oldu. Yani az miktarda yiyecek ve çok miktarda alkolün aptallara ne yaptığını biliyorum. Üzgün olanlar da daha iyi değil. Hatta daha da kötüsü, çünkü içemeyecek kadar gergindirler, üzerinize su dökerler ve gece bittiğinde, onlara bütün gün aç kalmaktansa yemek yemenin neden akıllıca olduğu konusunda koçluk yapmayı nihayet bitirdiğinizde, aniden açlıktan ölürlər.

Bir çiftin ekmek sepetini çalan bir hatun vardı. Bir diğeri o kadar çok tatlı sipariş etti ki üzerime kustu.

Hmm. Telefonumda gezinmeye devam ettim ve mükemmel yeri bulduğumda sııttım. İlginç olacağı kesindi.

Lex yüksek sesle güldü. Yukarı baktım ve Koca Memeli'nin çoktan kıcını okşamaya ve kulağına tatlı sözler fısıldamaya başladığını görünce hiç şaşırmadım. Kadın ona dokunurken kafasının içinde kimya ödevi yaptığına yirmi dolar koyuyorum. Bir yüzlük de seks sırasında sınav için notlarını düzenliyordu. Bazen neden rahatsız olduğunu merak ederdim.

Piçin tekiydi. Ama onu severdim.

Bir hafta önce olsa ona çakardım. Şimdi, sadece üzgün hissettim. Biraz boş.

Onlar uzaklaşıırken Lex'ten daha fazla kakhaha duydum.

Kafamı boşaltmam gerekiyordu, hem de hemen. Lex birkaç dakika içinde benimle buluşacak başka bir hatun olduğunu söyledi, ama henüz gelmemiştir ve genellikle geleceklerse, yeni müşteriler gerçekten erkenciydiler, bankı gözetliyorlardı, bekliyorlardı, en ürkütücü şekillerde izliyorlardı.

Ama bugün? Yapacak işlerim vardı. Bu yüzden hızlıca etrafıma bakındım, soldan sağa, sağdan sola. Bingo!

Keds, yırtık erkek kotu ve beyaz tişört giyen zavallı, üzgün, kafası karışık bekar kadın. Kahretsin, o kırmızı saç bandı mıydı? Bugün 4 Temmuz muydu? Barbekü gibi giyineceksen en azından bir sosisli getir.

Sen, diye bağırdım ona, sonra parmağımı salladım. Soldu, arkasına baktı, sonra tekrar bana döndü. "Evet." Başımı salladım. "Sen."

Tekrar arkasına baktı. Aman

Tanrım.

Gerçekten kalkmak zorunda kalacak mıydım?

Sonunda, birkaç dakikalık tereddütten sonra başını eğdi ve ayaklarını sürüyerek bana doğru geldi.

Küçük bedeni bankın üzerine gölge düşürdüğünde arkama yaslandım ve envanter çıkardım.

A-line saç kesimi. Kahverengi saçlı. Sevimli bir vücudu vardı ama çok küçüktü, neredeyse peri gibiydi. Kambur olduğu düşünülürse kendine güveni sıfırdı ve giyim tarzıyla ilgili bir şey bana aslında kendi kendine giyinmediğini söyledi, yani kendine güveni hiç dökülmemiştir, eğer isterseniz.

Bahse girerim hala annesinin gölgesinde saklanıyordu ve kurtulup yaşamaya hazırdı. Kendini nasıl taşıdığı, nasıl giyindiği, çok ilkel ve uygun, sanki ders yerine Pazar yemeğine gitmeye hazırmış gibiydi.

Ailesinin buralı olması çok kötü. Sanırım buralıydı. "Kampüste mi yaşıyorsun?" diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı. "Hâlâ kiracılarla mısın?" Küçük bir baş sallama.

"Arkadaşların var mı?"

Şiddetle başını salladı.

"Kampüste mi yaşıyorlar?"

Diş çekiyoymuşum gibi hissettiren bir başka baş sallama.

"Harika. Fakir misin?"

Kaşlarını çatarak nihayet başını kaldırdı, böylece koyu yeşil gözlerini görebildim. "Hayır."

Tanrı'ya şükür. Konuştu.

"Güzel." Ayağa kalktım ama hızlıca geri çekildim, çünkü sadece göğsümün ortasına kadar gelmişti. "İlk görevin aileye taşınacağını söylemek. Sonraki görevin ise kampüste ya da kampüse yakın bir yerde ev bulmak. Önlük iplerini kes..." Başımı öne eğdim. "Senin adın ne?"

"Kimsin sen?" Kaşlarını çattı. "Buluşmam gerekiyor-" Ve yine sustu.

Elimi uzattım. "Adım Ian Hunter. Yeni ekürinim."

Elime baktı, sonra kendi elini elimin üzerine koydu ve öyle pısırick, tuhaf bir şekilde salladı ki biraz ürperdim.

"İki numaralı görev." Elini sertçe kavradım. "Erkekler yumuşak vücutları sever, yumuşak tokalaşmaları değil. Elim sık tığ ın gibi sık"-Öksürdüm - "*Elimi sık.*" "Ne?"

"Popüler bir şarkıdan alıntı yapmak gerekirse, erkekler 'sokaklarda bir hanımefendi ama yatakta bir ucube' ister. Titreme becerilerine bakılırsa, yatakta herhangi bir yerimi tutmakla ilgili ilk şeyi bilmediğini varsayıyorum. Sıkı kavrama, her zaman önemlidir. Erkekler böyle şeyleri okur. Programı sonra gönderirim. Lex'in sana gönderdiği bilgi paketine bak ve anketi doldurduğundan emin ol. Aramak yok. Sadece mesaj ve e-posta. Gitmem gerek."

"Ama-"

"Tanıştığımıza memnun oldum. . . ?"

"Vivian," diye bağırdı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Selam verdim ve koşarak uzaklaştım.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"O kadar da kötü olamaz," dedim kapının ardından. Blake acele etmezse alınma bir kıymık batmak üzereydi.

"Öyle." Sözleri boğuktu. "Bu ... çok kötü."

"Ben içerideyken sizi odanızda kilitli tutabilecek kadar kötü mü? Yoksa Asian Fusion'da çalışan tek kaşlı adamın V kartınızı reddetmesi gibi mi kötü?"

"Bert?"

"Adı Bert mi?" Güldüm.

Blake yüksek sesle, "O süper biri," dedi ve sonra küfretti. Kapıya bir şey çarptı ve kapı gıcırdayarak açıldı, tırnakları kusursuzca fuşya ojeyle boyanmış bir el ortaya çıktı.

Gözlerimi devirerek kapıyı itip açtım. Blake tökezleyerek geri döndü. İlk gördüğüm şey saçlarıydı. Tonlarca kalın, dalgalı, görkemli, Blake'in benimle birlikte hareket edebilmesi için Lex'e satabileceğim saçlar.

"Kahretsin," diye mırıldandım, ona doğru uzanarak. "Onu yıprattın." Bu bir takdir ifadesiydi.

Blake temkinli bir adım daha attı. Gözleri dumanlıydı, abartılı değildi, sadece mükemmeldi, dudakları pembenin soluk bir tonuydu.

Elbise siyahtı.

Ve hakkını yemeyelim, çok sıkıydı.

Örgü elbiselerin hiçbir zaman hayranı olmamıştım; bana verandada tığ işi yapan büyükanneleri hatırlatıyorlardı ve bu görüntü kimsenin geceyi memnun bir şekilde bitirmemesini sağlamaya yetti.

Ama Blake'e?

Bu örgü elbise muhteşemdi.

Elbise vücudunun her kıvrımını sarıyor, kışını zar zor örtüyordu. Kolsuzdu ve genelde görmekten hoşlandığımdan daha yüksek bir boynu vardı, ama döndüğünde arkasının tamamen açık olduğunu gördüm. Merhamet edin, kızın sırtına bayıldım.

Kendimi kapıya yasladım. "Bu gece dışarı çıkmak istediğine emin misin?"

Blake dönüşünün ortasında durdu ve ellerini şu anda kalçalarıyla çiftleşen kumaşın üzerine bastırdı. "O kadar kötü mü?"

"Evet," diye homurdandım, aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Bu ... korkunç. Çirkin, korkunç. İğrenç. Bu kıyafetle erkekleri nasıl cezbedebilirsin ki?" -ellerim kollarından kalçalarına kadar gezindi ve sonra dayanamayıp onu kendime doğru çektim- "canavarlık?"

"Canavarlık, ha?" Nefes nefese bir kahkaha attı. "Bu yüzden mi ona bakıp duruyorsun? Gözünü ayıramadığın bir araba kazası gibi mi?"

"Bir şeyi doğru anladın." Başparmaklarımla kalçalarına masaj yaptım. "Gerçekten başka tarafa bakamıyorum. Bunu yapabileceğimden bile emin değilim."

"Randevu." Kucağımdan indi. "Hatırladın mı? Bu sahte bir randevu, böylece David ve ben bu Perşembe dışarı çıktığımızda kendimi tamamen aptal durumuna düşürmeyeceğim.

"Kim perşembe günü çıkar ki?" diye yakındım. "Perşembe günü çıkmak, erken gelenler menüsünden sipariş vermek ya da kupon getirmek gibi bir şey."

"Ian"-Blake yüzüme doğru el salladı-"bu yüzden mi üzgünsün? Perşembe günü onunla çıkacağım için mi?"

"Evet," dedim yavaşça, daha da yavaş göz kırparak, onunla çıkmaması için daha iyi bir neden bulmaya çalışıyordum, kıskançlık düğümlerinde bükülmemi veya muhtemelen kız için kışımın üstüne düşmemi içermeyen bir neden. "Lex'in sabahlardan nefret ettiği gibi ben de Perşembe günlerinden nefret ediyorum. Perşembe günleri asla iyi bir şey olmaz."

"Gerçekten mi?" Blake küçük, ince siyah bir debriyaj aldı ve kolunun altına koydu. Orada mükemmel görünüyordu, köşede gizlendiğini fark ettiğim devasa Caboodle görünümlü şeyden çok daha iyiydi. Vay anasını. O bir çıkartma mıydı?

Caboodle'ı işaret ettim.

"Boş ver onu." Elime vurdu ama elimde değildi. Çekici bir ışın gibi beni kendisine doğru çekti.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadım saygıyla. "Neredeyse ayakkabılardan bile daha iyi."

"Ha ha." Blake kolumu çekti. "Ne diyordun? Perşembe günleri mi?"

"Sakin ol." Caboodle'ın kapağını açtım. Kendimi Kaptan Jack Sparrow olarak hayal ediyordum, gizli hazineyi keşfediyordum ki, gerçek bir muz tokası beni selamlamak için dışarı fırladı. "Haftanın günlerini televizyon programlarına göre değerlendiririm. Perşembe günleri asla iyi bir şey olmaz. İnanın bana. Kaderin garip bir cilvesi, *TV Rehberi* daha çok bir yaşam rehberi. Hey, bak, daha fazla saç tokası."

"Tamam." Ben dev beyaz - evet, beyaz - gevreği tutmaya çalışırken Blake beni çekiştirdi ama onun tutuşu çok güçlüydü. "Göster ve anlat bitti."

"eBay'de çok para kazanırsın." Ayağa kalktım. "Ve bana bunu gösterdiğin için" - arkama baktım - "seni bu sahte randevuya götüreceğim, böylece Perşembe günü bir patlama yaşayabilir ve gerçek aşkın ilk öpücüğünü kazanabilirsin."

"Pek sayılmaz ... ilk öpücüğüm ... şimdi." Kelimelerin üzerinde tökezledi. Biraz.

Aramızda gerginlik vardı, sanki kalbim benim dışımda atıyordu. göğsünü. Onu tekrar öpmek, sonsuza dek tatmak istiyordum.

"Ian?" Blake havayı bozdu. "Rezervasyonumuz yok muydu?"

"Evet." Yutkundum ve kolumu uzattım. "Evden çıktığımız andan itibaren bunun gerçek bir randevu olduğunu düşün. Sana koçluk yapacağım, not almak yerine dikkatle dinleyeceksin ve umarım Perşembe gününe kadar" - David'in penisini tamamen kaybettiği trajik bir kaza geçirdiğini duyacağım - "istediğin kişiye kur yapma yeteneklerine güveneceksin."

"Tamam." Blake gergin bir kahkaha attı. "Ve iyi görüldüğüme söz veriyor musun?"

"Hayır, Blake." Elini dudaklarıma götürdüm ve bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdum. "Olağanüstü görünüyorsun."

Kıpkırmızı kızardı.

"Ve eğer o piç ortaya çıkıp bu sözleri ya da daha iyilerini söylemezse - hatta sana bir sone yazmazsa- bunu hak etmiyor demektir, anladın mı?"

"Tamam." Blake elini geri çekti ve kollarını kavuşturdu. "Peki benim sonem nerede, Ian?"

"Çok dikkatli dinlediğin için sana lanet olsun." Göz kırptım ve onu merdivenlerden indirip gecenin sert havasına çıkardım. "Siyahların güzel hanımı," dedim en yüksek sesimle. "Güzellikten yoksun değilsin."

"Ohhh, şimdi de kafiye yapıyorsun."

Güldüm ve kapısını açtım. "Ama ayrıldığımızda bu sözlerin kıymetini bil." Çenesini kendime doğru eğdim. "Seni her zaman güvende tutacağım"-ne diyordum ben?"-"kalbimde."

Ağzı açık kaldı.

Keşke bunu uykumda düşündüğümü söyleyebilseydim.

Ama düşünmedim.

Hiç olmadı.

Konuşan değil, yapan biriydim.

İlk aşk şiirimi, flörtüm bile olmayan bir kıza, onu başka bir dallamayla gün batımına doğru yürümeye teşvik etmemden birkaç gün önce yazdığımdan oldukça emindim.

"Bu çok güzeldi, Ian." Yanağımı okşadı.

Geri çekildim. "Evet, beni bilirsin. İstedğim bir şey olduğunda iyi olduğum şey kibarlıktır."

Gülümsemesi soldu.

Göt herif, tek kişilik parti mi? Oh, bak, bir masa!

"Pekâlâ, randevulaşmanın kurallarını açıklamamın zamanı geldi. Oyun kitabında bunun 'Seks Tanrısı Ian'ın Başarılı Bir İlk Buluşma İçin Kuralları' olarak etiketlendiğini fark edeceksiniz."

Blake gözlerini devirdi. "Komik, çünkü bu sabah oyun kitabına baktığımda özellikle 'Ian'ın Başarılı Bir İlk Buluşma İçin Kuralları' yazıyordu."

"Hmm, size güncel kopyayı vermemiş olmalıyım."

"Evet, öyle olmalı." Yüzüme vurmak, ciğerlerimdeki havayı çalmak ve kendi oyun kitabımı yakmak, kuralları unutmak ve onu sadece kendime saklamak istememe neden olmak yerine pencereden dışarı doğru süzülmesi gereken havadar bir kahkaha attı.

"Kural bir." Blake'in üzerimde olduğu düşüncelerini kafamdan atmaya çalışarak kampüse doğru sürmeye başladım. "Bir erkeğin müzik setine asla dokunma. Enya'dan hoşlanıyor olması ve kendinizi hareket halindeki bir araçtan fırlatmaya hazır olmanız umurunda değil. Müzik bir anlaşma bozucu değildir."

bunu bir anlaşma kırıcı yap. Eğer size ne dinlemek istediğinizi sorarsa, her zaman zaten almakta olanı seçin, anladınız mı?"

Blake sustu ve sonra sanki hiç dinlemiyormuş gibi ciddi bir tavırla kumandaya dokundu ve kanalı tekno olarak değiştirdi.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdım.

Müziğin sesi yükseldikçe "Yemezler," diye bağırdı. "Klasik müzik mi dinliyorsun?"

"Bazen," diye yalan söyledim. Gerçekten, klasik müziği açık tutuyordum çünkü araştırmalar gergin bir durumda kadınların rahatlamasına yardımcı olduğunu gösteriyordu ve genellikle kendine güveni olmayan kızlara yardım ettiğim için, Mozart hamile annelerde işe yarıyorsa, üniversiteli kızlarda da işe yarayacağını düşündüm.

"Ama bu"-Blake güldü ve radyoyu işaret etti; Zedd'in "Beautiful Now" şarkısı hoparlörlerimden bangır bangır alıyor, bas sesiyle kıcıımı titretiyordu-"ok daha iyi. Kabul et bunu. Götlük yapmayı bırak ve umurunda değilmiş gibi ellerini salla."

"Vay canına. Tamam." Bir kahkaha patlattım. "Birincisi, sen beyazsın - bunu sana söylediğim için üzgünüm. İkincisi, eğer bir adam duyma güçlüğü çekiyorsa ve sadece görme yetisine sahipse ve acayip renk körü ise, kollarını havaya kaldırıp aynı anda dilini dışarı ıkarmana bakarak senin beyaz olduğunu anlayabilirdi - Tanrım, az önce parmaklarını mı şıklattın?"

Blake dans etmeye ya da dans ettiğini sandığı şeyi yapmaya devam etti, vücudu koltukta ileri geri hareket ediyordu.

Çok tatlıydı.

Ben de ışıklara geldiğimizde müziğin sesini açtım. Camını indirirken "Yap şunu," diye bağırdı.

"Hayır." Kollarımı

kavuşturdum. Işık hâlâ

kırmızıydı.

"Yap şunu!" Blake güldü ve sonra yanlarımı gıdıklamak için koltuğa uzandı. "Hadi, benim için dans et, Ian."

İ çekerek ellerimi başımın üzerine kaldırdım ve ardından bir kahkaha patlattım. "Tabii ki hayır. Ellerini başımın üstüne koymak yok. En azından işinizi işinizde tutmaya çalışın, bunun gibi." Ona arabada nasıl takılacağını gösterdim. "Hayır." Blake başını salladı. "Daha sıkı dene. Kural sırası bende." Ellerimi başımın üzerine kaldırdı, dudakları o kadar yakındı ki sakızının kokusunu alabiliyordum. "şimdi onları kır ve hareket et."

Yaptım. Tam bir pozcu gibi

görünüyordum. O da güldü.

Ağızlarımız neredeyse birleşiyordu.

Arkamda bir korna çaldı.

Bir lanetle ışığa baktım. Yeşildi ve kim bilir ne kadar süre yanacaktı.

Hızla gideceğimiz yere doğru yola çıktım.

Şarkı bittiğinde "Güzel ders," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Blake göz kırptı. "David müzik zevkini genişletmesine yardımcı olmaya çalıştığım için beni istemiyorsa, o zaman sadece

. . . em onu!"

"Hah!" Bir kahkaha patlattım. "Harika, ama belki de bu kadar seksi görünürken 'yala' demesen iyi olur. Seni ciddiye alabilir."

Yüzünü buruşturdu ve sonra daha fazla tekno çalmaya başladı. Blake suya kadar olan yol boyunca koltuğunda dans etti.

"Piknik falan mı yapıyoruz?" diye sordu.

Ara

ba. "Hayır, ama yemek için çalışmak zorundayız. Bu senin için sorun olur mu?" "Elbette." Gözleri kısıldı. "Beni dışarı çıkarmayacağına söz ver. sevmek için rıhtıma mı gittiniz?"

"Kural iki." Anahtarlarımı ve cüzdanımı cebime soktum ve elimi ona uzattım. "Bir erkek seni şaşırtmak istediğinde, onu sorgulama. Sadece ona ne kadar harika olduğunu söyle."

"Sen"-parmak uçlarında durdu ve çenemi öptü-"gelmiş geçmiş en iyi sahte randevusun."

Bir küfür savurdum ve onu kendime doğru çektim. "Unutma, bu gerçekmiş gibi davranmalısın; yoksa ne anlamı var ki?" Vücudum onun yakınlığıyla uğuldadı.

"Eğlenceli bir gece? İyi yemek?" diye teklif etti. Kıçına bir şaplak attım.

"Ah!" Gülerek benden uzaklaştı. "İlk buluşmalarda buna izin verilmediğine eminim."

"Ah, ona öğretilir." Blake bana gözlerini devirirken onu serbest bıraktım ve küçük bir alkış yaptım.

"İşte." Ellerimi uzattım. "Aracımız."

Blake önce iskeleye, sonra bana, sonra da iskeleye baktı. "Kano mu yapacağız?" "Restoranımıza doğru, evet."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hakkını vermeliyim ki bu oldukça havalı. Gerçi bu konuda ne kadar yardımcı olacağımı bilmiyorum.

elbise." Kalçalarını saran kısa kumaş parçasına baktı, tam da parmaklarımın girip çıkmasını istediğim yeri kucaklıyordu.

"Yemin ederim," diğer elimi arkama sakladım ve parmaklarımı çaprazladım. "Eteğinin altına bakmayacağım."

"Üç numaralı kural mı?" Kaşları havaya kalktı.

"Erkekler her zaman yalan söyler," dedim kahkahalarım arasında.

On beş dakikalık yoğun bir mücadeleden sonra, kısa elbise giymiş bir kızın kanoya binmesine yardım etmenin olimpik bir spor sayılması gerektiğine karar verdim. Romantik olması gereken şey daha da kötüye gidiyordu. Belki de Agua Verde'nin kış aylarında kano kiralamamasının nedeni buydu? Neyse ki Lex kanoyu kiralamama yardım etmişti de aynı ambiyansı yakalayabilmiştik.

Blake küreğini kaptı ve bana baktı. "Harika bir kürekçi olurdum, haberin olsun."

"Öyle mi?" Ona gülümsedim ve küreğimi kaptığım gibi bizi koydan çıkarıp onu götüreceğim restoran olan Agua Verde'ye doğru ittim. "Peki bunu neden söylüyorsun?"

"Uzun kollar ..." Biraz titredi. Kürek çekmeyi bıraktım ve ona takım ceketimi uzattım. "Teşekkürler." Bir titreme daha. "Uzun bacaklar ..."

Bacaklarına bakmaktan kendimi alamadım. Ağzımın sulanmasını engellemek büyük bir çaba gerektiriyordu.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun, tatlı yanaklar?" Vücudum bana onunkini çok yakından ve kişisel bir şekilde tanımak istediğini acı verici bir şekilde hatırlatıyor olsa da şaka yaptım.

"Öyle mi?" diye sordu, sesinde mizahtan eser kalmamıştı.

Yutkunarak arkamı döndüm, kürek çekmeye daha fazla çaba harcadım, böylece şu anda başka bir yerde gerçekleşenden ziyade kol kaslarımın gerginliğine odaklanabildim. "Her zaman."

"Bütün erkeklerin yalan söylediğini sanırdım."

"Bütün erkekler değil," diye dürüstçe cevap verdim. "En azından böyle bir konuda değil."

Restoran yeni görünmeye başlamıştı. Buranın favorisiydi, Seattle'a geldiyseniz en az bir kez deneyimlemeniz gereken bir şeydi ama buraya yeni taşındığı için gitme fırsatı bulamadığını düşündüm.

"Bakın!" İskeleden biri bize el sallarken eliyle işaret etti. Çalışanlardan biri kanoyu kapıp bağlarken ben de hızla bizi o noktaya yönlendirdim.

"Bay Hunter, tam zamanında geldiniz." Blake'e elini uzatarak rıhtıma çıkmasına yardım etti. "Sizi dışarıya oturttuk. Isıtıcılar masanızın yanına yerleştirildi, böylece randevunuz üşümeyecek, ancak çok soğuk olursa size battaniyelerimiz de var."

"Harika." Ona bir yirmilik uzattım, sırtını sıvazladım ve Blake'e döndüm. "Gidelim mi?"

Gözleri sanki güneş ışıyımışım gibi parlıyordu. "Evet, Bay Hunter."

"Bay Hunter benim babamdı." Rahatsız bir şekilde titredim. "Ve eğer söylentiler

Dadımın söylediklerinin doğru olduğuna inanıyorum, o azgın bir piçti. Senin için ben her zaman Ian'ım."

"Hah!" Blake güldü. "Söylentilere göre sen de . . ." İç çekerek tekrar adımı fısıldadı. "Ian."

Adımı söyleme şekli duyularım üzerinde her zaman baş döndürücü bir etki yaratmıştır. Komikti, çünkü yıllarca etrafımda bu ismi avaz avaz bağırان seksi kızlar olmuştu ama hiçbir zaman Blake söylediğinde olduğu gibi göğsümde yankılanmamıştı.

Dudaklarından küçük bir inilti geçti. "Burası çok güzel kokuyor."

Garson durdu, kaşları saç çizgisine doğru kalktı. Geri çekil, ahabap.

"Ben Julio. Bu akşam garsonunuz olacağım. Sizi bir şeyle başlatabilir miyim?"

"Buzlu iki limonlu margarita," dedim Blake daha ağzını açmadan.

"Kenarda tuz var mı?" Julio sordu.

"Şeker." Blake'in ağzına bakarken dudaklarımı yaladım.

"Anladım." Yürüdü gitti.

"Kural dört." Önümüze cips ve salsa kondu. "İki içki. Asla üç ya da dört değil. Gergin olabilirsiniz ama ikiye geçerseniz, çekingenliğinizi kaybetmeye başlarsınız ve işler çok hızlı bir şekilde yokuş aşağı gidebilir. İki güvenli bir sayıdır, ama sadece o gün normal beslendiyseniz."

Blake ağzına bir cips tıktırdı. "Normalde yemek yemeyen kızlardan biri gibi mi görünüyorsunuz? Yiyorum, Ian. Elimde değil."

"İstemiyorum." Açlıkla bir cips daha kaparken güldüm. "Ayrıca, daha sonra yapacağın tüm o kardiyo için yemeğe ihtiyacın var."

Çip havada durakladı. "Kardiyo mu?"

"Seks." Başımı salladım. "Sonunda David'le yapmak istediğin şey bu değil mi?"

Yüzü soldu. "Bunu gerçekten düşünmedim."

"Yine mi geldin?" Tehlikeli bir bölgedeydim. O benim müşterimdi ve bunu düşünmediği için sevinmek yerine endişelenmeliydim.

"David ve seks hakkında düşünmüyorum."

İçkilerimiz geldi. Julio boğazını temizledi. "Bu gecenin spesiyali-" "Bize bir dakika verin."

Ben hâlâ Blake'e aklını kaçırmış gibi bakarken o çekip gitti. "Tatlı yanaklar, eninde sonunda olacak."

Koltuğunda kıpırdandı, saçlarını gergin bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırdı ve sonra öne doğru eğildi. "Bunu düşünmek istemiyorum, çünkü içimden kusmak geliyor. Korkunç olacağım, o bundan nefret edecek ve ben de kendimi aptal durumuna düşüreceğim."

"Beş numaralı kural." Başımı yavaşça salladım. "Erkekler seksten asla nefret etmez. Eğer boşalamıyorlarsa, ya uyuşturucu kremle K-Y'yi karıştırdıkları içindir ya da eşcinsel oldukları içindir ve onları oraya götürecek maldan yoksundurlar."

"K-Y?"

"Hâlâ bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Julio sordu. Ters ters baktım.

Ellerini kaldırdı ve gitti. Ne yani, onun tek masası biz miydik?

Blake içkisini yudumlamaya başladı.

"Blake"-bileğini tuttum ve içkisini bırakmasına yardım ettim-"eğer onunla seks yapmayı düşünemiyorsan, onunla bir randevuya çıkmak gerekir mi? Yani, neden benim yardımımı kullanasın ki?"

"Sadece çok hızlı ilerliyor." Bir cips daha aldı ve mideye indirdi. "Beni fark etmesini istedim, senin küçük planın işe yaradıktan iki hafta sonra beni yatağa atmasını değil."

"Tamam." Arkama yaslandım. "O zaman ona hayır de." "Bunu yapabilirim, değil mi?"

"Altı numaralı kural," dedim usulca. "Her zaman -ve *her zaman* demek istiyorum- hayır *diyebilirsin*. Hatta söz konusu David olduğunda, bunu şiddetle tavsiye ederim. Kim bilir aleti nerelerdeydi. Belki uçuğu vardır. Sen nereden bileceksin ki?"

"Tamam, şimdi beni korkutuyorsun."

"Güzel, seks yok. Bir rahibe manastırına git. Lex ve ben her yıl doğum gününde senin için gizlice çikolata ve şarap getireceğiz." Masanın öbür ucuna uzandım ve elini okşadım. "Tanrı seni kutsasın, çocuğum."

Blake ters ters baktı ama yine de gülmeye devam ediyordu. "Dur!"

"Tamam." Bir menü aldım. "Julio tacolarımıza tkrmeden sipariş verelim."

İçkilerimiz çoktan boşalmıştı. Bu ne zaman oldu? İkimiz de hızlı bir şekilde paylaşmak için çeşitli tacolara karar verdik ve bir tur daha içki sipariş ettik.

"İlk randevumuza." Blake kadehini havaya kaldırdı ve benimkiyle tokuşturdu.

"İlk randevumuza," diye tekrarladım. Ama zihnim bana bunun aynı zamanda son randevumuz olacağını hatırlatıp duruyordu.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"Bir kuralı çiğnedik," diye açıkladı Blake. "İki margarita ve bir tekila shot içtin."

"Çünkü"-güldüm ve onu kendime doğru çektim, yüzümü boynuna gömdüm-"hiç tekila shot yapmamıştın. Senin için üzüldüm. Ayrıca, kurallar çiğnenmek için değil midir?"

Blake bana baktı, ağzını o kadar yaklaştırdı ki eğilmekten başka çarem kalmadı.

Çalışan, "Kürek tahtalarınız hazır," diye anons etti.

"Bekle, ne?" Blake'in yüzünde panik ifadesi belirdi. "Daha yeni bir ton yemek yedik, tekila shot'tan bahsetmiyorum bile, ve bir şekilde kürek çekerek geri dönmek zorunda mıyız?"

"Yarım mil," dedim. "İyi olacaksın. Sadece, bilirsin, tahtada kalmaya çalış."

"Hah!" Blake beni sertçe itti ve küreğini kaptı. "Bunu daha önce hiç yapmadım, eğer boğulursam sorumlusu sensin."

"Ağızdan ağıza. Kalp masajı için Tanrı'ya şükürler olsun." Ona ciddi bir şekilde başımı salladım. "Ne yapman gerekiyorsa yap, hayatını kurtarmak zorunda kalırsam sakın sinirlenme."

"Keyfini çıkarın!" Adam bana raketimi uzattı.

Ayakkabılarımı çıkardım, Lex'e daha sonra alacağına dair yemin ettirdiğim görevlinin elindeki çantaya koydum ve aceleyle Blake'in yanına gittim. "Topuklularını bana ver." Ellerimi açtım.

"Topuklarım mı?"

"Evet." Ayaklarından çektim. "Lex daha sonra eşyalarımızı alacak. Çıplak ayakla gitmek daha kolay olacak. Ayrıca, kabarık can yeleğinle dik durmakla çok meşgul olacaksın."

"Pekâlâ." Ayak parmaklarını oynattı, iskeleye çömeldi ve dizlerinin üzerinde tahtaya doğru kayd.

"Denge anahtardır," diye seslendim.

"Oh adamım." Blake bir küfür savurdu. "Gabi'nin elbisesini mahvedeceğim." "Hmm, Blake ıslak bir elbise içinde, ben ağızdan ağıza veriyorum- emin misin

Bu bir rüya değil mi?"

"Komik değil,

Ian!"

Görevli kıkırdarken ben de eşyalarımın geri kalanını ona uzattım ve hızla bordama bindim. "Beni takip et, tatlı yanaklar."

İlk başta onun için bir mücadele oldu, ama birkaç dakika içinde, atlet olduğu için ... bu bir yarıştı.

Konuşulmayan yarışlardan biriydi. Kimsenin bir şey söylemesine gerek kalmadan gerçekleşen türden.

Ben öne geçtim, sonra Blake, sonra yine ben.

"Kazanırsam ne alacağım?" Alay ettim.

Blake bir kahkaha attı. "Lütfen, sen beni ne zaman yendin ki?" "Tabii, kahramanı aşağılayarak konuş, tatlı yanaklar. Çalışmıyor! Ben hala kıcımlı tekmeliyor."

Blake'in kahkahası bir okşama gibiydi, neredeyse tahtasıyla bana çarpacaktı ve sonra uçup gitti.

"Kahretsin," diye bağırdım, sırtımı dayayarak.

Kıyıda birkaç metre uzaklaştığımızda Blake, "Başa baş," dedi. "Kazanan hepsini alır!" diye bağırdım.

Blake bir santim farkla öndeydi.

Ben de her aklı başında adamın yapacağını yaptım. Onu suya ittim.

Sadece beline kadar geliyordu ama elbiseyi tamamen ıslatmaya yetmişti.

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" Suyu tokatladı.

"Yedi numaralı kural," diye seslendim kıyıya ulaştığımda. "Yarışma sırasında asla bir erkeğe güvenme."

"Anlaşıldı!" Beni tersledi, sonra rıhtımdaki merdiveni kullanarak yukarı tırmandı. "Sen kazandın."

"Bu doğru. Ben kazandım." Döndüm, ağızım açık kaldı ve dudaklarımın arasından kulağa yabancı gelen bir inilti çıktı.

"Neye bakıyorsun öyle?"

"Kahretsin, ıslakken daha da güzelsin."

"Tam bir erkeksin." Gözlerini devirdi ve bana doğru ilerledi, bacaklarından ve ayaklarından su damlıyordu.

"Evet." Kendimi daha fazla tutamadım; onu kendime doğru çektim ve sertçe öptüm. "Öpüyorum."

Kollarımda titredi; soğuktan mı yoksa öpücükten mi emin değildim ve gerçekten umurumda değildi.

Durmadım.

"Sekiz numaralı kural," diye fısıldadım ağzına karşı. "Eğer öpüşmek isterse, bırak öpüşsün."

"Mm'kay." O da beni öptü, kollarını bana doladı, soğuk vücudu sıcaklığıma karşı sallanıyordu. Seks konusunda berbat olacağını düşünüyor olabilirdi ama o anda vücudunun ne olması gerektiğinin farkında olduğunu biliyordum.

Kendini bana sürttüğünde dili benimkini hafifçe okşadı. Kahretsin.

Uzun zamandır bir kızla birlikte olmadığından değildi.

Doğru kişi olmadan geçen bir ömürdü.

Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da geri çekilmeden önce birkaç saniye, birkaç dakika öpüştük. Ve çizgileri bu kadar iyi bulanıklaştırdığım için sadece kendimi suçlamam gerektiğini biliyordum.

Her şey çok daha fazlasıyla, onu bunun sadece bir oyun olduğuna inandırdığım için.

"Yani, neredeyse bitti." Blake başını salladı, sonra eliyle ağzını sildi. "Şimdiye kadar nasıldım?"

Kalbim biraz kırıldı. "Harika gidiyorsun."

"Güzel." Beni hafifçe itti. "Gabs'e bir elbise borçlu olmakla kalmayıp beni suya ittiğin için kışına tekmeyi basacağım. Bunu kim yapar?"

"Kazanmayı seven kibirli piçler mi?"

"Oh, yani sadece Ian'lar. Anladım."

Sırıttım ve anahtarlarımı çıkardım. Cipun kilidini açtıktan sonra arka koltuktan bir battaniye aldım ve ona uzattım.

Gözlerini battaniyeye dikti. "Arabanda neden bir battaniye olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Gözlerimi devirdim. "Tahmin ettiğin sebeplerden dolayı değil." "Yani arka koltukta kızlarla yatmıyor musun?"

"Yaptığımı söyleyemem." Onu battaniyeye sıkıca sardım. "Yine de her şeyin bir ilki vardır."

"Hayır," dedi çabucak.

"Ah." Geri adım attım. "Güzel, kuralları dinliyorsun."

"Evet," diye fısıldadı. "Yardımanın için teşekkürler. . ."

"Ne zaman istersen." Randevu bitiyordu. Neden buna izin veriyordum ki? Sessizce evine geri döndük.

Arabayı kapattım ve verandanın ışığına baktım, elektriklerin kesilmesini ya da evinin aniden soyulmasını diledim, böylece onunla içeri girmek için bir bahanem olacaktı.

"Son kural," diye mırıldandım nefesimin altında. "Randevunun iyi gittiğini hissediyorsan ve devam etmesini istiyorsan, adamı içeri davet etmek sana kalmış."

Blake alt dudağını çiğnedi ve başını salladı. "Pekâlâ."

Kahretsin. Ellerimle yüzümü sildim, sonra direksiyonu kavradım.

Demek buydu. Tahmin ettim. Söyleyecek bir şey

kalmamıştı. "Ian?"

"Öyle mi?" Ona bakmadan mırıldandım. "İçeri gelmek ister misin?"

Yavaşça tüm bedenimi ona doğru çevirirken kalbim göğsümde tekledi. "Duruma göre değişir."

"Açık mı?" Gülümsemesi kendinden emin ve seksiydi.

"Bana ikram edeceğiniz bir şeyler var mı? Bu bir nevi bir sonraki söylenmemiş kuraldır-bir şey olacağını varsayarak onları davet etmeyin. Onları bir içki, kahve ya da gece sineması için davet edin."

"Yukarıdakilerin hepsi," dedi başını sallayarak. "Bu nasıl?" "Peki o zaman." Arabayı kapattım. "Kabul ediyorum."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kapı arkamızdan kapandı ve televizyonda oynayan bir araba reklamındaki motor devri dışında evi sessizlik kapladı. Nefesimi düzene sokmaya çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı.

Siyahlık küçük koridoru doldurdu.

"Gabs uyuyor olmalı," dedim, esas olarak sesimdeki garipliği gidermek için.

"Serena ve Gabs sinemaya gittiler," diye fısıldadı.

"Oh." Gözlerimi sıkıca kapattım. Cidden geri çekilmem gerekiyordu.

Blake battaniyeyi yere bıraktı ve hızlı bir hareketle döndü. Gözleri benimkileri aradı.

Ona uzandım, sadece ona dokunmak istedim. Son bir kez. David'e gitmesine izin vermeden önce son bir kez. . . Sadece bir kez.

Ama gözleri çok umutluydu. Ve çok seksiydi. Bundan daha fazlasıydı.

Koçluktan lanet olası bir müşteriye dönüşmüştüm. . . kızın beni fark etmesini o kadar çok istiyordum ki dikkatini çekmek için her şeyi yapardım.

Blake'in gözleri benimkilerle buluştu. Arkasını dönmedi.

Hayat seçimlerle doludur. Bazıları iyi, bazıları kötü. O anda kötü bir seçim mi yoksa uzun zamandır ilk kez iyi bir seçim mi yaptığımdan emin değildim.

İkimiz de birbirimize bakmaya devam ederken gerginlik havada asılı kaldı.

Gözlerim ağzına kilitlendiğinde, çok hafifçe bana doğru hareket etti, vücudu bana delirmedığıme dair en ufak bir ipucu verdi,

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

Daha fazla düşünmeden ağzımı onunkine yapıştırdım ve sadece "David'in canı cehenneme. Sen benimsin."

Ellerim elbisesine doğru uçtu ve ıslak kumaşı bacaklarından aşağıya çekti. Elbisenin içinden tökezleyerek çıktı, ıslak vücudu benimkine sürtünüyordu. Parmaklarım kalçalarını kavradı ve ağzım hâlâ onunkiyle kaynaşmışken, dillerim birbirine dolanırken onu havaya kaldırdım. Onun nerede bittiğinden ve benim nerede başladığımdan emin değildim. Neredeyse sessiz olan koridorda yankılanan yüksek sesli bir inilti çıkardı.

Elleri sırtıma gömüldü, beni daha sıkı, daha sert kavradı. Kontrolümü çoktan kaybetmişim, dilimi alt dudağında gezdirdim, sonra geri çekilip şişmiş ağzına baktım ve farklı bir açıdan tekrar saldırdım. Göbeği bana karşı sertçe sallanırken aletim kotuma doğru gerildi.

"Lanet olsun." Onu kollarımın arasına alıp duvara yaslandım, sonra yavaşça merdivenleri birer birer çıkmaya başladım. Her adımda önce ağzına, sonra da boynuna bir öpücük daha konduruyordum. Sahanlığa çıkıp odasına doğru ilerlerken yumuşak inlemeleri beni öldürecekti. Kapı arkamızdan çarptı.

Oda sessizdi.

Ağır nefes alışım dışında. Ve onunki.

Yavaşça onu vücudumdan aşağı kaydırdım, bacaklarının sürtünmesi kot pantolonuma takılıp beni akılsızca ona doğru iterken zevkle hırladım.

Blake'in gözleri ağzıma odaklandı. Beklenti içinde dudaklarımı yaladım, hâlâ onun tadına bakıyordum, vücudum o kadar sıcaktı ki patlayacakmış gibi hissediyordum. Ne zaman böyle olmuştu? Ne zaman bu kadar takıntılı olmuştum?

Bana doğru uzandı.

Arkama yaslandım ve parmağımı salladım. Blake'in kaşları havaya kalktı. "Çok mu hızlı?"

Lambanın sıcak ışığı onun mükemmelliğini aydınlatırken bir kahkaha patlattım. "Evet, onun gibi bir şey. Yavaşlamazsak çok hızlı bitecek gibi."

Kızarıp kızarmadığını anlayamadım; oda çok karanlıktı. Ama ne söyleyebilirdim? Dalgalı saçları ensesine yapışmış, mükemmel, neredeyse çıplak vücudu istediğim yerden bir ısırık almam için beni çağıran, akıl almaz derecede güzeldi. Onu benim olarak işaretlemek için.

"Şimdi hazır mısın?" diye alay etti.

"Tatlı yanaklar" -ellerine uzandım ve onu kabaca kendime doğru çektim- "O seksi parmak arası terlikleri gördüğümünden beri hazırım."

Gülerek geri çekildi, ya da en azından denedi, ama dudaklarımı boynunda gezdirmeye başladım, emdim, yaladım, sanki daha önce hiç bir kadınla birlikte olmamışım gibi tadına baktım. Belki de olmamıştım, en azından Blake gibi bir kadınla. Sadece nefes alarak bile beni çıldırtan bir kadın.

Blake hayatımda gördüğüm en seksi iç çamaşırını giymişti ve o öpüşmeyi derinleştirirken ellerim kırmızı dantelde takdirle gezindi. Göğsü kabarmış, göğüslerini göğsüme yaslamıştı. Meme uçlarının sertleştiğini hissedebiliyordum.

Aklım başımda değildi, bir hayvandım, onu hissetmek beni tüketiyordu. Benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini biliyordum.

Onu serbest bıraktım, böylece kırmızı iç çamaşırına tamamen hayran kalabildim, zaten hissettiğim şeyi görmek için çaresizdim.

Bakışları ısındı ama sonra yüz hatlarını güvensizlik kapladı.

"Hayır, yapamazsın," diye homurdandım, ona tekrar uzandım, ağzım sert bir şekilde onunkine yaklaştı, öpücüğüm nazik olmaktan çok agresifti, çünkü kendimi agresif hissediyordum, sanki onun içinde olamazsam ölecekmişim gibi.

"Sanırım daha fazla kurala ihtiyacım var," diye fısıldadı ağızlarımız serbest kaldığında. "Böylece ne yapacağımı bilirim."

"Artık kural yok." Parmağımı göğsünün kıvrımında gezdirdim ve sütyenini biraz çekiştirdim. "Yatak odasındaki kurallar sadece kafa karışıklığına ve orgazm eksikliğine yol açar."

"Nasıl anladın?"

Kahretsin, bu bakışı biliyordum: düşünmeye başlıyordu. Ve düşünmek her zaman hoş karşılanmazdı. Düşünmek, akli başında olanın o olacağı anlamına geliyordu, onu gerçekten soymak ve susuz kalana ya da ölmek üzere olana kadar onu tekrar tekrar doldurmak istediğimde, 'Sadece arkadaş olalım' diyen kişi.

"Anladığım kadarıyla" -elimi kolundan aşağı kaydırđım- "çünkü kadınlar *hissetmek* yerine seks boyunca *düşünmeye* çok fazla odaklanıyorlar."

Arkasına uzanıp tokayı çözdüğümde alt dudağı titredi, ellerim çıplak teninin üzerinde gezindi ve pürüzsüzlüğü ezberledi. Omzuyla boynunun birleştiğı yere bir öpücük kondurdum.

"Hisset," diye fısıldadım, "istediğın kadar. Ve eğer hayır dersen... ciddi ol." "Ne demek istiyorsun?"

Geri çekildim ve çenesini parmaklarımın arasına aldım. Kahretsin, şimdi de *beni* düşünmeye zorluyordu ve bu da iyi bir fikir değildi. Şimdiye kadar vicdan azabı çektiğim hiç olmamıştı. "Hayır dediğin anda, seni olabildiğince çok kat giysiye saracağım ve senden fiziksel olarak mümkün olduğunca uzaklaşacağım. Bu yüzden gerçekten ciddi değilsen hayır deme, çünkü fikrini değiştirirsen geri dönmeyeceğim."

"Evet," diye fısıldadı.

"Sana bir soru sorduğumu sanmıyorum, tatlı yanaklım."

Titreyen elleriyle yanlarıma, sonra kotumun zaten acı verici bir şekilde aşağı sarktığı kalçalarım dokundu ve sonra düğmeye uzandı. Fermuarla yavaşça oynarken işkence için yeni tanımlar yaptı ve sonra "Evet diyorum" dedi.

"Daha açık olmanız gerekecek."

Parmakları kotumun önünü sıyırdığında aletim tüm dikkatini topladı.

Dişlerimi sıkarak tısladım. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Küçük hınzır elini kot pantolonumun içine sokmasını ve

Ben

Ama o yaptı.

Ve beynimin küçük bir parçası bana bunun kötü bir fikir olduğunu söyledi.

her şeyi sonsuza dek değiştirecekti, sıktıkça öldü.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Bana dokunmayı bırakma," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Masumiyeti şaşırtıcıydı, ama bundan daha fazlası, vücudumu keşfetme şeklinin masumiyeti, herhangi bir seks gerçekleşmeden önce beni harekete geçirmeye yetti.

Doğru kızla birlikte olmak hakkında söylenecek bir şey vardı.

Doğru anı beklemek.

Homurdandı ve sonra yaramaz küçük elini geri çekti. "Bence kotunu çıkarmalısın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşlarım kalktı.

Bana ters ters baktıktan sonra kot pantolonumu sertçe çekiştirdi. "Çıkar şunları."

"Az önce bana patronluk mu tasladın? Yatak odanda mı?" Yanaklarının kızarmasından zevk alarak sııttım.

Bana tekrar uzandı.

"Nasıl istersen," diye inledim. "Ben seninim."

Kotumu yavaşça çıkardım. Her şeyi yavaş yapmak, ona fikrini değiştirmesi için zaman vermek ama aynı zamanda neye hayır diyeceğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildiğinden emin olmak istiyordum.

Yüksek sesle iç çekti. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Ne?" Bağırmamak için kendimi zor tuttum. Ne zaman bir kız bana bunu söylemişti ki?

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Eski tip bir Speedo giydiğinden emindim."

"İşte bu kadar." Onu kışından tutup omzumun üzerinden fırlattım ve yatağa doğru yürüttüm. "Alay etme zamanı bitti... en azından senin için."

Onu sırt üstü yatırdım ve vücudunda süründüm, ereksiyonum acı veriyordu, görüşüm istekten bulanıklaşıyordu.

Blake dudaklarını yaladı.

"Tekrar yap," diye talimat verdim. "Ne?"

"Dudaklarını yala. Ben seni yalarken." Göz kırptım ve görüş açımı alçalttım, böylece onu tam olarak nerede yalayacağımı anlayacaktı. "Güven bana."

Karanlıkta yanaklarının kızardığını hâlâ seçebiliyordum. Kahretsin, tepkisinin her zaman geniş gözlü bir masumiyet olmasını istiyordum.

"Ne demek istiyorsun-?"

Utanç dolu protestolarını duymazdan geldim. Saçlarıma uzanmasına ve hırlamama neden olacak kadar sert çekiştirmesine neden olan ateşli bir çılgınlık içinde onu çalıştırırken dudaklarımin arasında öldüler. Ağzım boynunda aşağı yukarı gezindi, sonra daha da aşağı indi ve sonunda onun ilk tadını aldım, ilk gerçek tadını. Kalçaları kıpırdadı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bunun çok açık olduğunu düşünmeliydim." Bir şekilde gözümü morartmasını engellemek için ellerimi kalçalarına bastırdım. "Seninle sevişiyorum-ağzımla."

Vücudu kıvrılırken Blake'ten bir inilti daha geldi ve sonra elleri başımı o kadar sert çekiyordu ki ona karşı kıkırdamaya başladım, bu da elbette onun daha yüksek sesle inlemesine neden oldu.

"Tabii ki yatakta talepkâr olacaksın," diye mırıldandım o orgazm diyarına süzüldükten sonra. Yatakta yukarı doğru hareket ettim ve ona eğlenerek baktım. "Hâlâ evet mi diyorsun?"

"Neydi o?" Gözleri buğulanmış, dudakları şişmişti. Tanrım, onu yiyip bitirebilirdim -aslında o hazır olur olmaz tam da bunu yapmayı planlıyordum.

"Oh, o mu?" Göz kırptım, sonra onu duygulu bir şekilde dudaklarından öptüm, hâlâ tadına bakıyordum, tadının geçmesini istemiyordum, bu geceden sonra geçeceğinden korkuyordum. "Bu birinci turdu."

"Kaç tur var?" Gözleri umut doluydu.

"Senin için mi?" Geri çekildim. "Kaldırabileceğin kadar çok. Ve sonra . . . daha fazla."

"Ian?"

"Ne?"

"Sana böyle hissettirmek istiyorum."

"Biliyorsun." Ve bu doğruydı. Ereksiyon halindeydim, diğer bir deyişle çelikten mavi taşaklarım vardı ve sadece onu memnun etmeme, onu deliliğin eşğine getirmeme izin vererek bana böyle hissettirdi.

Blake dirseklerinin üzerine eğildi, sonra bana doğru uzandı. "Şu anda böyle hissetmeni istiyorum."

"Blake . . ." Seks istiyordum. Her zaman seks istemişimdir. Ondan mı? Sonsuz saatler boyunca seks yapmak istiyordum. Ama ... yolun bir yerinde, onun dar vücudunu doldurma vaadinden daha fazlasına tamamen aşık olmuştum. Daha fazlasını istiyordum. Fiziksel olanın ötesinde bir şey arzuluyordum ve bu beni çok korkutuyordu.

Çünkü bana hayır demeliydi. Onu hak etmiyordum. Belki de buydu. Onu hak etmediğimi biliyordum.

"Şimdi." Beni kendine doğru çekti ve vücudum buna karşılık verdi. Daha önce hiç başıma gelmemiş bir şey yaparak neredeyse kazara ona saplanıyordum.

Kalçalarının arasına yerleştim, her yerim zonkluyor, ağrıyordu.

"Blake . . ."

Beni yakalıyor, her yerime dokunuyor, boynumu öperken beni çılgına çeviriyordu.

Onun üzerinde geziniyor, kendimi konumlandırıyor, onu iliklerine kadar doldurmak istemekle geri çekilip banyoya kilitlemek istemek arasında gidip geliyordum. "Emin olmalısın."

"Lütfen." Dudağımı ısırdı. "Sensin, seni istiyorum." Başımı aşağı çekerken elleri saçlarımı çekiştirdi, dudaklarımı dudaklarımın arasına aldı.

Onun. Birkaç hafta önce öpüşmeyi bile beceremediği düşünülürse ne kadar da hızlı öğrenmişti. "Ian ..."

"David'den nefret ediyorum," diye itiraf ettim. Neden yatakta onun adını söylüyordum ki? "Tamam." Beni tekrar öptü, tekrar ve tekrar.

Onun öpücüklerinde
kendimi kaybettim. Buna
izin verdim.

Dudaklarını tekrar tekrar morartırken ağızlarımız birbirine kaynaştı. Tırnaklarının sırtımda aşağı yukarı gezinmesinin verdiği his en saf hazdı. Bedenlerimizin arasına uzandım ve avucumu onun kalbine bastırdım.

Blake küçük bir inilti çıkardı.

Geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. "Dokuz numaralı kural."

Gözleri puslu bir şekilde bana baktı. "Yatakta kuralların orgazmı engellediğini söylediğini sanıyordum?"

"Kurallar," dedim, sesim boğuk çıkarken ona prezervatifler hakkında soru sormanın bir yolunu arıyordum. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım, üstelik hâlâ lisedeydim ve ilk prezervatif alışverişim cüzdanımda asılı değildi.

Blake çok ıslaktı, benim için hazırды.

"Blake, ihtiyacım var ..." Çoktan onun içinde olmak için duyduğum mutlak *ihtiyacı* yutkularak boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Prezervatif?"

Tembel bir gülümsemeyle komodini işaret etti. "Haddimi aşmadım, yani asla, ama burası eskiden Gabs'in odasıydı ve-"

"Dur" -çekmeceyi sarsarak açtım- "tam orada."

Ambalajı yırtıp uzunluğumu kapatırken kıkırdadı. Gözlerini kocaman açarak bana uzandı ama elini savuşturdu.

"Eğer bu senin ilk seferinse," diye fısıldadım, onun şaşkın bakışlarını görmezden gelerek yavaşça içine girdim, "bunu iyi değerlendir. Ve bana odaklan, sadece bana."

Dişlerimi sıkarak ileri doğru ittim.

Küçük bir nefes verdi ve neredeyse yataktan düşüyordu. Gözleri dalgalanarak kapandı ve sonra tekrar açıldı. "Eğer koruma dokuzuncu kurala, onuncu kural nedir?"

Yavaşça hareket etmeye başladım. "Sana b ö y l e hissettirenin ben olduğumu asla unutma."

"Bu bir kural mı?"

"Benim yeni kuralım." Geriye doğru eğildim ve sonra tekrar öne doğru vurdum. "Sen benimsin Blake, beni duyuyor musun? Benimsin."

"Evet." Nefes nefese kaldı, başımı aşağı çekti, dudakları çaresizlikle benimkilerle buluştu. "Evet."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Keşke bir centilmen olduğumu, uyumasına izin verdiğimi ve sonra şefkatle banyosunu yaptırıp "Neren ağrıyor?" diye sorduğumu söyleyebilseydim.

Onun yerine, resmen aklımı kaçırmıştım.

Ve sonunda yarısına kadar üzerine yığılmadan önce onunla üç kez daha sevişti.

Öylesine derin bir yorgunluk içindeydim ki, eminim dünya sabah beş ile altı arasında bir şekilde sona erseydi ve onu kurtarmanın tek yolu Channing Tatum ile zombilere karşı güç birliği yapmak olsaydı, "Geçti" der, esner ve birkaç dakika daha uyumak için yan dönerdim.

Saatler sonra güneş odanın içine sızmaya başlamıştı. Yatağa uzandım ve yanımda boş bir soğuk nokta hissettim.

Bir ilk daha.

Sarsılarak ayağa kalktım ve çok sinirli bir en iyi arkadaşımın yüz yüze geldim; başının üzerinde bir yastık tutuyordu ve yüz hatlarında saf bir nefret ifadesi vardı.

"Gabs." Ellerimi kaldırdım. "Beni boğacak mıydın?" "Bunu düşündüm," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "En az on dakika boyunca dakika."

"Kahretsin." Gözlerimi ovuşturdum, sesim uykudan boğuk çıkıyordu. "Bana katil bir yastıkla üzerimde gezindiğini ve on dakika boyunca beni öldürmeyi düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Evet." Özür dilemiş gibi görünmüyordu. Gözleri vahşiydi; kumral saçları beyzbol şapkasının içine toplanmıştı. Sabah koşusundan yeni dönmüş gibi görünüyordu.

Pembe Nike Frees'ine baktım. "Güzel ayakkabılar. Yeni mi bunlar?" "Yapma!" Burun delikleri alevlendi. "Sakın konuyu değiştireyim deme."

"Ah, evet." İçimi çektim. "Yaklaşan ölümüm. Pekala, bitirelim şu işi." "Nasıl yaparsın!"

"Nasıl yaşayabilirim? Nefes alabilirim? Şey, çok basit. Eminim ortak en iyi arkadaşımız Lex, eğer istersen insan vücudunun arkasındaki mekanizmayı açıklayabilir."

"Ian." Gabi yastığı yüzüme çarptı. Tekrar tekrar.

Ne zaman bir kelime söylemeye çalışsam, beni yine tersledi.

"Dur!" Onu yatağa doğru ittim ve yastığı yana fırlattım, ancak o zaman hala çıplak olduğumu fark ettim.

"HAYIR!!!!!" Gabi o kadar yüksek sesle bağırdı ki neredeyse kulak zarım patlayıp kulağımdan düşecekti.

"Oh, lütfen!" Üzerimi örtmek için acele ettim. "Sanki hiç penis görmemişsin gibi!"

"Bu senin!" İşaret etti.

Alt uzantım, kendisine bağırılmasından ve işaret edilmesinden utanç duyacak kadar sağduyuluydu.

"Gabs . . ." Güvenli bir şekilde örtündükten sonra tekrar denedim. "Neden kızgınsın?"

"Oda arkadaşım!"

"Lex'in Serena'ya taşındıktan sonraki yirmi dört saat içinde onu becerdiğinin farkındasın, değil mi?"

"Ama bu Lex! O korkunç bir insan!" "Eminim onayladığınızı bilmek onu mutlu edecektir."

"Blake bir arkadaş." Gabi içini çekti. "Ve şimdi garip olacak. Onun senin müşterin olduğundan bahsetmiyorum bile! Aklından ne geçiyordu?"

"Sakin ol."

"O kolay biri değil!" diye bağırdı.

"Bırak da bitireyim." Ona ters ters baktım. "Düşünüyordum da, sakın ol, ondan gerçekten hoşlanıyorum, ona değer veriyorum, David lanet olası bir pislik ve ona dokunmasına bile izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Ve eğer bilmen gerekiyorsa, ben de düşünüyordum, 'Kahretsin, o çok seksi. Kahretsin, onu istiyorum-'"

"Yani kaçmıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Şu anda pencereden atlıyor ve hasta köpeğim için bahane uyduruyor gibi mi görünüyorum?"

"Senin köpeğin yok."

"Öyle bile olsa, dün gecedan pişman olsaydım, ki değilim, yaşlı Fido'nun gece Honda'nın çarpmasından sonra hayatta kalmasını sağlamak için çok acele ederdim."

Gabi hâlâ kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Senden hoşlanıyor."

"Oh, *Tanrıya* şükür!" Bağırdım. "Adımı haykırmaya başladığında benden nefret ettiğini düşünmüştüm-"

Gabi ters ters baktı.

Ona alaycı bir gülümseme sunmak için konuşmayı kestim. "Söylesene, Blake nerede?"

"Pişiriyor," diye mırıldandı Gabi. "Sabahın köründe kalkıp dört millik bir koşuya çıktı, sonra da yatağındaki sürtük için krep yapmaya karar verdi."

Gabi çıplaklığım hakkında tekrar bağıramadan yataktan çıkmıştım bile. Rekor bir sürede giyindim, sonra kendimi merdivenlerden aşağıya ve mutfığa attım. "Krep mi?"

Blake'in yüzü sobaya dönüktü, saçları ıslak bir şekilde kafasında düğümlenmişti ve bir yandan mırıldanıyor, bir yandan da bir krebi havada çeviriyordu. "Sadece Lex için biraz ayırırsan. Bu sabah Gabi'yi arayıp banktaki normal toplantını kaçırdığın için çıldırdıktan sonra ona bir tane alabileceğini söyledim." "Kahretsın!" Mikrodalganın üzerindeki saate baktım. "Bunu yapmak istememiştim.

uyu."

Blake döndü, yüzü kızarmıştı. "Özür dilerim, çok yorgun görünüyordun."

"Tatlı yanaklar." İki adımda kollarımdaydı. "Çok yorgunum, ama mümkün olan en iyi şekilde okuldan bir hafta izin almalısın."

"Neden okuldan bir hafta izin alayım ki?"

"Olasılıkları düşünün - günlerinizi ve gecelerinizi yatakta geçirin. Bu hayatınızı değiştirebilir."

"Hah," diye kollarını ortama doladı Blake. "Belki de çoktan var."

Ona gülümsedim. Yeni bir duyguydu. Panik içinde uyanmamak ama onu görmek, iyi olduğundan emin olmak, onu tekrar tekrar öpmek için panik içindeydi.

"Senin tadına çok bağımlı olabilirim." Onu dudaklarından hafifçe öptüm. Blake kollarını hareket ettirerek boynuma doladı ve beni kendine çekti.

"Mutfakta olmaz çocuklar," dedi Gabi kapı aralığından. "Burada yemek zorundayız."

"Yemek yemeyi seviyorum," diye mırıldandım Blake'in dudaklarına karşı. "Peki ya krep? Gabs'in beni bu şekilde yanında tuttuğunu biliyorsun, değil mi? Beni besledi. Bir erkeği elinde tutmak istiyorsan böyle yaparsın. Eğer ona yemek verirsen, ömür boyu senin olur." "Yoksa neden markete gidip sosıs aldım sanıyorsun?"

kreplerle birlikte mi?"

İnledim ve onu tekrar öptüm.

"Cidden üst kattan yastığı alacağım." Gabi'nin sinirli sesi keyfimi kaçırdı. "Şimdi dağılın." El çırpı. "Bir kez olsun yemek yapmıyorum, bu yüzden gerçek hayat pornosu izlemeden oturup kahvemi içmek istiyorum."

"Kimin pornosu var?" Lex mutfığa girdi, Gabi'ye bakarken sırtışı tembelleşmişti. "İyi görünüyorsun, Gabs. Bu sabah makyajın mı bitti yoksa sinema biletine daha az ödeyebilmek için on iki yaşında görünmeye mi çalışıyorsun?"

Gabi kahvesini yudumlamaya devam ederek ters ters baktı. Bakışlarıyla insanları öldürmenin bir yolunu keşfetmiş olma ihtimaline karşı yolumdan çekildim.

Lex hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Aksine, onun nefretinden hoşlanıyor gibiydi.

"Dün gece kim sevişti?" Lex bir fincan kahve aldıktan ve kahvaltı masasına oturduktan sonra sordu.

Gabi beni işaret ederken ben de Blake'i işaret ettim, o da beni işaret etti.

Lex kaşlarını çatı. "Yani ya ikiniz de seviştiniz ya da takıldınız. Hangisi Bu mu?"

Blake bana utangaç bir bakış atarak, "Uh ... takıldık," dedi. ve sonra göz kırptı. "Ve kızların banyo tezgahlarına yazdıkları her şey vardı."

"Ha ha." Kıçına bir şaplak attım ve tabakları çıkarmaya başladım.

"Um . . ." Lex öksürdü. "Müşterilerle ilişki kuramayacağının farkındasın değil mi?"

"Ah, şu." Başımı salladım. "Adımı haykırdığı anda sözleşmemizin feshedildiğinden eminim."

"Yani"-Gabi ikimize de baktı- "David yok mu?" Ben "Hayır," derken Blake "Evet," dedi.

Tüm konuşmalar kesildi.

O kadar hızlı döndüm ki neredeyse açık buzdolabının kapısına çarpacaktım. "Ne demek 'evet'?"

"O hâlâ bir arkadaş!" Blake endişeyle güldü. "En azından akşam yemeği için onunla buluşmalıyım. Dediğim gibi, o bir arkadaş."

"Um, ben bir arkadaşım ve dün gece dört kez seviştik. Arkadaşlarını uzak tutma becerine pek güvenemediğim için özür dilerim!"

Blake'in nefesi kesildi.

Lex "kahretsin" diye mırıldandı. Ve bana beşlik çakmak, önümde eğilmek ya da dayanıklılık koşusunda bana meydan okumak ister gibi baktı.

Gabi kahve fincanının arkasından kıkırdadı.

"Senin için hepsi bu muydu? Blake kollarını kavuşturdu. Hızlı bir ilişki mi?" "Hayatta olmaz," diye bağırarak ona doğru yürüdüm. "Bu da başka bir sebep.

İstediğim son şey senin Dangalaklarla takılman!" "Onun bir adı var!"

"Evet, bu Douchepants!"

Blake gözlerini devirdi. "Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Aniden iptal etmek kabalık olur. Bak ne diyeceğim. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, beni bırakabilir ve sonra da alabilirsin."

"Oooo, futbol annesi gibi bir minivan kirala!" Bu Lex'ten.

"Lex, yardımcı olmuyorsun," dedim hemen. "Kovulmayı Gabs'e sor."

"Bunu nereden biliyorsun ki?" Lex gözlerinde zehirle ona dönerken Gabi bağırdı.

"Patronla yatmak mı?" Lex sert bir sesle söyledi.

"Ah! Sizden nefret ediyorum çocuklar!" Ben Blake'e dönerken Gabi Lex'in koluna bir şaplak attı.

"Ian." Adımı kışkandığım için hayal kırıklığına uğramış gibi söyledi.

"Söz veriyorum her şey yoluna girecek, tamam mı?"

Kollarıma uzandı.

Kımıldamadım.

İç çekerek kulağıma fısıldadı. "Biliyorsun bugün izin alabilirim... ama yine de voleybol antrenmanına gitmem gerekiyor." Fısıltısını kulağımı hafifçe yalayarak bitirdi.

Yalama benim için karar verdi.

Onu benimle birlikte odaya kilitliyordum.

Ve David'le buluştuğunda dudaklarından dökülen tek ismin benim adım olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Geri döneceğiz!" Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdım ve sonra onu omzuma atıp merdivenlerden yukarı odasına taşıdım.

OTUZUNCU BÖLÜM

"Must. Get. Su." Boğuk bir iniltiyle banyoya doğru yürüdüm ve musluğu açtım, yüzüme su sıçrattıktan sonra ellerimi altına sokarak içebildim.

"Kardiyo çalışman lazım." Blake arkamdan geldi ve duşu açtı.

Aynada ona ters ters baktım. "Kıçına tekmeyi bastım!"

"Oh, öyle mi yaptın? Bileğin acıdığı için durmak zorunda kaldığını söylediğinde?"

Havluyu ona doğru fırlattığımda bir çığlık atarak yolumdan çekildi. "Sprintte berbat olmam kardiyomun çalışması gerektiği anlamına gelmez. Belki egzersiz yaparken daha fazla kıyafet giyseydin dikkatim bu kadar dağılmazdı."

"Yani dikkatiniz dağıldığı için neredeyse bir ciğerinizi mi söküyordunuz?"

"Doğru." Başımı salladım ve gömlüğümü başımın üzerinden çekip yere attım. "Dikkat dağınıklığı nefes alışımı bozuyor ve doğru nefes almazsan gaz yapıyorsun." Göz kırptım.

Gözlerini devirdi ve beni banyodan dışarı itti.

"Hey!" diye bağırdım kapı yüzüme kapanınca. "Seninle koşuya çıkarsam duş alma hakkım olur sanıyordum. Bir etiket çizelgesi yok muydu? Her hedefe ulaştığımda cinsel iyilikler yapmıyor muydum?"

Kapı kırılarak açıldı. "Sen delisin, bunu biliyor musun?"

"Delicesine sıcak mı?" Kaşlarımı ona doğru eğdim ve kapıyı biraz daha araladım. "Delice... tatmin edici mi? O kadar çılgınca ki, beş saatlik bir süre içinde bir değil, iki değil, üç orgazm yaşadın, öyle mi?"

Yüzü kıpkırmızı

oldu. Sırıttım.

Kapı tekrar bana çarptı ve bu sefer kilit döndü.

"Peki," dedim kapıya karşı. "Bir kızın biraz mahremiyete ihtiyacı var, anlıyorum.

Beklerken burada kendi terimin içinde oturacağım!"

"Geride kalmaktan şikâyet ediyordun." Blake'in sesi kapıdan içeri taşındı. "Biraz iş yap! Yere otur ve şikâyet etmeyi kes!"

Bu otoriter tavrına bayıldım.

O ilk günü yatakta birlikte geçirdikten sonra, toplum içine çıkmamız ve gerçekten okula gitmemiz gerektiğine karar verdik. Ona, dönemin yarısında gitmeyi bıraksak bile tüm derslerimizi geçebileceğimizden yüzde 90 emin olduğumu söyledim, ama Blake bursluydu ve dürüst olmak gerekirse okuldan gerçekten hoşlanıyordum. Bu yüzden en iyi yolun onunla koşuya çıkmak, onu kahveyle yatıştırmak ve ardından Wingmen Inc. programımı ve görevlerimi onu sinirlendirmeyecek bir şekilde açıklamak olduğuna karar verdim.

Blake sözleşmesini feshetmemi istemedi, çünkü teknik olarak pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmiştım. David onu fark etmişti ve karşılığında ona sahip olabilirdi.

Eğer ben engel olmasaydım.

Sadece iki günü kalmıştı, çünkü kayıtlarımın bozulmaması için sözleşme bitiş tarihini David'le olan gerçek tarihiyle değiştirmiştik.

Tam olarak bozulmamış sayılmaz. Akla hayale gelmeyecek bir şey yapıp onunla yattığım için kara bir lekem vardı.

Ama şimdi onunla olmak farklıydı.

O farklıydı. Son amacım onunla takılıp gitmek değildi.

Bana sahip olduğu sürece onu istedim. Umarım sonsuza kadar.

Kahretsin. Zaten derindeydim.

Hemen komodinin üstünden telefonumu aldım ve son birkaç günün e-postalarını incelemeye başladım.

Vivian buluşmak istedi.

İki yıl önce birinci sınıftan beri John adında bir adama aşıkmiş ve Lex bana onun programını gönderdi.

Ve bir sonraki hafta başlayacak olan bir müşterim daha varmış gibi görünüyordu, son üç yılını ... evet, tahmin ettiniz, çalışma arkadaşına özlem duyarak geçirmişti.

Cidden, on seferden dokuzunda ya çalışma arkadaşı ya da sınıftan birini sinsice takip ediyorlardı. Bunu sorun etmiyordum ama bu genellikle çok fazla zemin çalışması yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Kızı aslında hiç yokken birdenbire adamın radarına sokmak kolay bir iş değildi. Ve bunu Blake'le görüşürken yapmak?

Yöntemlerimin değişmesi gerekecekti diyelim, çünkü asla o adam olmayacaktım. Gerçek bir kız arkadaşım varken başka kızlarla çıkıyormuş gibi davranan adam.

Elim Lex'e göndermek üzere olduğum mesajın üzerinde dondu kaldı. Nefes alışım yavaşladı. Göğsüm sıkıştı.

Duş kapandı.

Telefonuma daha sert baktım.

Ve nefes almayı hatırlamaya çalıştım.

Birden Blake'in ayakları görüş alanımda belirdi. Yüzümün önünde el salladı. "Ian? Neler oluyor? Kusacak gibi görünüyorsun."

"Sen benim kız arkadaşım mısın?" Ağzımdan kaçırıldım.

Blake yatakta bana katıldı, havluyu vücuduna sıkıca sarmıştı. "Eğer bu seni korkutuyorsa-"

"Hayır," dedim. "Mesele de bu zaten. Öyle değil. Olmamalı mı?"

Blake omuz silkti. "Bağlanmaktan korktuğundan değil. Şimdiye kadar nefes alan her şeyi beceriyordun" -kız yüzünü buruşturdu-.

"Güzel, ben de beni kolayca yere sereceğini ve 'Ah, Ian, sadece doğru kızın ayaklarını yerden kesmesini bekliyordun' gibi bir şey söyleyeceğini sanıyordum!"

"Süpürme işini kızlar yapmaz. *Bu* kural kitabınızda yazıyordur."

"Neden bütün işi erkekler yapmak zorunda?"

Blake gülümsedi ve sonra yavaşça havlusunu çözüp üzerime çıktı. "Konu bu mu yani? Benden biraz iş yapmamı mı istiyorsun?"

Başımı salladım, konuşursam korkup kaçacağından korkuyordum. Ona dokunmadım bile. Sadece baktım.

"Yani erkek arkadaşım olmayı kabul edebilmek için ..."

Kahretsin, bu kelime onun dudaklarında kulağa hoş geliyordu. Onun benim olduğunu, başka kimsenin onu çıplak göremeyeceğini, başka hiçbir erkeğin ağzını onunkine değdiremeyeceğini bilmek beni sahiplenici bir piç yapıyordu. Zafer çığlıkları atmak istemem için yeterliydi.

"Ekmeğimi kazanmam mı gerekiyor?" dedi.

"Senin sözlerin, benim değil," diye fısıldadım ukala bir sesle. "Hey, o devasa korku dolabında hiç hizmetçi kıyafeti yoktur, değil mi?"

"Hayır."

"Lanet olsun." İçimi çektim. "Kapıcı kıyafetleri mi? Fast-food mu? Bana en azından bir McDonald's üniforman olduğunu söyle, ben de sana öyle bir çakayım ki bir hafta boyunca bana Ronald diye hitap edesin."

"Gerçekten tuhafısın."

Onu kışından kavradım ve yatağa fırlattım. "Evet ama beni sen besledin, bunun ne anlama geldiğini unutma."

Blake ellerini saçlarımda gezdirdi. Parmakları dudaklarıma gitti ve "Sen bende kalacaksın" diye fısıldadı.

"Evet." Her bir parmak ucunu saygıyla öptüm. "Umarım öyledir."

"Kendini güvensiz mi hissediyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece ... farklı. Bu farklı hissettiriyor." "Bazen farklı olmak tam da ihtiyacımız olan şeydir."

"Evet." Onu kocaman öptüm. "Öyle."

İki saat sonra Blake'in evinden yeni duş almış ve Vivian'la HUB'da buluşmaya hazır bir şekilde çıktım. Bu ikinci buluşmamızdı, bu sırada programı gözden geçirecek ve onun için sorun olup olmadığına bakacaktım. Umarım ilgilendiği adama iyice bakmak, adımları ne kadar hızlı atlayacağını ölçmeme yardımcı olur.

Vivian Subway'de oturmuş tırnaklarını kemiriyor ve çalışanlardan birine dikkatle bakıyordu. Adam biraz kısaydı, Subway vizörünü ters takıyordu ve beş dakikalık bir süre içinde herkesin söylemesi gerekenden daha fazla "yo" diyordu.

"Yo," diye takıldım, karşısına geçip oturdum.

"Adımı bile bilmiyor," diye mırıldandı nefesinin altında. Bunu görmezden geldim. "Ailenin evinden taşındın mı?"

Dikkati hâlâ adamın üzerindeydi, başını salladı ve göz teması kurmadan benimle konuşmaya devam etti ki bu tüyler ürperticiydi. "Onun yanına taşındım."

Kampüsün hemen dışında iyi bir arkadaşım var. Saçımı bile kestirdim."

"Anlıyorum." Ayrıca kırmızı ruj ve ruj düzgün sürmediğinde dişlerine nasıl bulaşabileceğini de keşfetmişti. "Vivian ..."

Hâlâ John'a bakıyordu.

İyi. Onun dikkatini çekmek mi istedi? Onun dikkatini çekecektim.

"Seni kaltak!" Ayağa fırladım ve sandalyemi yere fırlattım. Şaşkın öğrenciler bize baktı. "Onunla yattığına inanamıyorum! Benim partimde mi? Benim evimde! YATAĞIMDA!"

Vivian'ın ağzı bir karış açık kaldı ve benimle birden durgunlaşan Subway kuyruğuna baktı. Sandviç sanatı resmen durmuştu.

"Ian, ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Senden ayrılıyorum. Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Ellerimi havada salladım. "Kardeşimle yattın!" Öyle bir kardeşim yoktu. "Doğum günü partim sırasında!" Doğum günüm Kasım ayındaydı. "Ne? Öğreneceğimi düşünmedin mi?"

Gözleri yaşlarla doldu.

"Ian . . ." Yanaklarına dökülmeye başladılar.

"Hey, dostum." John yanıma geldi ve elini koluma koydu.

"Dokunma bana!" Sarsılarak uzaklaştım.

"Sakin ol, yo, sadece sakin ol." Sakin bir gülümseme sundu. "Sadece, Vivian" -adını bildiğini biliyordum- "oldukça korkmuş görünüyor. Ve her ne olduysa, bunu seyircilerin önünde anlatmak hiç hoş değil."

"Başka ne hoş değil biliyor musun?" Fokur fokur kaynıyordum. "O." Parmağımla Vivian'ı işaret ettim. "Onu o kadar çaresizce istememi sağladı ki, akla hayale gelmeyecek bir şey yaptığı için onu affetmeyi bile düşündüm. O sadece ..." Başka tarafa baktım. "O çok güzel."

John Vivian'a baktı. Ağzını kapalı tutması için dua ettim, çünkü dişlerindeki ruj onu cezbetmek yerine tam tersini yapardı. Belki de tren enkazlarından hoşlanıyordu. "Evet, gerçekten de öyle," dedi.

Ne gördüğünü biliyordum, komşu kızı artı biraz kırmızı ruj. Yüzü hâlâ kızarmıştı, bu da dudaklarını dolgunlaştırıyordu. Gözleri iriydi - kocaman görünüyorlardı - ve yeni kestirdiği saçları onu seks yapmış gibi gösteriyordu, ki bu da bana parlak fikrimi vermişti.

Bir erkeği harekete geçiren sadece kıskançlık değildi.

Başka bir adamın yıllardır yanından geçip giden bir hazineyi keşfetmiş olması basit bir gerçektir ve o bunu bir saniye bile düşünmemiştir

Bakış.

Bütün erkekler birinci olmak isterdi.

Kristof Kolomb, Lewis ve Clark olmak istedik, siz anladınız.

Benim için hep ikinci planda kalacaktı. Ya da öyle düşünüyordu. Yani onun birinciliğinin hatırasını silmek için iki kat daha fazla uğraşacaktı.

Kahretsin, çok zekiydim.

"Bak." Stresli görünmeye çalışarak ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Viv, dışarıda konuşabilir miyiz?"

Başını salladı, yavaşça ayağa kalktı. Tavsiyemi dinlediğini ve en azından yaşına uygun giyindiğini gördüğüme sevindim. Güzel bir dar kot pantolon ve siyah askılı atlet onu on iki yaşından büyük gösteriyordu.

"Hey." John Vivian'ın kolunu tuttu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Başını salladı, başını eğdi ve benimle birlikte dışarı çıktı.

Dışarı çıktığımızda onu banka doğru yönlendirdim ve oturdum.

"Bu-"

"Şşş." Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Birkaç dakika bekle. Buraya bakıyor olacak ve eğer hemen konuşursak, işleri düzeltiyormuşuz gibi görünecek. Sessiz kalırsak ikimiz de umutsuz görünürüz. Umutsuz görünmemiz gerek."

Vivian başını salladı, hatta kollarını kavuşturdu.

Beş dakika sonra ona döndüm. "Seni utandırdığım için özür dilerim."

Bir omzunu silkti, sonra kendi kendine gülümsedi. "İşten çıktığında onunla buluşmamı söyledi. Lisedeyken kız arkadaşını aldattığını ve tamamen senin hatan olan bir şey için kendini suçlu hissetmenin ne kadar kötü olduğunu bildiğini söyledi."

"Hmm . . . ilginç. Bu onun dosyasında yoktu, bu da aslında sandığımdan daha zeki olduğum anlamına geliyor."

Bana yaklaştı.

"Hayır, hayır." Güldüm ve daha fazla mesafe yarattım. "Şu andan itibaren soğuk ve mesafeliyiz. Hâlâ yarı birlikteyiz ama sadece görünüşte."

"Doğru." Ellerini kucağında birleştirdi. "Peki onunla tanışacak mıyım?"

"Tabii. Şikayet et, doğru olmadığını söyle, çünkü doğru değil, ama güven sorunun olduğu için sana inanmayı reddettiğimi söyle. Ona büyük olasılıkla bittiğini söyle, bu seni gerçekten hayal kırıklığına uğrattıyor, çünkü şimdiye kadar yaptığın en iyi seks bendim."

"Ne?" Kıpırmızı kızardı. "Bunu söyleyemem."

"Her şeyi tersinden yaptık." Omuz silktim. "Genelde önce ben onları kısıktandırırım, sonra da işler sarpa sardığında ağlayacak bir omuz verirler. Ama biz işleri değiştiriyoruz. Ona üzgün olduğunu çünkü beni yatağında özleyeceğini söyle. Benim inanılmaz olduğumu söyle. Geceleri adımı haykırdığını ama yalnız uyandığını söyle."

"Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum." İleri geri sallanmaya başladı, gözleri benimle çimenler arasında gidip geliyordu, yanakları hâlâ kızarmıştı. "Böyle şeyler söyleyemem."

"Yapabilirsin." Telefonumu kontrol ettim. "Bakacaksın. Ve bu iş bittikten sonra ayrılırsın, ona yorgun olduğunu, iyi uyuyamadığını söylersin. Numaranı isteyecektir. Ver ona. Sana iyi geceler mesajı atacak. Gece üçe kadar ona mesaj atma. Sana mesaj atacaktır, inan bana. Ve neden uyanık olduğunu sorduğunda, huzursuz olduğunu söyle."

John'un geçmişine göz attım. İyi bir eşleşme için yaklaşık yüzde 80 şansları vardı. Tabii ders sırasında sidik yarıştırmayı bırakır ve ödevlerini zamanında bitirip teslim ederse. Vivian çok çalışmıştı.

"Önünde sınav var mı?" "Evet, biyoloji dersinde."

"Harika. Biyoloji bölümünde, değil mi?" Bir baş sallama daha.

"Ona aklını her şeyden uzaklaştıran tek şeyin ders çalışmak olduğunu söyle. O da gelip seninle çalışmayı teklif edecektir. Bir gün bekle, sonra izin ver. Eve gelir gelmez bana mesaj at, ben de ders çalışırken sana mesaj atayım ki dikkatin dağılsın. Bazı mesajlarıma gülün ve sonra iç çekip kitabınızı kapatın. Sana daha iyisini hak ettiğini söyleyecek ve başka biriyle birlikte olmayı hiç düşünüp düşünmediğini soracak. İşte bu noktada her sözümü dinlemen çok önemli."

"Her şey çok hızlı oluyormuş gibi hissediyorum." Nefes alıp vermesi hızlandı, sanki bayılmaya hazırdı.

Oh, güzel, başka bir hiperventilatör. Bugün bu saçmalık için vaktim yoktu. Blake yakında voleybolu bırakacaktı ve benim o ağız, o bacaklar, yani onun her bir parçası için planlarım vardı.

"Onu istiyorsun, değil mi?" "Evet."

"Güzel, o zaman ona başka kimseyle birlikte olmadığını söyle. Ona sadece öpüştüğünü söyle. ?" Cevabını bekledim.

"İki adam," diye kendinden emin bir şekilde başını salladı. Güzel, işi öğrenmeye başlamıştı.

"Harika," dedim. "İlki lisede miydi?" Tahmin ediyordum.

Başını salladı ve sonra omuz silkti. "Şey, ikimiz de lisedeydik.

Üniversiteye geldiğimden beri pek kimseyle çıkmadım."

"Özür dilerim."

"Aşırı korumacı ebeveynler," diye homurdandı. "Her şeyi kontrol ediyorlar. Bazen uzanıp onlara izin vermek daha kolay oluyor."

"Taşındın, yani artık iyisin, değil mi?"

"Evet." Işıl ışıl parlıyordu. "Tamam, iki erkek, sonra ne olacak? Öpüşme konusunda iyi olup olmadığımı nereden bileceğim? Ya yeterince iyi değilsem?"

Kız haklıydı.

Bir parmağımı kaldırdım. "Bu düşünceni unutma."

Elimle cep telefonumu tutarak Lex'in numarasını çevirdim. İlk çalışta cevap verdi. "Bana birkaç saniye içinde çeşmenin yanından geçeceğini söyle."

"Şu anda seni görüyorum." "Sana ihtiyacım var."

"Harika."

Telefonu kapattı.

Lex fıskiye'nin etrafından dolaşıp bize doğru yaklaşıırken Vivian kaşlarını çatı. Kızların ona karşı tepkilerini izlemek hoşuma gidiyordu. Bir futbolcu gibi yapıydı ama ... beyni vardı. Bilmiyorum, şeytani bir dehanın mı? Sanki onlara doğru gülümsediğinde hormonal küçük bedenlerinde hangi kimyasalların ateşlendiğini tam olarak biliyordu ve bir patlamaya neden olmak için her öpücüğe ne kadar baskı eklemesi gerektiğini biliyordu.

Haklısın. Geçmişte, onu öldürmek ve küçük garip beynini parçalara ayırmak istediğim zamanlar olmuştu. Şimdi ise sadece izlemek ilginçti.

"Sen mi aradın?" Ellerini ceplerine soktu.

Vivian'a doğru kayıtsızca başımı salladım. "Bir erkeği nazik bir öpücükle nasıl tavlayacağını bilmesi gerekiyor."

"Tamamdır." Çantasını yere bıraktı. "Bunu burada mı yapıyoruz?"

Etrafıma bakındım. "Evet, ama belki John'un görmemesi için ağaçların yanında biraz daha geride durabilirsin."

Vivian'ı ayağa kaldırdı ve ağaçlara doğru götürdü, sonra iki elini de omuzlarına koydu. "Hazır mısınız?"

"Bekle." Aramızda bir ileri bir geri baktı ve titrek bir sesle "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Hayatının geri kalanının ilk günü." Lex ciddiyetle başını salladı. "Bunu seks eğitimi gibi düşün, ama daha iyisi."

"Kuşları ve arıları biliyorum."

Lex sırtıttı ve ona inanamayarak aşağı yukarı baktı. "Elbette biliyorsun."

"Kimsin sen?" diye sordu ellerini kalçalarına koyarak.

"Bütününün ikinci yarısı." Lex beni işaret etti. "Sen eşcinsel misin?" dedi.

O çekiştirdi onu yakın için Onu. "Ovun karşı Ben ve bulmak dışarı, tatlım."

Gözlerimi devirdim. "Viv, bırak Lex sana nasıl öpüşüleceğini öğretsin. Ben yapamam, çünkü ..." Kaşlarımı çattım. Teknik olarak yapabilirdim. Sadece yapmak istemiyordum. Bu sadece bir iş olsa bile hile yapmak gibi geliyordu. Kahretsin, striptizcilerin her gece külotlarının içine bir tane sokulduğunda aynı şeyi düşünüp düşünmediklerini merak ediyordum. Lex yardımsever bir şekilde, "Bir vajina büyüttü," dedi. "Ayrıca, daha fazla Kuyruk, yatakta beni yenebilir bile - son zamanlarda gerçekten bir anket yapmadık - ama bu? Bu konuda mükemmel olduğumu biliyorum. O yüzden büzül bakalım güzelim, çünkü hayatını değiştirmek üzereyim."

"Ankette tahrifat yapıldı," diye itiraz ettim.

Lex ağzını usulca onunkine bastırdı, sonra geri çekti. "Şimdi, tekrar içeri girmeden önce, alt dudağımı yalayacağım. Yalamak dediğime dikkat edin, salya akıtmak değil. Hafif bir yalama, böylece dudaklarımız birbiri üzerinde kayacak. Ve sonra sadece küçük bir alay." Dudaklarını yaladı ve onu tekrar öptü, bu kez başka bir öpücükten önce alt dudağında oyalandı. Sonra dili dışarı kaydı, geri çekmeden önce ağzının girişiyle buluştu.

Gözleri kapalıydı ve Lex tekrar konuşmaya başladığında öne doğru eğildi. "Şimdi, doğru basıncı ayarladıktan sonra, ellerini belinin üzerinde tuttuğundan emin ol. Asla aşağıya inmesinler, asla başını çekiştirmesinler, sadece pazılarına hafifçe dokunsunlar, sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuşsun gibi. Anladın mı?"

Vivian kendinden emin görünmüyordu ama başıyla onayladı ve sonra eğilip Lex'i öptü.

İşini bitirdiğinde bir adım geri çekildi ve bekledi.

"Güzel." Lex kaşlarını çattı. "Belki biraz daha tereddüt et, vücudumda en az bir erotik noktaya dokunduğundan emin ol."

"Erotik nokta mı?" Vivian kaşlarını çattı.

Lex sanki birinci sınıf öğrencisine matematik öğretiyormuş gibi iç çekti. "Pecs, dick, kalçalar, dirsekler, omuzlar, uyluk. Ama bu durumda, belden aşağısı olmaz demiştim.

dirseğıme dokun. Ya da gerçekten büyük oynamak istiyorsan, devam et ve kalçasına dokun."

"Kalası." Başını salladı. "Tamam, yani oturuyor muyuz?" Lex inledi. "Dostum, bunun için gerçekten zamanım yok."

Araya girdim. "Viv, ayaktaysan pazularına vur. İşte böyle." Onu kollarıma çektim. "Ve eğer oturuyorsan, evet, kalçasını sıyr. Ama elleme. Sıyırmak bir çiçeğe dokunmaktır; ellemek ise stres topunu yakalamaktır."

"iekler, toplar değil." Başını salladı. "Anladım."

Lex bir kakhaha patlattı. "Pekala, buradaki işim bitti. İyi eğlenceler ocuklar."

Kızlar arkasından bakarken ıslık alarak uzaklaştı.

"Anladığını mı sanıyorsun?" Kollarımı kavuşturdum. " nk  zamanımız azalıyor ve yapmam gereken şeyler var."

"Evet." Bir kez daha başını sallarsa, kafası düşecekti. "Artık kafa sallamak yok, kısa cevaplar yok. "Evet" demek yerine

"Evet. Her zaman tam cümlelerle cevap verin - artık on altı yaşında değilsiniz. Ve başını sallama. Eğer başını sallarsan, sesini duymaz. Ve sesini duymasına ihtiyaımız var. Yataktayken ona işkence etmesini istiyoruz. Yalnızken. Anladın mı?"

Başını salladı, sonra durdu ve "Evet" dedi.

"Aferin kıızıma. Numaram sende var. Yakında mesaj at."

Arabama doğru yürüdüm. Akşam yemeğine geç kalacaktım ama bunun bir önemi yoktu. Sadece Blake'i görmek istiyordum.

Sekse bile ihtiyaım yoktu.

Bu da bende ciddi bir sorun olduğu anlamına geliyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Bence grip numarası yapmalısın," dedim Blake David'le yiyeceği yemeğe hazırlanmak için odasında koştururken. Onu elimden geldiğince oyaladım. Önce duşta, sonra giyinmeden önce. Ve şimdi, topuklu ayakkabılarını giyerken, tek düşünebildiğim o topukluları benimle çıplak olarak giymesiydi. "Bir daha düşündüm de." Başımı eğdim. "Bu gece benim için giyer misin?"

Blake güldü ve sallantılı bacaklarının üzerinde durdu. "Peki nasıl görünüyorum?" İçimi çektim ve gözlerimi kapadım.

"Muhteşem."

"Bakmıyorsun bile."

"Çünkü sana bakmak beni sinirlendiriyor. Bu bana onun da sana bakacağını hatırlatıyor ve onu seninle aynı lanet odada her düşündüğümde, ateş eden elini kesip Gabs'in bahçesine gömmek istiyorum."

"Bu gerçekten grafik."

İnledim. "Hiçbir fikrin yok" -ona doğru yürüdüm- "gerçekten ne kadar grafik olabileceğimi. Bir örnek ister misin? Bende birkaç tane var." Alt dudağımı ısırdım ve daracık siyah elbisesinin askısını omzundan aşağı doğru çekiştirdim, askının az önce işgal ettiği yeri öptüm ve kumaşı daha da aşağı itmeye çalıştım.

"Hayır, yapamazsın." Blake parmağını bana doğru salladı. "Şöyle düşün: Onunla ne kadar erken çıkarsam ve seninle ne kadar mutlu olduğumu söylersem, David olayını o kadar çabuk geride bırakabiliriz. Ayrıca, dediğim gibi, o bir arkadaş."

"Ben de onu diyorum. Her gece arkadaşınla yatıyorsun."

Blake iç çekti. "Ian, güven bana. Ben seni istiyorum. Onu değil."

İşte o anda beni çok rahatsız edici bir şekilde avucunun içine aldığı fark ettim, çünkü yıllardır ilk kez kendime güvenim kalmamıştı. Korkuyordum.

ilişkimizin çok yeni olduğunu ve rahat olduğu şeyi kabulleneceğini söyledi.

Yerleşeceğinden korkuyordu.

O zaman beni David'den daha iyi yapan neydi?

Kahretsin. Ya onunla değil de benimle birlikte olmaya karar verdiyse?
Ya onu geride tutuyorsam? Ya . . .

İşte bu yüzden benim gibi erkekler asla biriyle çıkmamalı, çünkü benim gibi erkeklerin çok fazla düşüncesi var. Benim gibi erkekler kızların David gibi erkekleri elde etmesine yardım eder. Ona kur yapmak için tam olarak ne yapacağını biliyordum. Her gülüşüne, her i çekişine nasıl karşılık vereceğini biliyordum. Lanet olsun. Onu silahsız göndermek gibiydi. David'in bana karşı olan çocukluk anıları söz konusu olduğunda savaşa hazır değildi.

Lex'in bana verdiği uyumluluk sonuçlarını gerçekten okumalıyım. En azından o zaman kimin daha iyi bir adam olduğunu bilirdim, her ne kadar o olabileceği gerçeği gğşmmn öfkeyle gerilmesine neden olsa da.

Onunla birlikte olması gerekiyorsa, olurdu. Ama o benimleydi.

"Ian?" Blake yüzüme doğru el salladı. "İyi misin?"

"Git," diye homurdandım. "Kız arkadaşına güvenemeyen deli bir erkek arkadaş gibi seni yemeğe gtrmeyeceğim. Ciddiyim, git. Akşama görüşür myz?"

"Evet." Kaşlarını attı. "Daha sonra senin evine uğrayacağım. Hala sorun olur mu?"

"Elbette." Zorla gülümsedim ve yanağından hızlıca öptüm. "Sadece sana dokunmasına izin verme. Hiçbir yerine. Sırtına bile, ki bu kıına dokunmayı düşündüğü anlamına gelir, tamam mı?"

"Söz veriyorum." Elini kaldırdı. "Git bir film izle, rahatla. Belki biraz ev devi yaparsın."

"Hah." Sanki o elbisesinin altına bakarken ve onu çıplak hayal ederken istatistik yapmak istemişim gibi. Cehennem gibi. "Harika fikir."

"Bana güveniyor musun?" dedi umutlu bir sesle. "Evet."

Hayatının her alanında kendine güvenen bir adamdan, ona bir şans vererek büyük bir hata yapıp yapmadığımı düşünen bir adama nasıl dnştğm merak ederek beni odasında öylece bıraktı. Çünkü bir ilişkiye girdiğiniz anda, gerçekten girdiğiniz anda, başarısız olma potansiyeliniz vardır.

Ve başarısız olmadım.

Sakatlığımdan sonra kendimi bu kadar zorlamamın nedeni buydu.

Risk almamamın, biriyle çıkmamamın nedeni de buydu. Kadınları severdim.

Onları sevdim. Ve seksten çok zevk aldım.

Ama seks her zaman sadece seksti.

Şimdi Blake'e bağlıydı.

Kahretsin.

Listedeki ilk şey? O lanet dosyayı açacak, istatistikleri kontrol edecek, dağılıma bakacak ve beni öldürse bile bir karar verecektim. Ayrıca, ne kadar kötü olabilirdi ki? Korkunç bir adam değildim ve Blake ile her şey yolunda gidiyordu. Programın bizi yüksek bir yüzdeyle eşleştirdiğinden emindim. Hatta belki de doksanlarda bir yerde.

Ama baştan mahkum olduğumuzu öğrenseydim onunla çıkmaya devam eder miydim? Ona gerçekten değer versem bile mi?

Bu düşünce bütün yol boyunca aklımdan çıkmadı.

BÖLÜM OTUZ-T WO

Lex sonuçları normalde işlerini yaptığı oturma odasında bırakmıştı. Yemek odasındaki masa, birkaç dosya klasörü yığını ve Lex'in her zaman yanında bulunan MacBook Pro'su dışında temizdi.

Metal sandalyelerden birini çekip oturdum, gözlerim yığından hiç ayrılmadı. Kahretsin, babalık testi sonuçları gibi değildi. Sadece bir numaraydı.

Yerleşimci mi yoksa yerleşen mi olduğumu bana kesin olarak söyleyecek bir sayı.

Lanet olsun.

Parmak uçlarımı masaya vurdum, sonra bir lanetle sandalyeyi geriye ittim ve dizüstü bilgisayarın üzerinde durdum, hala bakıyordum ama tereddütlerim vardı. Bu gerçekten neyi başaracaktı? Eğer yanılıyorsam, David'le birlikte olması gerçekten daha iyiye, o zaman ... eğer ona gerçekten değer veriyorsam, gitmesine izin verirdim, değil mi? Neden onu incitmek isteyeyim ki? Wingmen A.Ş.'yi tam da onun gibi insanlar için kurmuştum.

Onu benim gibi erkeklerden, oyuncu erkeklerden korumak için. Şu anda gerçekten olan şey bu muydu?

"Kahretsin," diye homurdandım.

Olası her sonucu düşünen, durumun her açısını analiz eden bir hatuna dönüşüyordum. Kısacası Lex'in göğüsleri gibiydim.

"Yani okuyacak mısın?" Lex'in sesi dizüstü bilgisayarıyla bakışmamı böldü ve tekrar küfretmeme ve neredeyse bilgisayarı yere itmeme neden oldu.

"Henüz karar vermedim." Kollarımı kavuşturdum. "Evde ne yapıyorsun?"

"Ben burada yaşıyorum." Lex'in yüzü gerildi. "Tabii beni kovmuyorsan, ki hızlıca bir göz attıktan sonra bunu yapabilirsin."

"O kadar kötü mü?" Dosyalar tüm organizasyon zekâlarıyla benimle alay ediyordu. Her müşteri için bir sekme vardı ve adımı görebiliyordum. Adımı gerçekten görmek istemiyordum.

"İki kadeh viski kötü." Lex mutfakta dolaşmaya başladı, dolaplar çarpıştı ve sonra aniden elime bir bardak viski tutuşturdu ve "Ian Hunter" etiketli kağıt yığınını çıkardı.

"Bir göz atın," dedi. "Seni uyarmadığımı söyleme. Ama bu yardımcı olacaksa, ben varım."

"Bu nasıl yardımcı olacak?" İçkinin tamamını geri attım, kuruluk boğazımda ateş gibi yanarken yüzümü buruşturdum. "Şişeyi getir."

Lex bardağımy dosyamla değiştirdi ve mutfağa geri döndü. Dosya kalındı ve onu elime alınca kızlara yaptığım tüm o boktan şeyleri düşündüm. Sinsi oda arkadaşımın, birine aşık olacak kadar aptal olmaya karar vermem ihtimaline karşı sürekli bir kayıt tuttuğuna inanamıyordum.

Lex elinde şişeyle ve dolu bir bardakla döndüğünde, "Bana doğruyu söyle," dedim. Bardağı görmezden geldim ve o tartışmadan şişeyi elinden aldım. "Bütün bu saçmalıkları, bir gün benim de bu uçurumdan atlayacağımı bilerek mi kaydettin? Yoksa gerçekten sadece müşterilerimizi mi kolluyorsun?"

"Tuhaf." Lex bir sandalye çekti. "Çünkü bana bunun kişisel mi yoksa işle ilgili mi olduğunu soruyorsun gibi görünüyor."

"Ve bütün iş etiği dersleri bir anda kafamın içinde dönmeye başladı. Bunun için teşekkürler."

Lex sırtarak şişeyi elimden aldı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu müşterilerimiz için yaptım, çünkü günün sonunda bu onlarla ilgili, bizimle değil. Blake'le aranızdaki şeylerin değişmeye başladığını gördüğüm anda bilgilerinizi girdim. Hatta oyalanmayı fark ettiğim anda."

"Yine mi geldin?"

"Aptal rolü yapma. Sana yakışmıyor." Lex gözlerini devirdi. "Oyalanmak. Oyalandın. Eğildin. O odaya girdiğinde vücudundaki her bir kas gerildi, David odaya girdiğinde yumruklarını sıktın ve gözlerin o garip dar şeyi yaptı, sanki sadece konsantre olmaya çalışıyormuşsun ya da kafanda istatistik ödevi yapıyormuşsun gibi görünüyordu, oysa gerçekte gözlerini diktiğin şanssız piçi öldürmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordun." Lex şişeyi arkaya yatırdı ve kocaman bir yudum aldı.

"Bunu mümkün olan en iltifatkâr şekilde söylüyorum Lex, ama eğer bir piliç olsaydın, eminim ki sadece benim hakkımda sahip olduğun bilgi bile sapıklık eğilimi yaratırdı."

"Bilmiyor muyum?" Bir kahkaha attı. "Dahi olmama engel olamıyorum. Benim nimetim, benim lanetim."

"Doğru." Şakaklarımın arasında bir baş ağrısı zonklamaya başladı. "Tamam, yara bandı gibi bir şey. Yırtıp atacağım ve bakacağım."

"Eğer yardımı olacaksa sonuçları seksi sesimle okuyabilirim."

"Seksi bir sesin mi var? Hadi canım?" Güldüm, şişeyi tekrar çaldım ve bu sefer daha küçük bir yudum aldım.

"Evet, fetihlerimden biri daha bu sabah bunu söyledi, ama sanırım evimi su bastığı için pencereden atlamak yerine yatağa dönmemi sağlamaya çalışıyordu."

Etrafıma bakındım. "Vay canına, evet, ne demek istediğini anlıyorum.

Çok fazla su var.

İyi ki sigortamız var." "Hey, ben de aynen öyle dedim."

"Sen bir piçsin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu köpeği geçen yıl kaç kez ölen adam mı söylüyor?" Kaşlarımı çattım. "Ondan fazla değil. Tamamen farklı."

"Dostum, sen hayali köpekleri öldürüyorsun. En azından ben olası bir ev felaketiyle ilgili bir bahane uyduruyorum."

"Tamam." Ellerimi kaldırdım. "Seninle tartışmayacağım. Sadece okuyacağım, düşüneceğim ve sonra"-derin bir iç çekiş tüm bedenimi sarstı-"sarhoş olacağım."

"Tamamdır." Lex ayağa kalktı. "Belki de şişeden daha fazla içmek için tüm hesaplamaları okuyup tam olarak anlayana kadar beklemelisin, tamam mı?"

Başımı salladım ve şişeyi ittim. Belki iki yudum içmiştim, kayda değer bir şey sayılmazdı ama yine de belki daha sonra arabayla gezintiye çıkmak isteyebilirdim - bilirsiniz, uçurumdan aşağı.

İlk sayfa o kadar da kötü değildi.

Sonra tekrar, sadece ismim, yaşı, boyum ve kilom vardı. Lex'te sosyal güvenlik numaram da olsaydı hiç şaşırmazdım.

Sonraki sayfada Blake'in bilgileri vardı, zaten bildiğim her şey.

Üçüncü sayfada ise sonuçlarımız vardı.

David'le olan maçı yüzde seksenlik dilimdeydi. O lanet sayıyı ezberlemiştim. O aptal çubuk grafik, gözlerimi her kapattığımda geri gelen bir kâbus gibi zihnime kazınmıştı.

Elli.

Rakam ürkütücüydü. Eşleşmemiz yüzde ellilik dilimdeydi.

Uyuşmuş bir halde okumaya devam ettim.

Şu alanlarda ortalamanın altında puan aldım: bağlanma yeteneği ve ilişki geçmişi ve cinsel karışıklıkta ortalamanın üzerinde.

Boğazımdaki dev yumruyu yutarak okumaya devam ettim.

İstatistikler, Müşteri A'nın Müşteri B ile bir ilişkiye başlaması durumunda, kalplerden birinin veya her ikisinin de kırılma ihtimalinin %50 olduğunu ve balayı aşaması bittikten sonra ilişkinin iki ay içinde sona ereceğini göstermektedir.

İki ay.

Programımız ilişkinin sona ermesiyle ilgili korkunç bir zaman çizelgesi bile verdi. Kâğıtları kenara ittim. Daha fazla okumama gerek yoktu.

Merak kötü bir şeytandı, bu yüzden David'in bilgilerini aldım ve okudum.

İstatistikler, Müşteri A'nın Müşteri C ile bir ilişkiye başlaması durumunda, ilişkinin başarıya dönüşme şansının %88 olduğunu göstermektedir. Üç aylık süreyi geçtikten sonra ilişkinin başarıya ulaşma şansı daha da yüksek olacaktır.

Hadi canım.

Dosyayı kapattım ve saatimi kontrol ettim.

Randevusuna çikalı bir saat olmuştu. Bense evde oturmuş, sarhoş olma yolunda ilerliyor ve birkaç aptal numara yüzünden kendime acıyordum.

Hiç düşünmeden anahtarlarımı aldım ve kapıya doğru yürüdüm. "Hayır, y a p a m a z s ı n ."

Sür. Ben bir içki içtim. Sen kim bilir kaç tane içtin. Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermeyi reddettim.

"Oh, güzel, yani bir gözetleme mi? Kulağa eğlenceli geliyor. Ben de varım."

"Ödevin falan yok mu senin?" Onu ittim ve ceketimi aldım. "Herhangi bir şey?"

Gülümsemesi düştü. "Hayır."

"Ne?" Gözlerim kısıldı. "Perşembe geceleri ya da herhangi bir gece asla evde olmazsın. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Cevabı hızlıydı ve çenesi sanki bütün bir diş sırasını kırmaya çalışıyormuş gibi yerine oturdu. "Bırak onu."

"Tamam." Acı başımı dövüyordu. "Ve U Village'a gidiyoruz. Onu Pasta and Co'da yemeğe götürdü."

"Hah." Lex güldü, sonra ayıldı. "Oh, ciddi misin? Makarna ve Co?"

"Tanrı'ya şükür herkes baştan çıkarma konusunda uzman değil." "Makarna. Kaburgadan sonra en kötü randevu yemeği." "Tekrar, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Lex kapı aralığında durakladı. "Bak, bunun gerçekten iyi bir şey olduğunu düşünüyor musun?"

Fikir mi? Her ne kadar pelerini çıkarıp tek bir kişiye bağlı kaldığın her türlü ilişkiye karşı olsam da, onu gözetlemen kötü sonuçlanabilir."

"Süper kahramanlar casusluk yapmaz. Biz . . . kontrol ederiz."

"Ve kahramanınıza karşı kötü adam olarak, ben sadece içeri girerdim, yani ben kimim ki konuşayım?"

"Aynen öyle."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir bankayı gözetlemeye çalışan iki adam gibi cipime binene kadar casusluk yapmak bana yanlış gelmedi.

Lex dürbünü indirerek, "Uzak köşe," dedi. "Yüzü ona dönük, karşısında değil, yan tarafında oturuyor. Piç herifin yetenekleri olabilir. Görmek ister misin?"

"Hayır." Dümdüz önüme baktım. "Görmek istediğim en son şey ona ne kadar yakın oturduğu ya da sandalyesini yaklaştırmak için bir bahanesi olsun diye peçetesini stratejik olarak yere atıp atmadığı."

"Lex alçak bir sesle, "Erkek cinsiyetini bu kadar iyi tanımanız korkutucu," dedi.

"Peçete düşmesi

mi?" "Evet."

"Sandalye kayması

mı?" "Tabii ki."

"Kahretsin." Gözlerimi ovuşturdum, baş ağrısı yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı. "Muhtemelen eğilecek ve kalabalık yüzünden onu çok iyi duyamadığını söyleyecek. Uyluk uyluğa gelene kadar bir sandalye kayması daha olacak, bu da elinin çıplak bacağını örtmesi için ona bir inçlik bir yürüyüş sağlayacak. Bir randevu için en iyi erotik bölge."

Lex sessizdi. Ve sonra, "Kahretsin, dostum, bir kitap yazmalısın ... Kaşlarını çatıyor, az önce özür diler gibi baktı. Bir sandalye daha kayıyor ama masanın altını göremiyorum."

"Ona dokunuyor. Tabii ki ona dokunuyor."

"Varsayımda bulunma."

"Şimdiye kadar yanıldığım için mi?" Tersledim.

Lex cevap vermedi ve ben hâlâ bakmaya cesaret edemiyordum. Bakmak bardağı taşıran son damla, bir ihanet gibi geldi. Ona güvendiğimi söylemiştim, bu yüzden en azından

Lex, sözümü tutuyordum. Sayılır.

"Peki Süpermen, bir sonraki hamlen ne olacak?" Lex birkaç saniyelik sessizlikten sonra sordu.

Telefonum çaldı.

Blake'ten bir mesajdı.

Kaşlarımı çatarak açtım ve tüm vücudumun gerildiğini hissettim.

Blake: ~~Yemek güzel mi? Dur, bekle. Yine sustu ve sonra devam etti: "Garson uğradı ama David eliyle onu kovdu."~~
~~Dinner is over. Ordering dessert,~~
~~then I'll be home. Don't worry.~~

"Lex?" Telefona bakarken yüzümü buruşturdum, telefonu ön konsola çarpmayı düşünürken sistemime öfke pompalanıyordu. "Henüz yemek yemediler mi?"

"Masada ekmek görüyorum ama ana yemek yok. Dur, bekle." Yine sustu ve sonra devam etti: "Garson uğradı ama David eliyle onu kovdu."

Başımı sallayarak Blake'e bir mesaj gönderdim.

Ian: ~~Yemek güzel mi? Dur, bekle. Yine sustu ve sonra devam etti: "Garson uğradı ama David eliyle onu kovdu."~~
~~Is the food good? What did you order?~~

Hemen bir yanıt aldım.

Blake: ~~Yemekler harika. Bana küçük bir şey hakkında yalan söylemesi dışında. Bu da demek oluyordu ki eğer büyük bir şey olduysa . . .~~
~~Food's great. I got chicken pad~~
~~Thai.~~

"Lex . . . " Restorana dalıp ortalığı ayağa kaldırmadan önce cidden gitmem gerekiyordu. "Yemek yemediklerinden emin misin?"

"Neredeyse olumlu. Ne fark eder ki?"

"Sanırım öyle değil." Bana küçük bir şey hakkında yalan söylemesi dışında. Bu da demek oluyordu ki eğer büyük bir şey olduysa . . .

Daha yememişken neden bana ne sipariş ettiğini ve iyi olduğunu söylüyor? Neden bir yalan uydurdu? Neden bu kadar paranoyaklaştım?

"Gitmeliyiz," dedim. Şu anda onunla yüzleşebilecek gibi değildim ve sonuçta bu sadece yemekti.

"Evet," dedi Lex, arabayı hızla vitese takıp dürbünü arka koltuğa fırlatarak. "Harika bir fikir."

"Vay canına, birden acelen mi oldu?" Lex arabayı camı restorana bakacak şekilde çevirirken güldüm.

Bir bakıştı.
Tek bir bakış.
Hayatımın sonuna kadar pişman olacağım
bir şey. Blake.
David.
Öpüşme
k.

Telefonumu elime aldım, her an onu iteceğini, tokat atacağını, ayağa kalkacağını ve gideceğini düşünerek dudak dudağa fotoğraf çekmekten kendimi alamadım.

O yapmadı.
Fotoğrafi çektim.

Lex otoparktan çıktığında, ilişkimizin tabutuna son çiviye çakmışım.
Hey, şuna bak. Üç hafta dayanabildik.

Görünüşe göre, çöpçatanlık programımızın biraz daha çalışmaya ihtiyacı varmış.

I tıklandı "Gönder" ile ve Başlık **Hope you enjoyed**
sen aldım

~~dessert~~.

Eve döndüğümüzde "Lex," diye mırıldandım. "Beni sarhoş et.
Şimdi."

Bana baktı, yüzü okunmuyordu ve bu Lex'in yapacağı bir şey değildi.
Yıllardır arkadaşlık ve birlikte takıldığımız onca zaman boyunca bana hiç böyle bakmamıştı, yaralandığımda ve hastanedeyken bile.

Yetişkin hayatımda ilk defa en iyi arkadaşım bana şöyle baktı yazık.

Berbattı.

"Seni sarhoş edecek kadar paramız yok, kötü haber bu," diye açıkladı Lex eve döndüğümüzde ve ben tezgâha bakarken, zihnim öfke, hayal kırıklığı ve dürüst olmak gerekirse çok fazla üzüntüden oluşan bir bulanıklık içindeydi.

Başa çıkmayı reddettiğim üzüntü.

Çünkü üzüntüyle başa çıkmak yas tutmak anlamına geliyordu ve bu aptalcaydı.

Neredeyse hiç sahip olmadığım bir şeyin yasını neden tutayım ki?

Ama öfke? Bununla tamamen başa çıkabilirim. Benim gibi biri bu pozisyona nasıl geldi? Kabul ediyorum, başarısız olmaya mahkumduk. Tamam, o kısmı anladım ama neden beni yönlendiriyorsun?

"Nasıl hissediyorsun?" Lex bana bir bardak viski doldurdu ve karşımdaki bar taburesine oturdu.

"Kalbimin kırılması mı? Bilmiyorum Lex. Sanki kıcıma bir tüy girmiş gibi gıdıklanıyorum. Ne oluyor be adam, ciddi misin sen?"

"Yani, diğer tarafta olmak." Gerçekten çok meraklı görünüyordu. "Daha iyi bir seçim olduğu açık olmasına rağmen reddedilen kişi."

"Oh, lütfen. Rakamları gördün."

"Doğru. Rakamlar. Sakın bana bu saçmalığa gerçekten inandığını söyleme. Evet, şirketimizi bunun üzerine kurduk, tamam. Ve evet, çoğunlukla işe yarıyor. Ama kimyayı asla hesaba katmaz. Bunu anlıyorsun, değil mi? Bir bilgisayar bunu yapamaz."

"Ve o gün ..."

"Doğru, mahvolduk, çünkü robotlar dünyayı ele geçirecek. Şanslısın ki bu devralma işinin başında ben olacağım, bu yüzden sana ana gemide bir yer ayıracam." Gözlerini devirdi. "Cidden, seninle hatun muhabbeti yaptığımı inanmıyorum ama kimya için matematiksel bir denklem yok. Hem de hiç. Onu zorlayamazsın ve tahmin edemezsin. O ve David kağıt üzerinde iyi görünebilir, ama David onu tahrik ediyor mu? Gülümsemeleri onun içinde ölme isteği uyandırıyor mu? Öpücüğü külot eritiyor mu? Piliçler böyle demez mi?"

Bir elimi dur işareti yapar gibi kaldırdım. "'Külot eritme' gibi kelimeler kullanacaksan daha fazla alkole ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum Lex."

"Bir piliçmişim gibi davran."

"Yapmamayı tercih ederim. Şu anda tüm kadınlardan nefret ettiğim için aptalca bir şey yapmak zorundayım, mesela hormonal bir kafa karışıklığıyla seni öpmek, sonra da öfkeyle bu şişeyi kafana çarpmaya çalışmak gibi."

"Öncelikle beni öpme, bu arkadaşlığımızı mahveder." Önce bir parmağını, sonra diğerini kaldırdı. "İkincisi, ikimiz de kızlardan hoşlanıyoruz, bu yüzden deneysel aşamanın İngilizce 101'e girdiğimiz sıralarda geçtiğini söylemeye gerek yok sanırım." Bir parmağını daha kaldırdı. "Üçüncüsü, eğer kafama bir şişeyle ya da bir yastıkla vurursan, muhtemelen altıncı sınıfta Amanda'ya ağzımdaki tüm metallerin uzaylıların beni uzaydan görebilmesini sağladığını söylediğinde yaptığım gibi seni yere sererim."

"Konuşmamı mı istiyorsun?" Acı acı güldüm. "Seviştiğin bir kızı başka bir erkekle öpüşürken izlemenin nasıl bir his olduğu hakkında mı? Ya da değer verdiğin kızın sana yalan söylemesinin? Buna ne dersin?" Kendi listemi yaparken her seferinde bir parmağımı tuttum. "Berbat bir şey. David'i öldürmek istiyorum. Benim canım yandığı kadar onun da canının yanmasını istiyorum. Göğsümün ortasındaki acının nefes alabilecek kadar hafiflemesini istiyorum. Kapıyı suratına çarpmak, sonra özür dileyip onu kollarıma almak ve beni seçmesi için yalvarmak istiyorum." Tüm parmaklarımı uzatarak elime baktım, sonra sanki bunu yapmak listemdeki maddeleri silecekmiş gibi elimi salladım. "O kadar çok şey istiyorum ki ve kafam o kadar karışık ki, tek seçeneğimin yeterince içmediğimiz viskide kendimi boğmak olduğunu düşünüyorum. Gerçek bu."

Lex sessizdi.

Mutfaktaki saatin uzaktan gelen tık takları zaten yıpranmış olan sinirlerimi daha da geriyordu.

"Pekala." Lex boğazını temizledi. "İki seçeneğin var. Onu gördüğünü söyleyip yüz yüze yüzleşmek ya da hiçbir açıklama yapmadan gitmesine izin vermek. Biri senin için daha kolay, diğeri ise ikiniz için de zor. Bunu düşünün ve bu konuda dramatik davranmak gibi bir aptallık yapmayın. Unutmayın, bizim de aletlerimiz var."

"Beni kandırmış olabilir, çünkü benimkini tekmelemiş ve bunu yaparken de gülmüş gibi görünüyor."

"O senin kalbindi, sakin değil. Aradaki farkı biliyorsun, o yüzden götlük yapmayı bırak ve viskinin kalanını iç."

"İki damla kaldı. Sence gözlerimi kapatıp topuklarımı birbirine vurursam iki şişeye dönüşür mü?"

"Bunu yaparsan sana yine piliç derim."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle şişeyi geriye yatırdım ve çöpe attım, ardından cebimden telefonumu çıkardım.

Yedi cevapsız arama.

Hepsi Blake'ten. "Ne olacak?"

"Ben bir tamirciyim," dedim, hâlâ telefonuma bakarak. "O yüzden bunu düzelteceğim. Hâlâ kontratımız var ama son bölümde belirtilen anlaşmamıza göre, en azından Blake için, eğer onu bir randevuya çıkarır ve öperse kontrat tamamlanmış olacak." Dizüstü bilgisayara baktım. "Feshedin."

"Uh." Lex ayağa kalktı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Ne?" Alay ettim. "Başlangıçta istediği buydu ve nasıl elde ederse etsin, oldu. Lanet sözleşmeyi feshet, ödemeyi iste ve hazır başlamışken onun bilgilerini programımdan sil. Sabah Vivian'la buluşmam gerekiyor, sonra da gelecek hafta yeni bir müşterim var."

"Ian, bunu bir düşün." Lex bana doğru gelmeye başladı. "Onu görmezden gelerek şu riski göze alıyorsun-"

"O ne?" Bağırdım. "Sonsuza dek gideceğini mi? Zaten öyle. O seçimini yaptı. Neredeyse iki haftadır her gece benim yatağımdaydı ve yine de onu öptü. Onu öptü Lex. Neredeyse onunla yatmasını tercih ederdim." Bir öpücüğün ne kadar kişisel olabileceğini o da en az benim kadar iyi biliyordu. Seks akılsızca olabilirdi, ama öpüşmek? Asla değildi. Öpüşmeye binlerce düşünce yol açar, öpüşme sırasında milyonlarca his yaşanır ve bu, kadınların zihninde yıllarca, çoğu zaman seksten daha fazla tekrarlanan tek ön sevişme eylemiydi.

Biriyle ilk öpüşmenizin her anını hatırladınız.

İlk kez mi seks yapıyorsunuz? Pek çok durumda, gülünçtür, kayda değer değildir, utanç vericidir, yeterince iyi değildir.

Yine de öpüşmek her zaman hatırlanırdı. Ve bunun için her zaman bir neden vardı.

"Ian, sana bir kez daha soracağım, emin misin?"

"Dosyayı sil Lex. Teknik olarak hâlâ senin patronunum, değil mi?" Belden aşağı bir vuruştı. Her ne kadar ortak olsak da, şirketin yüzde 60'lık hissesi bana aitti. Onun dikkatini bu konuya çekmemin canını yaktığını biliyordum.

Kızgın görünüyordu, çeneme yumruk atmaya hazırды.

"Evet." "O zaman yap."

Onu karanlık oturma odasında bıraktım ve merdivenlerden yukarı çıktım. Yolun yarısına geldiğimde kapı çaldı.

Açacağını bildiğim gibi Lex açtı. "Ian burada mı?" Blake sordu.

Merdivende durakladım, gölgelerin arasında oyalandım, kulak misafiri oldum. "Hayır," diye yalan söyledi Lex. "Blake, gitmelisin."

"Hayır!" diye bağırdı. "Yapamam. Ne gördüğünü sandığını anlamıyor. Sadece açıklamam gerekiyor."

"Peki." Lex kollarını kavuşturarak kapı aralığının ortasında kendini destekledi. "Bana açıkla. Neden başka bir adam seni öpüyordu?"

Birkaç nefes sessiz kaldı. Sonra, "Bu konuyu Ian'la konuşmayı tercih ederim," dedi.

"Zor iş. Beni yakaladın. Konuş ya da git, umurumda değil." "Beni öptü!"

"Zaman kadar eski bir hikaye." Lex alay etti. "Ve sen de onu geri öptün. Onu ittiğin, taşaklarına vurduğun, avazın çıktığı kadar bağırdığın önemli ayrıntıları kaçırıyor muyum?"

"Bir süre sonra onu uzaklaştırdım."

"Ve sen tereddüt ettin. Bu senin için ya da en iyi arkadaşım hakkındaki düşüncelerin için iyi bir şey değil. Yıllardır gördüğüm en kârlı iş konseptini bırakmak isteyeceğinden emin olduğum en iyi arkadaşım, sırf onun yardımı olmadan nasıl giyineceğini bile bilmeyen bir kız biraz daha yükseği hedefleyip hile yapmayı düşündü diye." Ahşap merdiven boşluğunu ellerimi acıtacak kadar sıktım. Onu savunmak istemekle onun gibi bağırıp çağırmak arasında gidip geliyordum.

"Daha yükseği hedeflemek mi?" Güldü. "David'le mi? Delirdin mi sen?"

Lex alçak bir sesle, "Kendinle gurur duyuyor olmalısın," dedi. "Ian Hunter'ı alt eden tek kızsın ve onu elinde bile tutmadın. Çocukluk aşkın sana doğru bakınca onu bir kenara attın. Sence Ian seni radarına almasaydı David seni umursar mıydı? Sence şimdi seni önemsiyor mu?"

"Biz arkadaşız. O kadar."

"Ve sen ve Ian . . . ne?"

"Çıkıyorduk! Biz çıkıyoruz!"

"Başka bir adamı öptün. Bu Ian'la aranızdaki her şeyin bittiği anlamına geliyor. Sabah sözleşmenin feshini bekle. Seninle konuşmaktan bıktım ve dürüst olmak gerekirse, bence sen bir sürtüksün. İşte. Söyledim işte. Git yastığına ağla, erkeklerin ne kadar korkunç olduğunu anlat. Daha da iyisi, eminim David seni rahatlatmak ister. Onun için bacaklarını aç. Burada işimiz bitti."

Kapı çarptı.

Sersemlemiş bir halde Lex'in bana bir şey söylemesini bekledim ama sessizdi, kapının önünde volta atarken korkunç bir sessizlik vardı, sonra ayağıyla duvarı tekmeledi.

"Bunu duydun mu?" Lex boğuk bir sesle sordu. "Duymamak zor."

"Ona sürtük demek istememiştim. Kendimi o ana kaptırmışım." Lex aniden başını kaldırdı ve gülümsedi. "Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

Gözlerim kısıldı. "Sonra teşekkür ederim de ne demek?"

"Randevuları neden bu kadar iyi yaptığınızı hiç merak ettiniz mi?" Umursamaz bir omuz silkti. "Neden ben sadece öpüşme teknikleri ve ayrılıklar üzerinde çalışırken senin müşterileri baştan çıkarma sanatında eğitmene izin vermekten her zaman mutlu olduğumu?"

"Hayır, ama gizli bir yeteneğini ortaya çıkarmak üzereymişsin gibi hissediyorum." Onun sesini, sesinin ne kadar üzgün çıktığını düşünmediğimde acım daha azdı.

"Uzmanlık alanım mı? Ayrılıklar. Seninle bu konuda konuşmak istiyordum, ama . . . Bence bu uzmanlık alanını Wingmen Inc'e ekleyebiliriz. İnsanların ayrılmasına yardım ediyoruz, tekrar bir araya gelmelerine de yardım edebiliriz. Eğer seni önemsiyorsa, üç, iki, bir içinde geri dönecektir."

Kapı çalındı.

Lex kaşlarını kaldırıp bana baktı, sonra da kapıyı açtı. "Sana gitmeni söylemedim mi?"

"Sadece"-Blake Lex'in göğsünü itti-"iki saniyeliğine konuşmayı kes ki kendimi savunmak zorunda kalmadan konuşabileyim. Ian'a geri döneceğimi söyle. Ve eğer telefonuna cevap vermezse, penceresine tırmanacağım. Ve eğer beni dışarıda bırakırsa, Caboodle'ımla ya da onun kadar ağır bir şeyle kıracağım. Beni duyana kadar durmayacağım. Ve sanırım ..." Sustu. Ağlıyor muydu? "Sanırım onu seviyorum."

Dünyam dönmeyi bıraktı.

Yere çöktüm, Lex'in bir şey söylemesini şaşkın bir sessizlik içinde beklerken neredeyse merdivenlerden yuvarlanıyordum.

"İyi cevap. İrtibatta olacağız." Bununla birlikte, kapıyı kadının suratına çarptı, bana ukala bir sırıtış attı ve "Sana söylemiştim" dedi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yatağım acayip bir şekilde Blake gibi kokuyordu, ki bu gerçekten ironikti çünkü kokunun hafızaya ne yaptığını ilk elden biliyordum. Bu yüzden müşterilerin yanında sadece belirli vücut yıkamalarını, belirli kolonyaları kullanıyordum, bir bağlılık yaratıyordum ama bu bağlılığın peşinde koştukları adamdan çok bana aşık olduklarını hissettirecek kadar sıkı olmamasına dikkat ediyordum. Güvenlerini kazanmam gerekiyordu ama duygusal olarak bağlanacakları kadar değil.

En çılgın hayallerimde bile, bunun bana geri tepeceğini, rollerin tersine döneceğini ve geceleri onu hayal ederken çarşafların çok fazla sürtünmesinden korktuğum için vücudum çok gergin bir şekilde lavanta ve vanilya kokulu şampuanın cehennem gibi bir kombinasyonunda uyumak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Beni sevdiğini söylemişti.

Ona inandığımdan emin değildim.

Herkes beni severdi ya da sevdiğini sanırdı.

Ve aşk, gidip başka bir erkeğin sizi öpmesine izin vermeniz ya da daha kötüsü ona karşılık vermeniz anlamına gelmiyordu.

İnleyerek elimi yanımdaki yastığa vurdum, sonra tekrar kabarttım, ancak lavanta ve vanilyanın saldırısıyla tekrar felç oldum.

"Lanet olsun." Yataktan uzaklaştım ve komodine baktım. Saat sabahın altısıydı, spor yapmak için her zamankinden daha iyi bir zamandı, özellikle de ben oraya vardığımda David'in spor salonundan çoktan gitmiş olacağını bildiğim için. Fırsatını bulursam onun kışını tekmelemekten kendimi alıkoyabileceğimden tam olarak emin değildim. En azından, tüm ağırlığın göğsüne ya da boynuna düşmesine izin vermek için onu bankın üzerine yerleştirmeyi teklif edebilirdim.

Cinayeti düşündüğümü bilmek güzel.

Kollarının Blake'i sardığı bir görüntü yumruklarımı iki yanımda sıkıca kenetlememe neden oldu. Doğru ya. Sırf o piçin yüzündeki aptal ve çaresiz ifadeyi görmek için bile buna değerdı.

"İki tane daha," dedi David'in arkadaşı DJ, David yüksek sesle, dev gibi bir inilti çıkarıp ağırlığı yukarı iterken parmakları bara hafifçe dokunuyordu. "Bir tane daha!"

David'in bacakları neredeyse yerden kesiliyordu.

Tüm basketbol takımı düzgün kaldırma konusunda bu kadar beceriksiz miydi? Yoksa sadece David mi? Çıtayla tekrar yukarı kaldırabilmek için vücudundaki tüm hücreleri kullanıyormuş gibi görünüyordu. Bu piç osursa ve biri de bunu tweetlese cidden çok mutlu olurdu. Oh, bulabileceğim hashtag'ler. David'in programın dışına çıkıp benim zamanımda çalışmasına zaten sinirlenmişim ama neyse.

Şınav çekmeye geri döndüm ve David'in genel yönünden daha fazla bağırış duydum.

"İyi yaktın, iyi yaktın," dedi DJ. Sırt sıvazlama ve muhtemelen kık sıvazlama sesleri duydum. Organize sporların bu kısmını özlemiyordum - kültürü, ağırlık kaldırma ve antrenmanın neredeyse bir din haline gelme şeklini. Bu sağlıklı değildi ve başlangıçta kendim için seçtiğim bir yol olmasa da farklı bir yolda olduğum için şükretmemi sağlayan şeylerden biriydi.

Son şınavımı da bitirip minderin üzerine çökmüş, nefesimi kesmiş, kalp atış hızımın düşmesini beklerken bir çift parmak arası terlik tam görüş alanıma girdi.

Dokuz numara siyah-beyaz 1992 Adidas parmak arası terlik.

Yavaşça başımı kaldırdım, sonra kendimi minderin üzerinde oturur pozisyona getirdim. "Evet?" Sesimi kısık ve sinirli tuttum. Bunu başarmak zor değildi, çünkü antrenmandan yorgun düşmüştüm ve son derece sinirliydim. Aşk olsun ya da olmasın, yine de başka bir adamı öpmüştü.

Aldatmak aldatmaktır.

Nokta.

Blake'in dalgalı saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve siyah çerçeveli gözlükleri vardı. Gözlük taktığından bile haberim yoktu. A

Düşük basketbol şortu ve çok yüksek ve sıkı pembe spor sütyeni sayesinde bol miktarda göbeği görünüyordu.

Tam o anda kaç erkeğin onu etkilemek umuduyla ağırlıkları arttırmaya başladığını hayal edebiliyordum, ama onun bundan etkilenecek bir tip olmadığını fark etmemişlerdi. Bilmem gerekirdi.

Atletler bu tür saçmalıkları anlar, özellikle de barı raftan bile çekemediğinizde.

"Blake," diye bağırdı David salonun öbür ucundan.

Dişlerimi sıktım ve kendimi ciddi bir şekilde kaybetmemeye çalıştım. O neden buradaydı ki?

"Dinle." Blake David'i görmezden geldi ve eğilerek sesini alçalttı. "Seninle yalnız konuşmam gerek."

"E-postamı almadın mı?" Aniden ayağa kalktım ve boynumu havluyla sildim. "İşimiz bitti."

"Hayır, değiliz." Bir elini koluma koyarken alt dudağı titredi. "Ian, seni seviyorum. Öpücük için özür dilerim. Açıklayabilirim. Seninle ilgili değildi. Kafam karışmıştı."

"Hadi canım," dedim boş bir kahkaha atarak. "Bak, ikimize de bir iyilik yaptın." "Öyle mi?" Elini geri çekip kollarını kavuşturarak göğüslerini herhangi bir erkeğin görebileceği kadar yukarı kaldırdığında kızgın görünme sırası ondaydı.

cinsel fantezilerimizi saatlerce anlattık.

"Evet." Kollarını hızla aşağıya çektim ve yanlarına sabitledim. Daha iyi. "Öngördüğümüz başarı oranı ... iyi değildi. Bu yüzden yarı yarıya şansını denemek istemiyorsan" - omuz silktim ve yaklaşan David'e doğru başımı salladım - "başından beri istediğin kişiye gitmelisin."

Lanet olsun, yürüyüşünün ne kadar aptalca olduğunu nasıl fark etmemişim? Düz çizgiler, amigo, düz çizgiler.

Blake'in gözleri kısıldı. "Bunların hepsi değişti. Bunu biliyorsun."

"Seks yüzünden," diye açıkladım. "Seks yaptığınızda sizi bir insana duygusal olarak bağlayan kimyasal bir reaksiyon oluşur. Etkisinin geçmesi için birkaç gün ver. Ben de öyle yapacağım."

"Ian," dedi tekrar, bu sefer daha çaresiz bir şekilde. "Sana seni sevdiğimi söylüyorum ve sen beni itiyorsun. Beni hiç mi umursamıyorsun? Belki birazcık bile?"

Evet. Çok fazla önemsiyordum. Ve o anda, ne derse desin, benim hakkımda ne hissederse hissetsin, onun için bir seçim yapmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Çünkü bu riske değmezdi. O buna değerci, kesinlikle. Ama ben? Değmezdim.

Aslında kendime olan inancımın sıfır olması berbattı ama ya onu incitirsem? Ya bu durumda ben onun Jerry'si, kız kardeşimin kocası olsaydım? Sadece on yıl sonra başka birine özlem duymak için razı olduğu adam?

"İan?" Gözlerinde yaşlar birikti.

"Git." Geri adım attım. "Erkek arkadaşın seni bekliyor."

"Erkek arkadaşım önümde duruyor."

"Artık değil," diye fısıldadım, o dudaklara, o gözlere son bir kez daha baktım. Başka tarafa bakmak zorundaydım. "Mutlu ol."

"Öyle misin?"

"Ben ne miyim?" Kafamı kaldırıp dikkat kesildim. David şimdi bizden sadece bir metre uzaktaydı ve kazanıyordu.

"Mutlu musun?"

"Fark eder mi?" David kolunu Blake'e dolayarak onu öpmek için kendine çekmeye çalışırken ben sordum.

"Bana göre, evet."

"İan!" David boşdaki elini uzattı. "Seni gördüğüme sevindim dostum."

Eline baktım, sonra boş boş bakışlarını karşıladım, sözde arkadaşlık teklifini açıkça görmezden geldim, çünkü tek yaptığı bana kazananın elini sıkmaya çalışmaktı. *"Kaybettiğin için üzgünüm, seni zavallı piç kurusu, ama işte tüm zahmetlerin için bir katılım madalyası. Darılmaca gücenmece yok, değil mi? Not: Ona yatakta şu kemer olayını öğrettin mi? Sağ ol dostum. Çok teşekkürler."*

"Kahretsin," dedim nefesimin altında ve toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi taklit ettim. "Sonra görüşürüz çocuklar. Ya David?"

İnanılır gibi değil. Hâlâ sırtıyordu. "Öyle mi?"

"Ona iyi davran."

"Oh." Başının tepesini öperken gözlerini indirdi. "Ben zaten yaptım . . . dün gece."

Blake'in gözleri büyüdü.

Ne olduğunu anlayamadan kendimi minderin diğer tarafına fırlattım ve yumruğumla yüzüne vurmaya başladım.

Tekrar tekrar.

"İan," diye bağırdı Blake, güçlü kolları göğsüme dolanıp beni David'in yerdeki bedeninden uzaklaştırırken. Tekrar peşinden gitmeye çalıştım.

"Dostum." DJ beni daha sıkı kavradı. "Bırak gitsin, dostum. Bırak gitsin."

"Seni piç!" Bağırdım. "Ona bir daha böyle saygısızlık edersen seni öldürürüm!"

David kanlı dişlerinin arasından dudak büktü. "Şaka yapıyordum." Zaten morarmış olan burnunu sıvazladı. "Tanrım, adamım, şaka yapsana."

Şaka mı? Kim onun önünde bir kızla seks yapmakla ilgili şaka yapar ki? Suçluluk duygusu göğsümü kemirdi, çünkü gerçekten, aynı şeyi kaç kez yapmıştım?

"Ian," diye seslendi Blake arkamdan. Ona bakamadım bile.

Bir lanetle, dehşete düşmüş bir merakla beni izleyen kalabalığın ortasında ağırlık odasından çıktım.

"Ian!" Blake bana ulaştı ve kolumu tuttu. "Düşündüğün gibi değil."

"Anlat bana." Artık kendi sesimi bile tanıyamıyordum. "Önce miydi sonra mı?"

"Ne?" Kafası karışmış görünüyordu.

"Lex'e beni sevdiğini söylemişsin - bu onu becerdikten önce mi sonra mı?"

"Asla!" Blake beni itti. "Şu anda ciddi misin? Öpüşmeden sekse nasıl geçilir?"

"Bilmiyorum. Sen söyle. Sana adım adım anlattım Blake."

"İnanılmaz!" Beni daha sert itti. "Sana seni sevdiğimi söylüyorum ve sen beni ona doğru itmekle kalmayıp bir de onunla yatmakla mı suçluyorsun?"

"İstemediğinden değil, eminim," diye mırıldandım.

Eli yüzümde uçuşurken yanağıma bir acı hissi saplandı.

"İşimiz bitti mi?" Onu atlatarak sordum.

"Yani. Bitti." Koşarak ağırlık odasına geri döndü ve ben de arabama kadar utanç yürüyüşüme devam ettim.

Komik, birkaç hafta önce olanlar, adamın sonunda kızı fark etmesini sağlamak için mükemmel bir kurulum olurdu. Ben bile bu kadar iyi bir son yazamazdım.

Tek sorun neydi?

Kurgu değildi.

Bu bir tuzak
değildi.

Hayat böyleydi.

"Bir şeyi seviyorsan, onu bırakırsın" diyen kişi belli ki daha önce hiç aşık olmamış. Oysa benim yaptığım tam da buydu.

Onu bırakıyorum.

Daha iyi bir adama.

Hayatımda ilk kez fark ettim ki bu ben değildim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Ian? Beni dinliyor musun? Öpüştük. İnanılmazdı."

Hayatının en kötü öpücüğü olsa bile yine de harika olurdu, çünkü aşık olduğunuzda ya da birinden gerçekten hoşlandığınızda, neredeyse her şeyi haklı çıkarabilirsiniz.

Tabii ki kahve nefesi vardı. Starbucks'ta çalışıyor! Kahve içiyor!

Aptal Ian. Oh, hayır, dişlerime vurmak istedi!

Yıllardır benim için yanıp tutuştuğunu söyledi. Yıllardır! Buna dayanabilir misin?

Hayır, gerçekten yapamam. Lütfen konuşmayı kes.

Ya da benim favorim: Daha fazla tükürüğün işleri daha iyi hale getirdiğini, çünkü ağız kuruluşunun oral sırasında sizi öldürebileceğini söyledi. Yemin ederim.

Doğru, kırkıdan önce seks yapmazsan taşakların düşer.

Hayır, gerçekten. Araştırın.

"Ian!" Vivian parmaklarını önümde şıklattı. "Öpüştükten sonra ilgisini nasıl çekebilirim?"

Evet, şu anda HUB'a doğru el ele yürüdüklerini görebildiğim bir kız ve bir erkekle ilgili hayaller kurmayı bırakmam gerekiyordu.

"Sen . . ." Bu manzara karşısında çılgına dönerek Vivian'ın eline uzandım. "Kahretsin Vivian, bir öpücük iyidir ama ikinci öpücük ilkinin tesadüf olmadığını gösterir. Bu yüzden bu sefer seni öpmesine izin ver ama ona biraz karışık sinyaller ver. Bu kadar kolay olamaz."

"Tamam." Kaşlarını çatı. "Belki de ondan daha uzakta oturmalısın?"

David, Blake'in söylediği bir şeye güldü. Kot pantolon ve bronz tenini gösteren kısa bir üst giymişti, lanet olsun!

"Ian," diye homurdandı Vivian.

"Doğru." Hiç düşünmeden Vivian'ı kucağıma çektim ve David ile Blake'i görmemi engelledim. "Onunla oynaş ve o eğildiğinde, böyle geri çek." Ben eğildim, o geri çekildi ve gülümsedi.

Kendimi boşlukta hissettim. Boş. "İyi iş, Vivian. Sadece bunun eğlenceli bir öpücük olduğundan emin ol, sonra tutkulu olabilir. Ama öpüşme - bu ikinci öpüşme için değil, hatta üçüncü öpüşme için bile değil. Onu istekli tut. Onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Pekâlâ." Vivian kucağımda kıvrandı. Kahretsin, kalçası kemik gibiydi - kıza kurabiye falan verin. Kadınların vücutlarını seviyorum ama Tanrı aşkına yemek yiyin. "Bu gece ders çalışmamız gerekiyordu."

"Halka açık bir yer. Daha sonra bir şeyler içmek için bir yere gidin, ona bir molaya ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

"Anladım." Vivian daha fazla kıvrandı. Blake ve David gitmiş olmalıydı.

"Tamam, git bakalım." Onu kucağımdan indirdim ve tam David ile Blake bana doğru dönerken ayağa kalktım. Kızın ağzına bakılırsa, adam onu öpüyordu ya da dudaklarını yüzünden çekmeye çalışıyordu. Ama kız memnun görünmüyordu; olsa olsa kızgın görünüyordu.

Sana kalbinin arzusunu verdiğim için rica ederim prenses. Şimdi bana dik dik bakmayı kes.

"Eski müşteri mi?" Vivian onlara doğru başını salladı.

"Sayılır." Kaşlarımı çattım ve telefonumu aldım. "Bu gece bana konumu mesaj at, ben de bir eküriye ihtiyacın olmadığından emin olmak için arka planda takılayım."

"Hah." Vivian başını salladı. "İşini gerçekten ciddiye alıyorsun, değil mi?"

David, Blake'in arkasından beni parmakladı. O piçte bir sorun olduğunu biliyordum!

"Hiçbir fikrin yok."

"Teşekkürler, Ian!" Ben Blake yolcu koltuğunda değilken David'in frenlerini kesmeyi aklıma not ederken Vivian oradan uzaklaştı. Saçının teline bile zarar vermezdim. Ama David'e? Onu lime lime etmek istedim diyelim.

Eve girip tüm okul eşyalarımı masanın üzerine koyduğumda Lex, "Blake bize ödeme yaptı," dedi.

"Ben doğru olanı yaptım." Son zamanlarda bunu çok söylüyordum. Duş alırken kafamın içinde. Yatmadan hemen önce, kaç kez yıkamış olursam olayım, çarşaflarımda hâlâ onun kokusu varken. Dersten önce, dersten sonra. Kısacası bu benim yeni mantram haline gelmişti. *Doğru olanı yaptım.*

Tam yedi saat sonra, kanepeye uzanıp bir insanın kendini gerçekten yiyerek öldürmeden önce ne kadar pizza tüketebileceğini merak ederken hala bunu kendi kendime tekrarlıyordum.

Boğulmaktan daha az acı verir mi?

Lex benim için yas tutar mıydı? Yoksa aşırı dozda pizza yediğim gerçeğini paraya çevirip Domino's'a benim adıma bir turta mı yaptıracaktı?

Derin düşünme. İşte hayatım buna dönüşmüştü. Duş almamak, aşırı yemek ve *Game of Thrones*'un tekrarları.

Pizza sarhoşu olduğum bir anda Blake'e bir mesaj gönderdim.

Ian: I miss you.

Hemen mesaj attı.

Blake: You dumped me for my own good and rejected me when I said I loved you. Go to Hell.
Cehennem.

Metni gülen bir yüzle noktaladı.

Gülen yüz hala umut olduğu anlamına geliyordu. Değil mi?

Kahretsin, öğretmen de öğrenci oluyor. Müşterilerime her zaman gülen bir yüzün "seninle seks yapmak istiyorum" anlamına *gelmediğini* söylerim; bazen gülen bir yüz sadece "mutluyum" anlamına gelir.

Bu benim cehenneme gitmemden mutlu olduğu anlamına mı geliyordu?

GoT'taki bir ana karakter daha gözümün önünde katledilirken kaşlarımı çattım.

Ve hiçbir şey hissetmedim.

Kahretsin, en sevdiğiniz karakterlerden birinin ölümünden sonra hiçbir şey hissetmediğinizde hayat kötüydü.

Lex, "Ayağa kalk," diye bağırdı.

Çok sağlam bir çift orta parmak selamıyla, bu öneri hakkındaki fikrimi ona bildirdim ve adamın göğsünden kan akarken izlemeye devam ettim.

Belki de aktör olup kendimi öldürtmeliyim. Pizzayla ölmekten iyidir. Tabutumda sucuk gibi kokmak istemedim.

Jack Daniel's şişesine uzandım. Dibinde bir damla bile yoktu. Kahretsin.

Lex masadaki kumandayı kaptı ve sesi kıstı. "Cidden, ayağa kalk ve etrafta üzölmeyi bırak. Ödümü koparıyor. Hadi bir bara gidelim."

"Hayır."

"Dostum." Lex kanepeye düştü. "Beni cidden öldürüyorsun. İlişkilerinin başarısına dair istatistikler yalan söylemiyor, tamam. Gerçek şu ki, daha yüksek bir başarı oranına sahipler. AMA O SENİ SEVİYOR!"

"Bağırarak *zorunda* mısın?"

"Lütfen, o boş şişe sabah 10'dan beri orada duruyor. Su içip pizza yiyorsun, böyle başa çıkıyorsun. Pizza. Beni iğrendiriyorsun."

"Pagliacci sunar, dostum. Bundan daha iyisi olamaz. Akşamdan

kalma da yok." "Bak." Kucağıma kalın bir dosya düştü.

"Bu da ne böyle?"

"Sizin geçmiş bilgileriniz onunkilere karşı."

"Lex." Adını bir lanet gibi homurdandım. Tabii, biraz tuz al ve kalbimdeki boşluğa dök. Gerçekten, burada oturup bunu kabul edeceğim. "Daha fazla depresyona girmek istemiyorum." Dosyayı ittim.

Lex yüksek sesle iç çekti. "Seni kardeşim gibi seviyorum. Ama bu dosya hayatını mahvediyor. İstatistikleri görmeni istiyorum. Gerçek istatistikleri."

"Gerçek istatistikler mi?" Daha dik oturarak tekrarladım, ilgim aniden artmıştı. "Ne demek *gerçek* istatistikler?"

"Bak." Lex masum bir tavırla ellerini önünde birleştirdi. "Belki de . . . rakamları biraz değıştirdim . . ."

"'Biraz,' yani aşağı yerine yukarı mı yuvarladın?" Lex eline doğru öksürdü.

"Lex!" Ona doğru hamle yaptım ama pizza beni yavaşlattı ve halsizleştirdi. "Ne halt ettin sen?"

"Yapmak zorunda olduğum şey," diye bağırdı Lex. "Sen cidden tam bir aptalsın."

"Teşekkürler mi?" Başımı salladım. "Ve tekrar ediyorum, sen ne halt ettin ne de

yapa

caks "Seni tanıyorum."

ın?" "Ben de biliyorum, teşekkürler."

"Hayır, seni gerçekten tanıyorum." Lex elini vızıltılı başının üzerinde gezdirdi. "Sen

Bir müşteriyle yattım. Bir müşteriyle, Ian. İşimiz, öncelikle bunu yapmama yeteneğinize ve aynı zamanda yaptığınız işte çok iyi olmanıza dayanıyor. İlk başladığımız zamanı hatırlıyor musun? İkimizin de ettiği yemin neydi?"

Boğazımdaki acıyı yuttum. "Asla aşık olma."

"Doğru." Lex başını salladı. "Peki aynı sarhoş gecede bana ne yemin ettirdin?"

Cevap vermedim.

"Ian, lanet olsun! Beni ne yapmaya zorladın?"

"Bana izin vermemen için sana söz verdirdim."

"Peki neden?"

"Çünkü kaybetmekten bıkmıştım. Oynama yeteneğimi kaybettim ve yoluma devam ettim ama duygusal acıdan hoşlanmadım. Kim ister ki? Bu yüzden sana her zaman arkamı kollamanı söyledim."

"Yani"-Lex dosyayı açtı-"Ben yaptım."

Çarşafa baktım ve neredeyse onu yere serecektim. "Vay anasını! Bunun beni nasıl daha iyi hissettirmesi gerekiyor?"

Lex bir kahkaha patlattı. "Ben yapamadım. Rakamları beş puan değiştirdim, dostum. Beş tam puan. Ve bu seni mahvetmek için yeterliydi. Anlamıyor musun? Yüzde elli mi? Yüzde elli beş mi? Fark etmez. Sayılar yalan söyleyebilir. Kalp-"

"Lanet olası şair. Bu kadar çok kıcı nasıl elde ediyorsun," dedim sinirli bir sesle.

ton.

"Kelimelerimi nadiren kullanmak zorunda kalıyorum, Ian. Nadiren." "Yani hala benimle anlaşıyor olacak."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Lex ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Biliyorum.

David'in bu gece nerede parti verdiğinden eminim ve Blake Gabs'le takılırken onun yalnız olduğu söyleniyor. Bir içki ister misin?"

Gözlerim kısıldı. "Ne? Sence Bay İyi Kalpli İki Ayakkabılı Oh Bak Bir Kelebek Kurtaralım Sonra Gidip Bir Ağaca Sarılalım gerçekten de olmasını dilediğim kadar kötü biri mi? İnanın bana, keşke öyle olsaydı."

Lex başını salladı. "Hayır dostum, çünkü bok gibi görünüyorsun. Ağırlık sınırına çarpmadan bir uçağa binebileceğinden bile şüpheliyim."

Gömleğimi kaldırdım. "Six-pack mi diyordun?"

"Beni göstermeyi kes." Lex başka tarafa baktı ve gözlerini kapadı. "Hangi cehenneme koydun onu?"

"Biliyor musun, bir keresinde bir kız bana bunu sormuştu. Cevap vermedim, sadece devimi ittim-"

"Belli ki kendini daha iyi hissediyorsun." Lex tekrar elini uzattı. "Hadi seni duşa sokalım ve üzerine 'benimle seks yap' kıyafetleri giydirelim. En önemli istatistiklerden birini hatırlıyor musun? Erkekler genellikle yeni bir ilişkinin ilk iki haftasında her şeyi berbat ederler. Peki bu neden?"

"Tanrı kompleksi devreye giriyor," diye homurdandım. "Sonunda piyangoyu kazandılar ve herkese içki ısmarlamak istiyorlar."

"Tanrı kompleksi." Lex başıyla onayladı. "Çevirisi: Ian Hunter'dan seksi bir kış çaldım, bu da istediğim her hatuna sahip olabileceğim anlamına geliyor, o yüzden buraya gelin küçük güzellerim ve size gerçek bir erkeğin neler yapabileceğini göstermeme izin verin."

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen, sanki onu hissedeceklermiş gibi."

"Hah." Lex başını salladı. "Pekâlâ, buradaki işim bitti. Git eşyalarını topla. On beş dakika içinde yola çıkıyoruz."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Bar sahnesi her zaman benim olayım olmuştur. Aslında, bana istekli kızların ve alkolün olduğu herhangi bir yer verin ... ve mükemmel gecemi yaşayın.

Bu gece hariç.

Kızların hepsi çok hevesli ve yapmacık görünüyordu. Işıklar çok loştu.

Kalabalık heyecan verici olmaktan çok sinir bozucuydu. Üstüne üstlük Lex, Gabi'ye tıpatıp benzeyen bir hatunu çoktan kapmıştı. Bunu söylediğimde travma geçirmiş olmalıydı çünkü daha sonra üç shot tekila içti ve "Hayatta olmaz" diye mırıldandı.

Bara taksiyle gitmiştik ve tek başıma dönecekmişim gibi görünüyordu. Yıllardır olmayan bir şey.

Alkol işini düzgün yapmıyordu; Blake'i her düşündüğümde hâlâ göğsüme saplanan acıyı uyuşturmak için alkole ihtiyacım vardı.

Ve Lex orada olacağına yemin etmesine rağmen David henüz gelmemişti. Sonuç olarak, boktan bir geceydi ve yediğim pizzalar sayesinde alkol beynimin hiçbir bölümünü etkilemiyordu, henüz değil.

"Merhaba." Uzun boylu Asyalı bir kız beni ilgiyle süzdü. Victoria's Secret modellerine benziyordu. "Seni tanıyor muyum?"

"Herkes beni tanır" bir zamanlar benim cümlemdi.

Bu gece mi? "Hayır." Kibarca gülümsedim ve yanından geçerek bara doğru ilerledim.

"Buzlu Jack. Üçlü olsun," diye seslendim yeni en iyi arkadaşıma, sarhoş olmama ve şu anda David'in muhtemelen acınası ellerini Blake'in vücudunda gezdirdiği gerçeğini unutmama yardım edecek olan arkadaşıma.

Lanet olsun Lex. Bu gece çıkmaza girecekti.

Sarhoş olmaktan çok uzaktım. Bunu düzeltmenin tek bir yolu vardı.

Bardağımı havaya kaldırdım. Tam bir yudum almak üzereydim ki, buz dolu bardağımın dibinden uzun boylu bir figürün kalabalığın arasından ilerlediğini gördüm.

David.

Kadehimi indirdim, gözlerimi onun yanındaki kişiye diktim. Çünkü Blake olmadığı kesindi. Hemen sonuca varmak istemedim. Daha çok erkendi. Bir arkadaşı, hatta başka bir takım üyesinin kız arkadaşı bile olabilirdi. Sporcular her zaman birlikte takılır, bu yüzden zorlama olmazdı.

Yüksek sesle güldü, zaten sarhoş gibiydi, sonra başını onunkine doğru eğdi ... ve onu dudaklarından özensizce öptü.

Vay be. Arkadaş değil.

Onu daha sert öptüğünde sırtışımlar genişledi ve sonra kısa boylu fahişe görünümlü arkadaşını yakalayıp onu da öptü.

Kısa boylu hatun, herhangi bir fahişenin beş dolar ve bir satır kokain karşılığında satın alabileceği boyalı fuşya bir elbise giyyordu.

"Buraya gelin sürükler!" diye bağırdı, biraz geveleyerek, sonra üzgün Jolly Green Giant vücudunu birinci kıza doğru sallarken, ikinci kız onu arkadan tokatladı. Kalabalık dans pisti onlara yol açtı. Büyülenmiş bir şekilde izledim. Bir boka yarayacak şekilde dans edemiyordu ama belli ki umursamayacak kadar sarhoştı.

"Dediğim gibi," dedi Lex arkamdan, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi.

"Tanrı kompleksi."

"En iyilerinin bile başına gelir," dedim, her geçen dakika daha da kendini beğenmiş hissederek. "Ve en kötüsü." Lex yüzünü buruşturdu ve onaylamaz bir ifadeyle başını salladı.

David kalçalarını döndürmeye ve ileri geri itmeye başladı.

"Adam ritme göre hareket bile edemiyorsa yatakta bok gibi olmalı." Lex titredi. "Aslında sarhoş kızlar için üzülüyorum."

"Değil mi?" Arkamı döndüm ve bara doğru ilerlemeye başladım. Lex de peşimden geldi.

"Hey." Barmene gelmesini işaret ettim. "İçkini beğenmedin mi?"

"İçki harika." Ona 200 dolar nakit verdim. "Ama senin için bir işim var." Yere baktı, eliyle parayı kapattı ve "Ne istiyorsun?" dedi.

"Şuradaki Neşeli Yeşil Dev'i görüyor musun?" İşaret ettim. "Ne sipariş ettiğini, kimin ödediğini ve kızların hikayesini bilmek istiyorum. Ve ona müesseseden en az dört içki ver, böylece dudaklarını biraz gevşetirsin, anladın mı?"

"Güzel." Barmen paraları arka cebine tıktırdı.

"Bir saate kadar dönerim. Onları burada tutmaya çalış. Eğer çok eğlenirlerse, ne pahasına olursa olsun tüm hesabı ödeyeceğim."

"Denerim dostum."

"Klasik hareket." Lex içkisini yudumladı. "Sanırım burada işimiz bitti. Seni evde yakalarım. Sadece çok yüksek sesle bağırmadığından emin ol, tamam mı?"

Gözlerimi devirerek göğsümdeki hızlı atışı görmezden gelmeye çalıştım. Ya eve gelirse? Kahretsin, eğer eve gelirse, onu yatağıma bağlayacak ve bir daha asla gitmemesini sağlayacaktım.

Blake'e hızlı bir mesaj gönderdim, nerede olduğunu sordum ve eğer o tatlı kıcını şehir merkezine getirmezse, sabahın dördüne kadar penceresinin önünde sarhoş operası söyleyeceğimi bildirdim.

Yine de cevap vermeyince, yalan söyleyip arabaya ihtiyacım olduğunu söyledim ve mantar aldıktan sonra Pinokyo'yu görmenin normal olup olmadığını sordum.

Telefonum bir dakika içinde
aydınlandı. Ve aynen böyle.
Oyuna geri dönmüştüm.

"Uçurtma kadar yüksek görünmüyorsun." Blake kaşlarını çatı, arabanın kapısını arkasından çarptı ve gri örgü elbisesini kıcını örtecek şekilde aşağı çekti. Neredeyse hiç örtmüyordu, bu arada ben de bir teşekkür duası ettim. Sarhoş görünmeye çalıştım, ki bu zordu, çünkü onu öpmek ve dudaklarına gerçekten vurmak istiyordum, ıskalamış gibi yapıp lanet olası telefon direğiyle sevişmek değil.

"Kafam iyi." Başımı salladım. "Süper uçmuşsun. Hey, bir içki ister misin?"

"Hayır," dedi öfkeyle ve elimi tokatladı. "İçki istemiyorum. Artık senin kız arkadaşın değilim, unuttun mu? Ve arkadaş olduğun tek kız seni uykunda öldürmeye çalıştı."

"Gabs bu hikayeyi her anlattığında abartıyor. Uyumuyordum, numara yapıyordum."

"Yani bıçak yarası da sahte miydi? Ya kan?"

Gabi'nin Cadılar Bayramı'nda beni korkutmaya çalıştıktan sonra yanlışlıkla kolumu bıçakladığı zamanı hatırlayarak irkildim. "Konunun dışına çıkıyoruz."

Blake kaşlarını çatı. "Arabaya bin de sarhoş, kafası güzel kışını eve bırakayım. Gerçekten geldiğime inanamıyorum. Neyim var benim?" Kendi kendine konuşur gibi yapıyor ve sanki sorusuna cevap verecekmiş gibi başparmağını çiğniyordu.

"Bir şey yok." Onu kontrol ettim, gözlerim bacaklarına odaklandı. "Cidden, hiçbir şey yok. Bu bir sorun."

"Affedersiniz?" Ellerini kalçalarının üzerine koyarak kalçalarını uzattı. İnlememi içimde tuttum, ki bu çok zordu. Onu öpmemek, sonra da omzumun üzerinden fırlatıp atmak kadar zordu.

"Çok şirin. Başını döndürmeyi sana Gabs mi öğretti?" Güldüm.

"Tanrım, sen sarhoşsun. Son konuştuğumuzda neredeyse David'i öldürüyordun ve aynı anda kalbimi kırmayı başardın. Şu anda senden nefret ediyorum ama neyse ki sabah bunu hatırlamayacaksın."

"Sarhoş değilim." O beni arabaya doğru sürüklemeye çalışırken ben onu bara doğru yönlendirdim. "Ama itiraf etmem gereken bir şey var."

"Oh?" Mücadele etmeyi bıraktı.

"Ve bunun romantik olmadığını farkındayım ama"- omuz silktim-

"seni seviyorum." Blake durdu. "Az önce 'seni seviyorum' mu dedin?

Kafan güzelken mi?"

"Kafamın güzel olduğu konusunda yalan söyledim," diye geçiştirdim. "Ve evet, attım, çünkü bu doğru. Çünkü eski bir NFL oyuncusunun flört sahnesinin haritasını değiştirmeye karar verdiği karmaşık bir dünyada, bir şekilde yolunu kaybetti ve müşterilerinden birine sırlıslıkla aşık oldu."

Blake ikna olmuş görünmüyordu.

Ben de olmazdım. Kahretsin, burada son bir yıldır ilişki tavsiyeleri veriyordum ve ikna edici bir konuşma bile yapamıyordum!

"İstatistikler bana eşleşmediğimizi söyledi. Lex onları karıştırdı ama sadece yüzde beş oranında. Hâlâ işe yarama şansımız sadece yüzde elli beş. Ve sen gerçeği mi istiyorsun?"

Başını salladı. "Eğer böyle bir şey bulabilirseniz."

"Umutsuzca"-onu bedenime doğru çektim-"seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Seni arzuluyorum." Onu başının arkasından kavradım ve kendime doğru çektim. Dudaklarımız zorla buluştu, dilim geri çekilmeden önce onunkine doğru kaydı. "Ama korkuyordum."

"Ian Hunter? Korktun mu?" Alt dudağı titredi. "Buna inanamıyorum." Şimdi bana sarılmıştı, elleri gömleğimi kavramıştı.

"David yüzde seksenlik dilimdeydi," diye itiraf ettim, itiraf etme ihtiyacı hissederek. "Ve rakamlar yalan söylemez, hiçbir zaman söylemedi. Korkuyordum ki

"Başından beri istediğin kişi o iken benimle kalırsan yerleşmiş olursun." Durumun yanlışlığıyla bedenimin gerildiğini hissettim. "İşte, söyledim, güvensiz itirafım şimdi bitti. Eğer izin verirsen, gidip zil zurna sarhoş olacağım ve ilişkiler söz konusu olduğunda korku yaşayabildiğimi söylediğimi unutacağım."

Beni gömleğimden yakaladı ve geri çekti. "Hayır, yapamazsın. Destansı konuşmalar yapıp öylece çekip gidemezsiniz."

"Destansı değildi," dedim. "Ve ben asla tepinmem. Çalım atarım ama asla tepinmem. Bazen parmak ucunda yürüdüğüm de olmuştur ama bu sadece bir kızın yatak odasından gizlice çıkarken olur ve bunun nedenini açıklamam gerektiğini sanmıyorum."

Blake'in gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. "Kanıtla."

"Çalım atmamı mı istiyorsun?"

"Aşkını kanıtla." Kaşları meydan okurcasına kalktı. "Bunu bana kanıtlamanı istiyorum. Destansı bir konuşma yaptın, beni sevdiğini söyledin ve ben belki, bir şekilde, deliliğinin yöntemini anlayabilirim. Ama bildiğim kadarıyla, David'in bana sahip olmasını istemiyorsun. Sana ait olduğumu nereden bileceğim?"

Bir dakika düşündüm. "Dürüstçe mi?" Başını salladı.

"Bilmiyorsun. Asla da olmayacaksın. Tıpkı istatistiklerin beni yüzüstü bıraktığı gibi" -içimi çektim, kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum- "kelimeler de beni yüzüstü bırakıyor. Bence bazen herkes başarısız olur, özellikle de onlara en çok ihtiyaç duyduğunuz zamanlarda. Sanki ne zaman güzel konuşmak istesem, dilim ağzımın çatısına yapışıp kalıyor."

Duraksadım, onu nasıl hissettiğime nasıl ikna edeceğim konusunda gergindim. "İstediğim kadının pantolonuna girebilirim" -Blake homurdandı- "ama seninki hariç. Arkamı dönüp o bara girebilir ve gerçekten istediğim kişi dışında herhangi biriyle çıkabilirim. Muhtemelen kelimelerin gerçekten bir anlamı olduğunda, arkalarında güçlü bir şey barındırdıklarında, her zaman, her zaman demek istiyorum, düz düşecekleri içindir. Hareketlerim"-Omuz silktim ve elini tuttum

-"Onlar da başarısız olur.

"Şüpheyeye düştüğünüz anlar olacaktır, özellikle de içinde bulunduğum iş türünü düşünürsek. Günün sonunda yanımızda olacak tek şey biziz ve birbirimizi sevdiğimiz gerçeği. Bize zaman vaat edilmiyor. Her şeyin mükemmel olacağına söz vermiyoruz. Ben de ilk denemede doğru yapacağıma söz veremem. Yani, şu yaptığım pislige bak. "Ama" dedim.

"Yemin ederim." Dudaklarım onunkilere değdi. "Geceleri eve götürdüğüm, her sabah uyanmak istediğim kişi sadece sen olacaksın Blake. Seni seviyorum. Ve eğer bana zaman verirsen, bunu kanıtlayacağım. Seninle olmama izin verdiğin her günün her dakikasında."

"Vay be." Blake gözlerini sildi. "Bu-"

"Wah-wah," dedi Lex'in sesi arkamızdan bir yerden. "Onu öpün de evinize gidin. Ayrıca David'in kafası güzel, o yüzden-"

"David burada mı?" Blake benden uzaklaştı.

"Evet, o." Başımı salladım. "Yani David burada."

"Anladım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Çıkmadığımız için bunun bir önemi yok."

"Sen değil misin?"

Dedim. Lex karanlık

bir şekilde kıkırdadı.

"Sen" -döndüm ve ona ters ters baktım- "hasta bir piçsin. Biliyor muydun?"

Omuz silkti ve ben de Blake'e döndüm.

"David tam bir aptal," dedi Blake. "Başka birine aşık olduğum için onunla çıkamayacağımı söylediğimde, 'Aşkın ne alakası var? Artık seksi olduğun için seni becermek istiyorum' dedi."

Lex ve ben şaşkınlıkla ona baktık.

"Peki o zaman." Omuz silktim. "Sanırım genç David'imizin ne kadar düştüğünü kendi gözlerinizle görmemiz için sizi bara çekmemeye gerek yok. Bir fahişeyle, muhtemelen iki fahişeyle birlikte olduğundan eminim. Eğer öğrenmek istiyorsanız, tek yapmam gereken polisi aramak." Telefonumu kaldırdım.

Blake bir kahkaha patlattı. "Kulağa eğlenceli geliyor. O kadar itiraftan sonra bir içki iyi giderdi."

"Amcık," diye öksürdü Lex.

Gözlerimi devirdim. "Bekle Lex."

"Hah." Sırtıma bir tokat attı. "Hayır, teşekkürler. Ben hayatımı seviyorum. Hiçbir kızın ayaklarımı yerden kesmesini beklemeyeceğim."

"Umarım değildir, çünkü senin bir penisin var. İşler gerçekten böyle yürümüyor."

"Çocuklar?" Blake boğazını temizledi. "Bana ilk içkimi kim ısmarlayacak?" "Bu onur erkek arkadaşına ait." Lex sırtıma bir tokat attı.

"Sanırım bir süre Gabs ile takılacağım. . . İyi eğlenceler."

"Bekle, ne?" Gözlerimi kıstım. "Gabs'ten nefret ediyorsun."

"Oh, takılalım mı dedim?" Lex güldü. "İşkence demek istedim. Bu gece evde yalnız olduğunu duydum ve hâlâ palyaçolardan nefret ediyor. Arabamın arkasında bir palyaço peruğu ve bir korna var. Ne şans ama, değil mi?"

"Sakin vurulma, dostum." Ona yumruk attım.

"Söz vermiyorum." Bize el salladı ve bekleyen bir taksiye doğru yürüdü.

"Birinden bu kadar nefret etmek için gerçekten çok zaman harcıyor. onu rahatsız ediyor." Blake Lex'in uzaklaşmasını izledi.

Bir homurtu çıkardım. "Yıllardır böyle ve böyle olmaya da devam edecek. En iyisi onları görmezden gelmek," dedim ve kalabalığın arasından geçerken boynunu okşadım.

Tabii ki David önde ve ortadaydı, birkaç sarhoşla dans ediyordu.

Kızl

ar. "Güzel kokuyorsun," dedim.

Blake kıkırdadı, sonra aniden döndü ve ağzını

Ben barmene el sallarken benimkini.

"İki shot tekila!" Nefes almak için ayağa kalktığımda bağırdım. Sonra Blake'i önümde döndürdüm ve David'in sunduğu bedava şovu izleyebilmesi için onu durdurdum.

Eğildim ve kulağına mırıldandım, "İtiraf et, ona dokunmayı çok istiyorsun." David kısa boylu hatunu kuru kuru beceriyordu ama adam çok uzun, hatun da çok kısa olduğu için sanki küçücük penisini koltuk altına sığdırmaya çalışıyor gibiydi. "Belki de ona bir şema falan çizmeliyim."

Blake bana yaslandı.

Bir nefes çektim ve omzunun üzerinden bakışlarımla buluşurken kıcını bana doğru itti. "Evet, çünkü gol atmak için oyun planını bilen biri varsa o da sensin."

"Cinsel yeteneğime iltifat etmene bayılıyorum. Tekrar yap." Elleri bana doğru uzanırken boynundan aşağıya doğru öptüm. Arkasını dönmeye çalıştı, ama onu yerinde sabit tuttum, sonra yavaşça bara bakacak şekilde hareket ettirdim. "Ellerini tahtaya koy."

Arkasına uzandı.

"Sevimli." Dişlerimle kulağını çekiştirdim. "Yanlış odun, tatlım."

Yavaşça ellerini benden uzaklaştırdı ve barın üstüne koydu.

"Eğil."

Dondu kaldı, sonra bana ters ters baktı. *Halkın içindeyiz*, diye mırıldandı.

"Aynen öyle." Vücudum ısındı. Hayır, farkındalıkla uğuldamaya başladı. "Sadece küçük bir önizleme, sadece benim için. *David Show* devam ederken başka kimse izlemiyor."

Arkasına baktı, ben de baktım.

Tabii ki bütün gözler odanın diğer tarafında yaşanan felakete çevrilmişti. Kızın zavallı koltuk altında fermuar sıyrığıyla birlikte bir penis izi olacaktı. Onu çok ama çok üzücü bir sabah bekliyordu.

"Tamam." Blake yavaşça barın üzerine eğildi ve içkilerimize uzandı. Manzara çok güzeldi. Kıç yanağının en ufak bir ipucunu gördüm, teşhirci olmak istememe yetecek kadar.

"Muhteşem." Onu yavaşça döndürmeden önce kıcını sıktım, bir shot bardağı aldım ve bardağı onunkiyle tokuşturdum. "Yeni başlangıçlara mı?"

"Ve mutlu sonlar."

"Ve böylece bakire fahişeye dönüşür. Buradaki işim bitti."

"Bunu fahişe söylüyor."

"Seninle eve kim gidecek?" diye karşılık verdim. "Şimdi o kıcını kapıya doğru salla. İp ve fermuarlı bağ içeren bazı fikirlerim var."

Blake'in gözleri büyüdü. "Ian!"

"Ne?" Omuz silkerek söyledim. "Ev tadilatından bahsediyordum, seni pis, pis kız."

Yanakları kızardı.

"Şimdi, seni en yakın tuvalette parçalamadan önce buradan çıkalım. Senin söz konusu olduğun yerde her şeyi klas tutmak lazım."

"Bilmiyorum..." Blake yürümeyi bıraktı. "Tuvalete gidebilirim."

"Hmm." Onu dışarı çıkarmaya devam ettim. "Belki bir dahaki sefere . . . Ama bu gece? Seni bir yatakta istiyorum. Sana aldığımı hatırlayamadığım elbisenin içinde ne kadar seksi görürsen görün, aşkımı itiraf edip sonra da seni bir banyo kabininde almayacağım."

"Bu Gabi'nin."

"Bazen onu seviyorum."

"Ve bazen, çok nadir durumlarda, seni seviyor."

Gülerek Blake'i başından öptüm ve "Hadi eve gidelim" diye fısıldadım.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Hayatımda hiçbir araba yolculuğu bu kadar uzun sürmemişti. Evime giderken şehir merkezindeki birkaç caddenin aniden inşaata ihtiyaç duyması da işe yaramadı, bu yüzden birkaç dakika sürmesi gereken yol yirmi dakikaya yakın sürdü.

"İyi misin?"

"Hayır." Tüm vücudum gerilmişti, ağrıyordu. "Ian?"

"Hmm?" Blake'e bakmak için döndüm. Ellerini kucağında kavuşturmuştu, örgü elbisesi kalçalarına kadar indiği için neredeyse uygunsuz görünüyordu. Elini tutmak için uzandım ama elini çekti. "Neyin var?"

"Ben *de* onu öptüm."

"Kahretsin." Eğlenceli gecemiz sona erdi. "Blake, gerçekten ama gerçekten onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bitti. Bir anlık zayıflık-"

"Zayıflık anı mı?" Bir kahkaha patlattı. "Hayır, daha çok emin olmak için onu geri öptüm."

"Emin misin?" İnşaat işçisi beni ileriye doğru işaret etti. Bir köprünün üzerinde kaplumbağa hızıyla ilerliyorduk. Artık Blake'e bakamıyordum ama onun endişesini kendi endişemmiş gibi hissedebiliyordum. "Neyden emin olmak?"

"Hislerim."

Neredeyse evime varmıştık. Ona yan gözle bir bakış attım. "David'e karşı hislerin?"

"Hayır." Yutkundu. "Sana karşı olan hislerim."

"Blake, alınma ama bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum ama aklından ne geçiyordu?"

"Değildim!" Ellerini havaya kaldırdı. "Ben sadece Emin olmak istedim. Sen benim ilk ... her şeyimdin ve ben sadece bilmiyordum ve çok hızlı düşünüyordum.

"Ve sonra eğildi ve düşündüm ki, en azından Ian'ı sevdiğimden emin olacağım." Derin bir nefes aldı, sonra usulca bitirdi, "Çünkü seviyorum. Seni seviyorum."

"Ve yine de" - garaj yoluna döndüm ve arabayı kapattım- "seni öptü."

Blake derin bir iç çekti. "Beni öpmesine izin verdim. İlk başta onu itmedim çünkü ne kadar korkunç hissettirdiği, her şeyin ne kadar yanlış olduğu karşısında şok olmuştum. Öpüşme şekli-"

"Lütfen." Midem düğümlenirken elimi kaldırdım. "Detayları anlatma."

"Tadı tuhaftı."

"Detayları anlatma dediğimde beni duymadın mı?" Anahtarları kontaktan çıkardım. "Sanırım . . . Bunun olmasına neden izin verdiğini belki anlayabilirim ama Blake, o öpücük en az yedi saniyeydi. İnan bana, saydım."

"Tam bir işkenceydi," diye belirtti. "Ve işimiz bittiğinde ağzını sildi."

"Lanet olsun." Kıkırdadım. "Bir sürü tükürük mü?"

"Belki de başka bir hayatta deniz adamıydı ve kuru topraklarda hayatta kalabilmesinin tek yolu ağzının içinde mümkün olduğunca çok sıvı tutmaktı."

"İster inan ister inanma, bu konuşma beni tahrik etmiyor, tatlı yanaklar."

"Beni düşün!" Blake ellerini havaya kaldırdı. "Bu hatırayla yaşamak zorundayım."

"Sanırım," diye başladım konsola doğru eğilerek, "bunu nasıl ortadan kaldırabileceğimize dair birkaç fikrim var."

"Öyle mi?" Gülümsedi, beni başımın arkasından yakaladı ve ağızlarımızı birleştirmeye zorladı. "Tadın her zaman güzel."

Geri çekildim. "Ben Ian Hunter'ım. Tabii ki biliyorum." "Ukala."

"Senin için mi?" Onu daha sert öptüm. "Günün her lanet saniyesinde."

Kıyafetlerimiz bozulmadan eve girmeyi başardık ama kapı Blake'in arkasından kapandığı anda ayakkabıları kafamın yanından uçup gitti ve kolları çoktan elbisesinin yarısına kadar beline dolanmıştı. Bu

Gözlerimi onun yuvarlak göğüslerinden ayırmak neredeyse imkânsızdı; bu göğüsler ilk kez pembe bir spor sütyeniyle kaplı değildi ama daha sonra dişlerimle çekip çıkaracağımı bildiğim siyah, şeffaf bir dantel parçasının altında şımarıkça duruyordu. Elbiseyi yavaşça belinden sıyırdı, çıplak kalçaları boyunca kayarken gözleri benimkileri izledi ve sonra ayak bileklerini öptü. Beklenti içinde dudaklarımı yaladım.

"Hevesli misin?" Sırıttım, bu özel gösteriden onun fark edebileceğinden çok daha fazla keyif alıyordum.

"Hmm?" Arkasını döndü, elbisesi hâlâ ayak bileklerindeydi. "Hayır, sadece zaman kaybetmeyi sevmiyorum." Elbisesini yana attı ve sütyenini çıkardı, ardından çok hızlı bir şekilde seksi küçük erkek külotunu çıkardı.

Oturma odasından içeri süzülen ay ışığı, vücuduna şehvetli beyaz bir parıltı yayıyordu. Dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor ve ona rüya gibi, ruhani bir görünüm veriyordu.

"Bak ne diyeceğim." Ona doğru yürüdüm. "Ne giyersen giy seni seveceğim-basketbol şortu, saç tokası, Adidas parmak arası terlik. Sadece yatağıma her zaman çıplak geleceğine yemin et."

Dudaklarını yaladı. Yanakları kızardı. "Ama ya gerçekten seksi iç çamaşırlarım varsa?"

"Sanırım istisnalar yapabilirim." Saçlarından bir tutamı çekiştirerek göğüslerini istediğim gibi okşamasını sağladım. "Ama sadece özel günlerde."

"Bu durumlar ne olabilir?" Kollarını boynuma doladığında kaşları havaya kalktı.

"Noel." Başımı salladım ve ağzının kenarını öptüm. "Yeni yıl." "Hmm, bununla başa çıkabilirim."

"Henüz bitmedi." Parmağımı dudaklarına bastırdım ve konuşmaya devam ettim. "Sevgililer Günü, Başkanlar Günü, Groundhog Günü." Elime karşı güldü. "Bayrak Günü belli, hadi ama."

"Elbette," diye fısıldadı ağzıma karşı.

"4 Temmuz." Gözlerimi kıstım. "Havai fişekler yüzünden."

"Başka günler var mı?"

"Çarşamba günleri." Ben de ekledim.

"Pazartesi günleri de." "Yani her gün mü?"

"Neredeyse. Bak ne diyeceğim, bir takvim yapacağım ve 'çıplak' yazan günlerde çıplak olmak zorundasın. Diğer günlerde sana izin vereceğim-istediğin kadar yaratıcı olabilirsin."

"Bana seks planlıyormuşsunuz gibi geldi?"

"Öyle mi? Çünkü bana oyun zamanı planlıyormuşum gibi geliyor ama senin masum aklının nasıl karıştığını anlayabiliyorum. Ve tabii ki"-dudaklarına bir öpücük kondurdum ve onu uzattım-"doğum günleri her zaman özeldir."

"Doğal olarak."

"Striptizle ilgili talimatları ve hangi pastadan atlamayı istediğimi sana göndereceğim."

"Çok patronluk taslıyorsun."

"Güzel şeyleri severim." Ellerimi kalçalarına indirdim ve onu kendime doğru çektim. "Bu çok mu kötü?"

"Hayır." Başını geriye düşürdü. "Bu çok, çok iyi."

"Teşekkür ederim." Onu tekrar dudaklarından öperken karanlık bir şekilde kıkırdadım, göğüslerini avuçlarken öpücüğün sıcaklığı neredeyse kıyafetlerimi yakıyordu, sonra eğildim ve dilimle meme ucunu fiskeledim.

"Yeter." Blake gömleğini çekti. Onu başımın üzerinden fırlattım. Kot pantolonum da onu takip etti, ayakkabılarıma takıldı ve onunla birlikte kanepeye doğru sendeleyip onu üstüme çektim. "Boxer yok mu?" dedi.

"Gerek yok," dedim sırtarak. "Onları çıkarmak çok zaman alıyor."

Çekici mavi gözleri üzerimde gezindi ve belimde durdu. Bir elini kaldırdı ve kalçama bastırdı, sonra daha aşağıya indi.

"Keşfetmek mi?" Alay ettim.

Başını salladı, sonra bir eliyle beni kavradı.

Dudaklarımın arasından boğuk bir hırıltı çıkmadan önce dizlerim kısa süreliğine zayıfladı. Dokunuşu elektrikliydi, sanki parmakları cildime düz enerji dalgaları gönderiyordu. Şişmiş dudakları konsantrasyon içinde birbirine bastırdı. "Bu kadar yeter" -vücuduma duyduğu hayranlık karşısında sinir uçlarımla sızdırdı- "yoksa kendimi utandıracağım ve kimse bunu istiyor."

Blake'in gözleri benimkilere kaydı. "Aklıma istediğim bir şey geliyor."

"Öyle mi?" Kalçalarındaki tutuşumu gevşettim ve ellerimi Başımın arkasında rahat bir hareketle. "O da ne? Kek mi?"

"Evet, Ian." Kendini üzerime bıraktı, vücudu benimkiyle temas ettiğinde yakıcı teni neredeyse acı veriyordu. "Pasta istiyorum."

"Yeni çıkmış." Gözlerimin tembellendiğini hissettim, üstümde hipnotik bir şekilde hareket etmesiyle uyuşmuştum. "Ama birkaç başka fikrim var."

"Güzel." Sırıttı. Gözle

görülür bir şekilde

rahatlamıştı.

Kötü hamle.

Saniyeler içinde ikimizi de yere yatırdım, yumuşak kalın halı vücutlarımızı yakaladı ve birkaç saniye yuvarlandıktan sonra ben üstte, o altta durduk. "Pastadan daha iyi. Tadına bakmama izin ver," dedim başımı göğüslerinden birine indirmeden önce, meme ucunu esir aldım ve dilimi etrafında yuvarladım.

"Ian!" Blake güldü ve ayak bileklerini sırtımın etrafına sararken altımda kıpırdandı.

"Şşş, burada bir an yaşıyorum."

"Göğüslerimle mi?"

"Hiçbir zaman gerçekten bire bir zaman geçirmedik, biliyor musun? Ve yatak odasında iltimas göstermemek önemlidir - bu da başka bir kuraldır." Az önce dudaklarımın olduğu tene doğru üfledim. "Merak ediyorsan diye söylüyorum."

"Bana ne yapıyorsun?" diye inledi.

"Susuzluktan ölmeden ya da bizi tutuklatmadan yapabileceğim her şeyi. Senin için sorun olur mu?" Diğer meme ucuna geçtim. "Çünkü bu konuşmaya burada devam etmek istiyorum." Göğüslerinin vadisini yaladım. "Konuşman bittiyse?"

Sesini kesti.

O arı sokmuş ağzından çıkan inilti haric.

Blake'e dokunmak ateşe atlamak gibiydi ama alevlerin sizi yakmak yerine, ne kadar uğraşırsanız uğraşın karşılayamayacağınız bir ihtiyaç aşıladığını fark ettiniz. Her öpücüğü bir diğeri takip etmeliydi, teninin her tadı - tuz ve bal karışımı - beni daha fazlası için aç bırakıyordu. Daha önce hiç böyle bir ihtiyaç duymamıştım, bu da vücudunun her santimini ağızla kaplamaya çalışırken beni daha da çılgına çevirdi.

Blake bana doğru uzandı ama ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım, sonra da kollarını başının üzerinde birleştirdim. "Daha bitirmedim."

"Öyleyim!" Altımda kıpırdandı.

"Yaklaştın."

"Çok yakın."

"O zaman bırak." Bir elimle bileklerini sabit tutarken, boştaki elimi kalçasından aşağı kaydırdım, parmaklarım tam da onun istediğini bildiğim yerde geziniyordu.

"Ian!"

Sırıtarak dizlerimin üzerine çöktüm, sonra onu sırt üstü çevirip yavaşça kucağıma aldım.

"Vay canına," dedi Blake. "Ne-?"

Vücutlarımız birleşti.

Başı omzuma yaslandı ve dudaklarım bedenlerimiz birbirine çarparken aynı tempoda boynuna doğru hareket etti, her itiş başka bir öpücükle karşılandı.

Blake vücudunu benimkine yaslarken elleri bileklerimi kavradı. İkimizi de uçurumun kenarına getirdiğimde göz kapakları titreyerek kapandı, ama sonra durdu.

Gözleri irkilerek açıldı. "İan, ben yalvarmayı sevmem."

"Ve sevdiğim kızın kollarımda parçalanışını izlerken gözlerini kapamasından hoşlanmıyorum."

Ona çılgınca sokulduğumda gözleri açık kaldı, vücudu etrafımda sıkıca kenetlendiğinde inledi. Ellerimi siluetinden aşağı kaydırıp, kadife teninin gerçek olamayacak kadar yumuşak olduğunu hissederken, kemiksiz bir şekilde bana doğru düştü.

"Beni seviyorsun," diye

fısıldadı. "Seviyorum."

"Söyle bana" -sesi boğuk çıkıyordu- "Caboodle mıydı yoksa sandaletler mi?"

"İkisi de." Güldüm. "Kesinlikle ikisi de."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mutfakta kısa bir süre durup alabildiğimiz kadar atıştırmalık aldıktan sonra yatağa ulaştık.

Odam griler ve siyahlarla kaplıydı, erkeksi ama bir kızın hoş karşılanmadığını hissedeceği kadar erkeksi değildi, ki bu garipti çünkü Blake dışında kimseyi yatağıma kabul etmemiştim.

Yatağın karşısındaki büyük düz ekran televizyonda ESPN tüm ihtişamıyla bangır bangır çalışıyordu. Ekrandan gelen renkler beyaz kuştüyü yorganın üzerinde kaleydoskopik bir ışık gösterisi yapıyordu. Blake yatağı doğru bir adım attı ve ortasına uzandı. Renkler yüzünde titreşerek Blake'i gösterinin bir parçası haline getirirken, boğazım kurudu ve Tanrı'ya karşı dürüst bir "an" yaşadım. O gerçekten buradaydı, gerçekten benimleydi. Fantezi gerçeğe dönüşmüştü.

Yapabilecek miydim?

Blake bir kutu Ritz Kraker çıkarırken, "Yastıklarınız var," dedi.

Evet, bunu yapabilirdim. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Ve sen şimdi mi fark ediyorsun?" Yastıkları kaptığım gibi yataktan aşağı fırlattım. Dördü siyah deri koltuğuma düşerken, diğeri neredeyse şifonyeri parçalıyordu.

"Daha önce fark etmiştim." Blake bir kraker geveledi. "Ama bundan şimdi bahsediyorum. Sen mi yoksa Gabs mi?"

"Hepsi benim, tatlı yanaklar." Göz kırptım ve elindeki krakeri çaldım. "Süsleyebilecek gibi görünmüyor muyum?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve kaşlarını çatı. "Sanırım öyle, ama buraya hiç kız getirmediysen neden var? Demek istediğim, yastıklar yatağı davetkâr gösterir."

"Vay canına, sanki kafamın içine girmişsin gibi," diye homurdandım. "Tehditkâr görünmüyorlar, eğer kastettiğin buysa."

"Kesinlikle!" Blake aramızdaki noktaya vurdu. "Neredeyse, 'Oh, hey, bu tek gecelik bir ilişki değil. Yastıklarım var. Tek gecelik ilişkilerin yastığı olur mu?"

"Kesinlikle hayır." Başımı salladım. "Böyle şeyleri fark ediyor olman korkutucu. Hey, iş ister misin?"

"Sana binmek bir iş değil, üzgünüm."

"Lanet olsun!" Bana doğru hançer gibi bakarken elinden bir kraker daha çaldım ve sonra kutuyu yüzüme doğru ittim.

"Onları parmaklarımdan çalmayı bırak. Normal bir insan gibi onları kutudan al yoksa artık göğüslerime dokunmana izin vermem."

"Memeler - onlar meme. Bir ortaokul öğrencisi onlara 'meme' diyor, bir yandan da en sevdiği büyükannesi hakkında bir konuşma yaparken sınıfın önünde bu kelimenin geçmesi bile ereksiyon olmasına neden olduğu için utanıyor."

Blake'in dehşete düşmüş ifadesi her şeyi anlatıyordu. "Lütfen bana bunu senin yaptığını söyle. yukarı."

"Uydurup uydurmadığımı Lex'e sor. Sadece ben odada yokken yap. Nefret ederim.

tekrar yumruklanmak için."

Blake bir kahkaha patlattı ve atıştırdığı krakeri bana uzattı. "Bunun için, kraker için çalışmana gerek yok."

"İşte benim kızım." Onu çiğnedim ve odaya getirdiğimiz şarap şişesine uzandım. "Ama cidden, iş ister misin?"

"Ian . . ."

"Bana Ian deme. Kahretsin, sanki Gabi sana ismimi mümkün olduğunca uzun süre nasıl kullanacağını söylemiş, böylece daha bir iyilik istemedenden kendimi suçlu hissetmeme neden oluyorsun!"

"Yani bu bir iyilik mi?"

"Pek sayılmaz." Kaşlarımı çattım. "Daha çok ortak bir girişim gibi. Dinlemek ister misin?" Şişeyi kaldırdım. "Sana bir duble doldurayım."

Blake tereddüt etti, sonra fincan için elini uzattı. "Duble olsun."

"Hanımefendi duble isterse, duble alır." Şarabı neredeyse ağzına kadar doldurdum ve uzattım. "Ben de öyle düşünüyordum."

"Bu büyüleyici, Ian, devam et. Burada gerçekleşen büyük düşünceler neler?" Sikimi işaret etti.

"Çok komik." Gözlerimi devirdim. "Sanki onunla tanıştığına göre artık toplum içinde ayıplanmayı umursamıyorsun. Bildiğim iyi oldu. Bu bilgiyi daha sonrası için saklıyorum." Kendime bir kadeh şarap doldurdum ve yatak başlığına yaslandım. "Bu şekilde çalışmaya devam edemem. Artık bir kız arkadaşım var ve kararlı bir ilişkim var, eğer seninle görüştüğüm duyulursa Wingmen Inc. işe yaramaz, bu yüzden farklı bir plan yapmam gerekiyor."

"Hmm." Blake şarabını sessizce yudumladı, ifadesi okunamıyordu.

İkinci yudumdan sonra, "Yine de tavsiyelerde bulunabilir ve kızlara adım adım yol gösterebilirsiniz. Çoğu durumda bu yeterli olacaktır. Neredeyse bir yaşam koçu gibi. Eskiden sana aşk koçu derdim, işte böyle." "Evet." Kaşlarımı çattım. "Ve Lex muhtemelen daha fazla homurdanabilir.

Çünkü o tamamen bekâr ve muhtemelen yalnız ölecek." "Eminim geleceği hakkındaki iyimserliğinizi takdir ediyordur."

"Geçen sefer kabul etti. İnanın bana, bunu sadece ergenlik çağındaki erkek çocukların *Baywatch*'ın tekrarlarını izlerken yaşadığına emin olduğum korkutucu bir keyifle kucaklıyor."

"Eminim bir şey demez o zaman." Blake ESPN'e baktı ve kaşlarını çattı, sonra öne doğru eğildi ve kaşlarını daha da çattı. "Ian? Hâlâ seninle ilgili haberler yayınlıyorlar mı?"

"Ne? Neden?" Televizyona baktım. Geçen yılın en umut verici taslaklarının tekrarlarını gösteriyorlardı.

O görüntüleri binlerce kez izlemiştim.

Ve her seferinde acıyıyordu.

Ama artık öyle değil.

Eskiden kapatırdım, uzaklaştırdım, çalıştırdım, sarhoş olurdum ya da başka bir şeye odaklanmaya çalışırdım ama Blake yatağымda kraker yerken daha az acı veriyordu. Acı gitmişti ve bir zamanlar orada olan deliğın yerine . . . O vardı.

Elini uzattım, sıktım ve sonra televizyonun sesini açtım.

"Vay canına"-Blake hayranlıkla izledi-"harikasın!"

"Ben bir güvenlik oyuncusuydum. Oyun kurucu sayılmazdım," dedim ama bir sonraki oyunda gözleri büyüdüğünde göğsüm biraz daha şişti.

ESPN spikerinin sesi açıldı ve hangi adamların seçildiğini ve numaralarının ne olduğunu açıkladı ve sonra benim adım tekrar ortaya çıktı.

"Ian Hunter, Heisman adayı." Blake elimi daha sıkı sıkı. "Seçmelerin en umut vaat edeni, garip bir kaza kariyerini sona erdirmeden önce sadece iki maç oynadı, ama eminim on milyon dolarlık imza bonusu acısını biraz hafifletmiştir." Spikerler kıkırdarken Blake'in ağzı mutlak bir şokla açık kaldı.

"Seni piç!" Kendini ve şarabını bana doğru fırlattı. "On milyon dolar değerindesin ve günde iki yüz dolardan fazla para alıyorsun!"

"Kendimi savunmak için," dedim gülerek, "eğer çok az ücret alıyorsam, uzmanlığıma çok az değer veriyormuşum gibi görünüyor. Ayrıca çeklerinizin hiçbirini nakde çevirmedi. Ama bu kadar kırgınsanız, belki de Wingmen A.Ş.'nin ücretini yeniden gözden geçirmeliyiz?"

"Sence?" Ellerini havaya kaldırdı. "Yani, hayır işi olmasını istemiyorsun ama belli ki paraya da ihtiyacın yok."

"NFL olmasaydı bile paraya ihtiyacım olmazdı," dedim yavaşça, temkinli bir şekilde, anlaşmayı bozan bölgeye giriyor olabileceğimizden endişelenerek.

"Doğru ya, ailen mi?"

"Bana bu evi ve birkaç evi daha bıraktı." Omuz silktim, net servetimi ona söylemeye tam olarak hazır değildim. Çünkü ne anlamı vardı ki? Sadece paraydı. Ve beni her zaman boş hissettirmişti.

Futbol bana bir şey vermişti.

Ama Blake bana çok daha fazlasını vermişti.

Alaycı bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru kaldırdı. "Korktuğum için özür dilerim."

Onun sözleri karşısında içimden tam olarak hangi duygunun geçtiğini söylemek zor, ama sanırım rahatlama oldu. Lex'in duygularımı bir kız gibi analiz etmeye başladığımı bilmesine asla izin veremezdim.

Yüzünü buruşturdu ve beyaz yorganın üzerindeki kırmızı şarap lekesini gösterdi. "Ve yorganınızı mahvettiğim için özür dilerim."

"Seni çalıştıracam." Güvenim yerine gelince başımı salladım ve ona kendini beğenmiş bir sırıtış gönderdim. "Ağır iş. Yatak odası tarzı. İlgilenir misin?"

"Ne kadar süre için?" Gözleri kısıldı.

"Sonsuza kadar."

"Hmm, şimdi başlasam iyi olur o zaman."

"Harika." Şarabımı yere bıraktım ve sonra fısıldadım, "Dizlerinin üstüne çök, tatlı yanaklar."

EPILOG

Onları izledim.

Ama bunu bilmiyorlardı.

Bunun onu daha az mı yoksa daha çok mu uygunsuz yaptığından emin değildim. Umursadığımdan değil. En azından ayıkken umurumda değildi.

Ama yüzüm bok
gibiydi. Ve işte
oradaydılar.

Öpüşmek, sarılmak. El ele tutuşmak. Bira şişemi Ian'ın kafasına çarpıp onu bir güzel salladıktan sonra, "Bu mükemmel hayatı mahvederek ne halt ediyorsun?" diye bağırmaktan başka bir şey istemiyordum.

Her şeye sahipti.

Kazadan sonra bile her şeye sahipti; kadınlar, seks, daha fazla kadın. Seksten bahsetmiş miydin? Çünkü çok fazla seks yapmıştı.

Peki ya şimdi? Her şeyden vazgeçiyordu. Ne için? Bir parça kış için mi? Sanki kampüste birinci seçme hakkı yokmuş gibi?

"Ne ezik ama," diye homurdandım, bir yanım açıkça oyunun zirvesinde olmama rağmen bir şekilde kaybettiğimi hissediyordu.

Barmen bana bir bira daha uzatırken eğildi, diri göğüsleri neredeyse dekolte bluzundan dışarı fırlayacaktı. "Zor bir gece miydi Lex?"

"Fark eder mi?" dedim sırtarak, "daha da zorlaştıracığını bildiğin halde?"

Sırıttı. "Seni bu kadar ukala yapan ne?"

"Şu haline bak," dedim. "İki dakika oldu ve şimdiden en sevdiğim konu hakkında konuşuyorsun."

Kaşları kalktı. "Sarhoşken bile iyisin."

"Bebeğim..." Ayağa kalktım, ellerimi sıkıca barın üzerine koydum ve dudaklarımı kulağına değdirebilmek için ona doğru eğildim. "Ben en iyisiyim."

"Hmm." Başını salladı. "Beş dakika sonra molam var."

"Tabii ki öyle." Molaları hep beş dakika içindeydi, tıpkı bunu *hiç* yapmadıkları gibi. Kızların seks sırasında gerçek ismimden çok bunu bağırımlarına alışmıştım. Ama ucuz bir barın koridorunda düzülürken kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayan her neyse.

Ian yanımdaki bar taburesine düşerken sırtımda bir tokat hissettim, onu Blake takip etti.

"Yani ..." Ian gözlerini benimle Blake arasında gezdirerek konuştu. "Aklıma bir fikir geldi."

"Ben sarhoşum. Seni ve fikirlerini yarın alalım." Biramın ağzından ateşli barmene baktım. "Ayrıca, beş dakika içinde biriyle yatacağım."

"Her zaman beş dakikada, bazen on dakikada yatıyorsun. Daha uzun süre dayanmayı öğren, ahbap." Ian yanağıma iki kez vurdu. "Her neyse, konu bu değil. Odaklan."

Yüzüne bakarken gözlerim bulanıklaştı. "Üç dakikan var. Bana seksi bakışlar atıyor ve ben sıkıldım."

"Ne zaman sıkılmadın?"

"Seks yaparken."

Blake boğazını temizledi. "Sorduğu için özür dilerim." "Kıskandın mı?" Ona göz kırptım.

Ian koluma bir yumruk attı. "Özür dilerim," diye hırıldadım. "Sarhoştum, unuttun mu?" "Gabs içeride," diye ağzından kaçırды Blake.

"Pürüzsüz." Ian başını salladı, sonra gökyüzüne baktı. "En azından 'İkimizin de tanıdığı, üniversite masraflarını karşılaması gereken ateşli bir hatunun işe ihtiyacı var. Oh, hey, bakın bir açık pozisyonumuz var!"

"Gabs." Adının tadını dilimde alabiliyordum, sanki az önce yanlışlıkla yuttuğum kırmızı bir Sour Patch Kid gibiydi. "Cehennem. Hayır."

Ayağa kalkmak için hareket ettim.

"Bekle." Ian kolumdan tutarak beni bar taburesine geri çekti. "Sömestr bitmeden beş bin dolar okul harcı ödemesi gerekiyor. Bu onun için para kazanmanın kolay bir yolu ve sen de erkek müşterileri kabul etmeye başlamak istediğini söylemiştin. Neden olmasın? Ne zararı var ki?"

"Ah, bilmiyorum." Biramı yudumladım, sonra havayı hafifletmek için göğsümü birkaç kez yumrukladım. "Beni öldürebilir mi? Arabasıyla beni ezebilir mi? Lucky Charms'ımı zehirleyebilir mi? Oh." Parmaklarımı şıklattım. "Ayrıca benden nefret ediyor."

Ben de ondan nefret ediyorum. İkimiz için de çok iyi işleyen karşılıklı bir nefret bu, o yüzden"-ayakta durdum-"üzgünüm ama üzgün değilim."

Ian oturduğu yerde kıpırdandı, gözleri Blake'inkilerle buluştu, onunkiler de sıkılı ellerine bakıyordu.

"Kahretsin, ne yaptın sen?"

"Bir bakıma"-Ian elini havaya doğru salladı-"ona bunun harika olacağını söyledim bile."

Bira midemde yuvarlandı, sonra birkaç takla attı, birkaç takla daha attı ve bir zıpladı, sonra hemen geri gelmekle tehdit etti.

"Onu eğitme şansım yok," diye tükürdüm. "Hayır. Lanet olsun. Şansı yok. Onu kelimenin tam anlamıyla boğarak öldüreceğim."

"Harika," dedi hafif kadınsı bir ses arkamdan. "O zaman hislerimiz karşılıklı."

Yavaşça döndüm ve düşmanımla, kıcı ne kadar seksi olursa olsun nefret ve tiksintiden başka bir şey uyandıramadığım tek kızla yüz yüze geldim. "Ah bebeğim." Eğildim ve sırf onu kızdırmak için kulağının dışını ısırdım. "Biliyorsun, aynı anda sikimi de içine sokabilseydim boğma kısmına bayılırdım. Bundan hoşlandığını duydum."

Her şey bir anda oldu.

Bira şişesi kafamın üzerinden uçtu.

Kasıklara diz.

Ve sonra yere düştüğümdeki yakıcı acı, şeytan üzerimde dururken, cehennem gibi sıcak topuğu göğsüme sertçe bastırdı.

"Evet." Ian başını salladı. "Bence bu yeni ortaklık harika işleyecek. Sizce de öyle değil mi?"

"Harika," dedi Gabi.

"Evet," diye homurdandım, çünkü içtiğim tüm biralar geri gelip parlak kırmızı topuklarının üzerinde görünme tehdidinde bulunuyordu. "Lanet olsun. Harika."

TEŞEKKÜRLER

Çok fazla kitap yayınlıyorum ... yani bir *sürü* teşekkür yazısı yazıyorum ve yine de kitabı mümkün kılan insanları unutmayı her zaman başarıyorum ... Albertsons'ta iki şişe şarap alıp bilgisayarımla randevum olduğunu ve gerçekten yazmak istemediğim bir sahne olduğunu söylediğimde beni yargılamayan kasiyer gibi. Tamam, iki şişe içmedim, daha çok bir şişe içtim, birkaç saat boyunca. Ama cidden, millet, bu bir köyü gerektirir ve etrafımda böyle harika bir ekip olduğu için çok minnettarım.

Skyscape, yayınladığınız her kitabın kusursuz olduğundan emin olmak için canla başla çalışıyorsunuz. Beni sürekli daha iyi olmaya *zorladığınız* için teşekkür ederim, tabii ki bu da editörüm Melody'nin işine geliyor. Bunu öylesine söylemiyorum. Sabah kahvemdeki viskiyi haklı çıkarmaya çalışırken boş bir mısır gevreği kutusuna ağlamak istememe neden olan türden bir editörsün ve bunun her dakikasını *seviyorum*. Beni daha iyi bir yazar yapıyorsun ve bunun için sana sonsuza dek minnettarım!

Ön taraftaki beta ve editör ekibime -Katherine Tate, Kathleen Payne, Jill Sava ve Liza Tice- her kitabın kendine özgü bir tadı olmasını sağladığınız için teşekkür ederim!

Muhteşem menajerim Erica Silverman her zamanki gibi *her* durumda aklın sesi oldu. Böyle değerli bir arkadaş olduğun için teşekkürler. Ailedenmişiz gibi hissediyorum. ;)

InkSlinger PR'daki reklamcım Danielle Sanchez'e, her bir yayın için gösterdiğiniz yoğun çaba için teşekkür ederim. Kan, ter, gözyaşı!

Blog yazarları ve eleştirmenler, inanılmazsınız! Her bir sürüm için bir şans vermeye istekli olmanız beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor; sizler benim için *çok şey* yapıyorsunuz ve ben çok müteşekkirim!

Ve okuyucular . . . Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. Sizlere sahip olduğum için çok şanslıyım. Bir anlaşma yapalım: Ben yazmaya devam edeyim, siz de okumaya devam edin. Olur mu?

Ve son olarak, Tanrı'ya şükretmeliyim. O benim hayatımda ilk, her zaman ilk.

O olmadan ben bir hiçim.

Nate ve Thor, ikiniz de *gerçek* birer süper kahramansınız. Sizin tarafınızdan pek çok yönden kutsanıyorum!

Her zaman olduğu gibi, okuduğunuz için teşekkürler! Bir sonraki Wingmen Inc. kitabı için bizi izlemeye devam edin. Lex'in hikayesini kaçırmak istemeyeceksiniz. Ne de olsa aşk ve nefret arasında çok ince bir çizgi var, öyle değil mi?

Diğer tarafta görüşmek üzere! Yayınlardan haberdar olmak için beni Instagram'da @RachVD adresinden takip edebilir veya MAFIA yazıp 66866'ya gönderebilirsiniz!

Sevgi

ler,

RVD

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2014 Lauren Watson Perry, Perrywinkle Photography

Neşeli aşk hikâyelerinin ustası yazar Rachel Van Dyken'in kitapları *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* gibi ulusal çok satanlar listelerinde yer almıştır. Starbucks, İsveç Balığı ve *The Bachelor*'ın sadık bir aşığı olan Rachel, kocası, oğlu ve iki boksörüyle Idaho'da yaşıyor. Yazma yolculuğunu www.rachelvandykenauthor.com adresinden takip edebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.